ΠάΝΘΕΟΝ

ΕΤΟΣ Β!
ΑΡΙΘ. 84

ΔΡΑΧ.
4

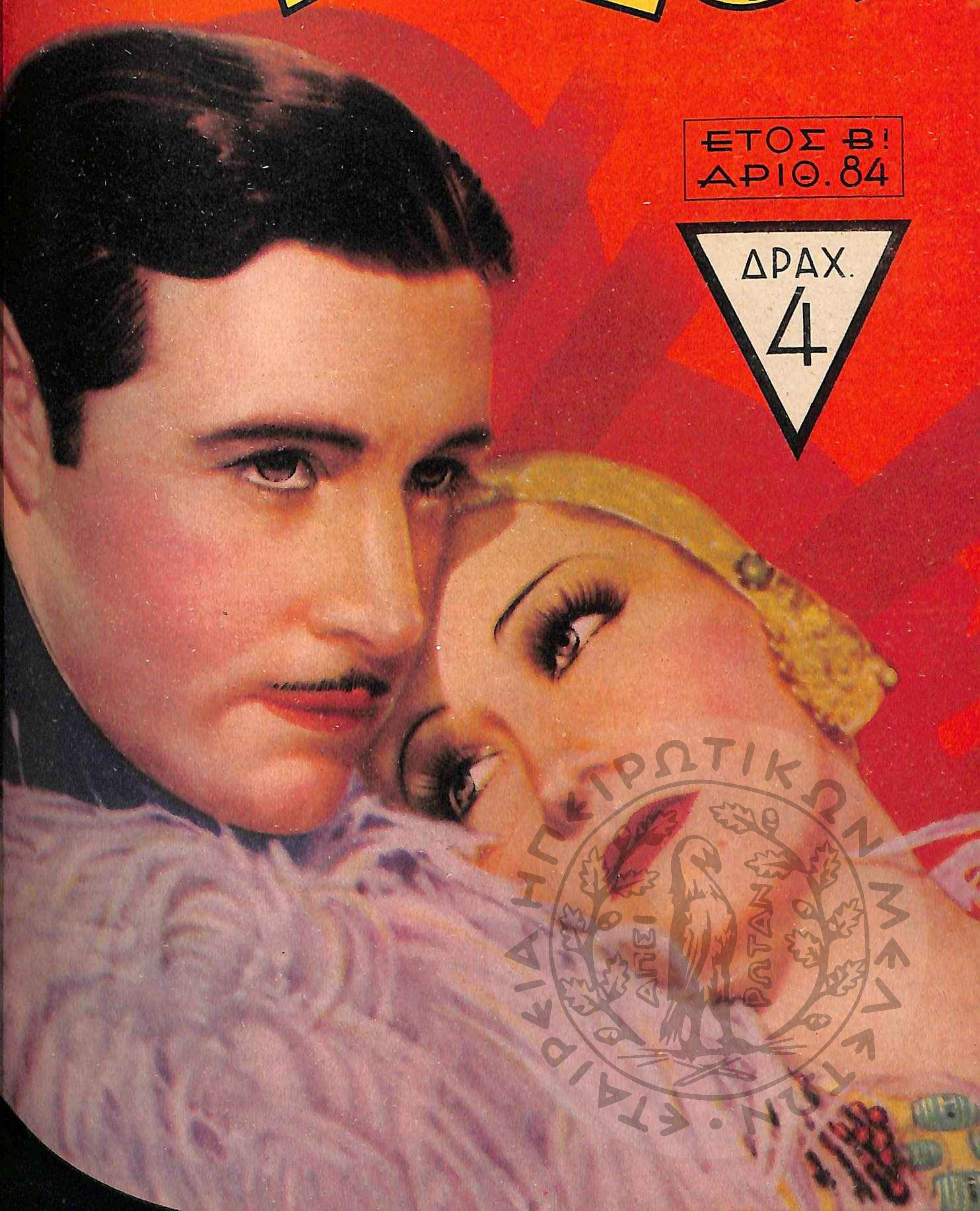

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ ΦΥΛΛΟ 84 27 ΙΟΥΝΙΟΥ-3 ΙΟΥΛΙΟΥ. 1935

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18
ΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28—333

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ·ΣΥΝΤΑΞΙΣ
ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΜΠΕΝΙΖΕΛΟΥ 1 β

ΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Σια

ΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Ζητήσατε ἀπὸ τὸν Χρυσοχόον σας ἡν πέτραν ποὺ σᾶς ανήκει, σύμφωνα έ τὸν μῆνα τῆς γεννήσεώς σας.

Πληροφορίαι ΔΩΡΕΑΝ

Ε. Ν. ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ & ΑΦΟΙ Ο. Ε.

ΘΗΝΑΙ: Αἰόλου 34
Φιλελλήλων 24
ΤΗΛ. 21-584

Παρακαταθήκη Πετρῶν—Ὡρολογίων—Κο-ημάτων.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ὁ Οἶκος Καλλονῆς George Ἀκαδη-ίας 5, εἰδοποιεῖ ὅτι τὸ ἐν Κηφισσίᾳ ὑπο-τάστημά του εἰς ξενοδοχεῖον «ΣΕΣΙΛ», ακαινισθὲν ἄρχεται τῶν ἐργασιῶν του, η 23η Ἰουνίου. Ἐπίσης θὰ εὕρητε ἐκεῖ α τὰ καλλυντικὰ «GEORGE» καθὼς καὶ ν Sunburn Cream καὶ εἰδικοὺς χρωμα-μοὺς πούδρας ποὺ ἀποτελοῦν τὴν τε-ταίαν λέξιν τῆς σαιζόν.

Ἐκτὸς τῆς διαρκοῦς ὀντυλασιόν, ἡ ό-ία ἐκτελεῖται εἰς τὸ Κεντρικόν μας Κα-τημα Ἀκαδημίας 5, ὑπὸ τὴν ἐπίβλε-ν τοῦ ἰδίου κ. George, χρησιμοποιοῦμεν ό ἔτους τὴν Perfection Permanante, ἥ-μᾶς ἀπέδωσε τὰ καλλίτερα ἀποτελέ-ατα.

Τιμὴ δι' ἐκτέλεσιν παρὰ προσωπικοῦ σκημένου ἐπὶ ἑξαετίαν ὑπὸ τὴν ἐπί-ψιν τοῦ κ. George, δραχμὰς 250.

Τιμὴ δι' ἐκτέλεσιν παρὰ τοῦ κ. George, αχμὰς 400.

Μὴν ἀποφασίσετε νὰ φωτογραφισθῆτε πρὶν ἐπισκεφθῆτε τὸ ἀτελιὲ τοῦ μοναδικοῦ καλλιτέχνη φωτογράφου

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΙΤΛΙΓΓΕΡ

Κολοκοτρώνη 57 Ἀθῆναι
Εἰδικότης εἰς τὰς μεγεθύνσεις
Ἀπόδοσις φυσιογνωμίας τελεία
Κομμώσεις δωρεὰν

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΠΟΛΥ

ΟΠΩΣ εἰς τὰς διαφόρους παθήσεις συμβουλεύεσθε τὸν πλέον πεπειραμένον ἐπιστήμονα, τὸ ἴδιο ἔχετε ὑποχρέωσιν νὰ κάμετε καὶ διὰ τὸ ὡραιότερόν σας στολίδι τὰ μαλλιά.

ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ τεραστίαν πεῖραν καθ' ὅτι μέχρι σήμερον ἔχομεν ἐκτελέσει 15 χιλιάδας ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ θαύματα γραμμῆς διὰ κάθε πρόσωπο.

ΔΕΝ περιοριζόμεθα εἰς τὸ παλαιὸν σύστημα ἐργασίας ἀλλὰ κάθε τρίμηνον ἀνανεώνομεν τόσον τὰς μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις μας, ὅσον καὶ φάρμακα μὲ ὅ,τι τελειότερον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Κομμωτικὴ πρόοδος ΒΙΕΝΝΗΣ καὶ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Η ΑΓΡΥΠΝΟΣ παρακολούθησις καὶ προσοχὴ κατὰ τὴν ὥραν ἐκτελέσεως ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἐγγυᾶται τὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἀσφάλειαν τῶν μαλλιῶν σας.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΜΑΣ Μηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις μᾶς ἐπιτρέπουν ὅπως ἐντὸς 1 ὥρας ἐξέρχωνται ταὐτοχρόνως ἐκ τῶν ἐργαστηρίων μας 10 ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ. Καὶ διὰ τὴν καλλιτέραν ἐξυπηρέτησίν σας καὶ λόγῳ τοῦ μεγάλου κύκλου ἐργασιῶν κανονίζομεν τὰς κατωτέρω τιμάς :

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΔΡ. 100
ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ἐξαντρὶκ » 125
ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ » 125

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΝΟΔΥΛΗ 20 ΤΗΛ. 23-341
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΝ ΧΑΛΑΝΔΡΙΩ

Η ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟ

Ἀποτελεῖ τὸ καλύτερο προσόν ε
χίας στὴ ζωὴ γιὰ τὶς γυναῖκες.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ ΑΥΤΗ ΣΑΣ ΑΣΦΑΛΙΖΟΥ
ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
“ΤΑΝΙΤ”

Ἰδοὺ δὲ ὁ λόγος : ΜΟΝΗ ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΓΗ
ΤΟΣ εἶναι τὸ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ
τῶν φθειρομένων κυττάρων τοῦ σώματος
μόνον εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, λέγουν οἱ σοφοὶ
γοι.

Καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς ἀναχωροῦσα
ταιρεία καλλυντικῶν «ΤΑΝΙΤ» παρασκευάζ
βάσιν τὸ περίφημον τονωτικὸν ζωϊκὸν ἔλαιο
κυττάρων ΒΙΟΝΑΛ, ὅλα της τὰ καλλυντικὰ
ΠΟΥΔΡΑΝ (εἰς 9 ἀποχρώσεις, ὥστε νὰ
νίζεται σὲ κάθε ἀπόχρωσιν δέρματος) ΚΡΕ
ΜΠΡΥΝΕΓ-ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ, ΡΙΜΜΕ
ΒΛΕΦΑΡΙΝΗΝ «ΤΑΝΙΤ», ποὺ σᾶς ἀσφα
ΔΙΑΡΚΗ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ, ΝΕΑΝΙΚΗ
Τὰ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ «ΤΑΝΙΤ» πωλοῦνται
ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεῖα καὶ τὰ Καταστ
εἰδῶν Πολυτελείας.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ. “ΤΑΝΙΤ.”
Περικλέους 31 (ἄνω πάτωμα)
Τηλ. 26-71

ΖΑΝ ΜΙΛΤΟΝ

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ὁ περίφημος βιολόγος Ριμπώ, ἔκλεισε τὸ μηχάνημά του, ἔδειξε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ στοὺς κατάπληκτους συναδέλφους του τὸ νεκραναστημένο ζῶο—ἕνα θαυμάσιο φόξ-τερριέ—κι' εἶπε, μ' ἕνα χαμόγελο δικαιολογημένου θριάμβου.

—Ὁ θάνατος ἐνικήθη. Ἀπ' ἐδῶ καὶ μπρός, τὸ ἀνθρώπινο γένος δὲν θὰ φοβᾶται, παρὰ μόνο τὴν πολτοποίησή του, ἀπὸ ἕνα τραγικὸ καὶ τυχαῖο δυστύχημα... Ἐκεῖ πιά, ἡ ἐπιστήμη δὲν θὰ μπορῇ νὰ ἰσχύσῃ σὲ τίποτε...

—Εἶστε βέβαιος, μαῖτρ, ὅτι τὸ αὐτὸ πείραμα θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ σ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ θὰ τοῦ φύτευαν μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά ;

—Ἀπολύτως βέβαιος, ἀπάντησε μὲ θέρμη κι' αὐτοπεποίθηση ὁ ἐφευρέτης τοῦ μηχανήματος «Πηγὴ ζωῆς»... Φέρτε μου ὁποιαδήποτε στιγμὴ θέλετε ἕνα πτῶμα, δύο—τρεῖς—τέσσερες ἔστω ὧρες ἀπὸ τοῦ θανάτου του, καὶ ἂν...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του καὶ τὸ τηλέφωνο τοῦ ἐργαστηρίου του ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δαιμονιωδῶς. Μὲ μιὰ νευρικότητα ἀνεξήγητη, ὁ σοφὸς ἐπιστήμων, πῆρε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ψιθύρισε : Ἐμπρός.. Ναί, ἐργαστήριο Ριμπώ.. Πῶς ; Ἡ γυναίκα μου ; Ἐπληγώθη θανάσιμα ; ψυχορραγεῖ ;.. Γιὰ τὸ θεό, γρήγορα, διακομίστε την ἐδῶ... Ἀμέσως. μὴ χάνετε λεπτό... Περιμένω..

Ἡ φωνή του ἔτρεμε. Τὸ πρόσωπό του εἶχε πανιάσει. Τὰ πόδια του λύγιζαν, τὰ μάτια του εἶχαν χάσει τὴ λάμψη τῆς χαρᾶς καὶ τῆς αἰσιοδοξίας. Ὁ βοηθός του Λιβιέ, ἔτρεξε νὰ τὸν συγκρατήσῃ.

—Γιὰ τὸ Θεὸ μαῖτρ, μὴ σαστίζετε.. Ἐφ' ὅσον τὸ μηχάνημα...

Ὁ Δόκτωρ Ριμπώ, στὶς λέξεις αὐτές, βρῆκε ἀμέσως τὸ ἠθικό του. Ἡ ἀνθρώπινη λιποψυχία, δικαιολογημένη ἀπόλυτα σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση, ὑποχώρησε ἀμέσως μπρὸς στὴν αἰσιοδοξία καὶ τὴν αὐτοπεποίθηση τοῦ σοφοῦ ἐπιστήμονος, πὤχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του.

Σήκωσε περήφανα τὸ ὡραῖο κεφάλι του, μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιά, ποὺ στοὺς κροτάφους τ' ἀσήμωναν μερικὲς ἄσπρες τρίχες, καὶ μὲ φωνὴ σταθερὴ εἶπε :

—Λιβιέ, ἐπιθεώρησε σὲ παρακαλῶ τὴν «πηγὴ τῆς ζωῆς» ἑτοίμασε τὴ μάσκα τοῦ χλωροφορμίου κι' ἀποστείρωσε τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα μας.

Ὕστερα, γυρίζοντας στοὺς συναδέλφους του πρόσθεσε.

—Θὰ συγχωρήσετε, ἀγαπητοί μου, πιστεύω, τὴ σύντομη λιποψυχία μου. Τὸ πρᾶγμα ἦταν ἀπροσδόκητο κι' ἡ ἀγάπη ποὺ τρέφω γιὰ τὴ γυναῖκα μου τόσο μεγάλη...

Ἀναστέναξε πικρὰ καί, σὰ νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του, συνέχισε.

—Καϋμένη, φτωχούλα μου Μάρθα !.. Ποιὸς νὰ μοῦ τὄλεγε πῶς σὺ θὰ γινόσουν τὸ ἀντικείμενο τῆς πρώτης ἔμπρακτης ἀποδείξεως τῆς ἀξίας τῆς ἐφευρέσεώς μου καὶ δὲ θὰ τὸν ἔπερνα γιὰ τρελλό...

Πάνω στὰ λόγια αὐτά, ἡ πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου ἄνοιξε καὶ μέσα μπῆκαν τέσσερις τραυματιοφορεῖς, φέρνοντας τὸ σῶμα τῆς Μάρθας, ποὖχε πιὰ ξεψυχήσει.

Μ' ἕνα σταθερὸ κίνημα τοῦ χεριοῦ, ὁ βιολόγος καὶ χειροῦργος Ριμπώ, τοὺς ἔδειξε τὸ χειρουργικὸ κρεββάτι, ποὖταν δίπλα στὸ ἐκπληκτικό του μηχάνημα. Ὕστερα στράφηκε στοὺς συναδέλφους του.

—Κύριοι, μπορεῖτε νὰ περάσετε στὴν ἐξέδρα... Μοῦ χρειάζεται ἀπόλυτη ἐλευθερία κινήσεων. Λιβιέ, παιδί μου, βάλε ἐμπρὸς τὸ μοτέρ... Ἔλα...

Οἱ διαταγές του ἐκτελέσθηκαν ἀθόρυβα καὶ τώρα στὸ ἐργαστήριο δὲν ἀκουγόταν παρὰ ὁ θόρυβος τῆς παράδοξης μηχανῆς. Μὲ κινήσεις ἀργές, μὰ σταθερές, ὁ Ριμπώ, σὰν νὰ βρισκόταν μπρὸς στὸ πτῶμα ἑνὸς ἀγνώστου, πλησίασε στὸ κρεββάτι, ὅπου χλωμή, ἀναμαλλιασμένη, αἱμόφυρτη, μὲ μιὰ γκριμάτσα πόνου στὴν ὡραία, μὰ ἀκίνητη, μορφή της, κοίτονταν ἡ γυναίκα του. Μὲ γρήγορες, μετρημένες κινήσεις, ἔκοψε μ' ἕνα ψαλίδι τὰ ροῦχα ποὺ θὰ τὸν ἐμπόδιζαν στὴ δουλειά του. Ὁ Λιβιέ, πέρασε πλάϊ του, κρατώντας τὴ μηχανικὴ καρδιά, ποὺ θὰ περνοῦσε στὴ θέση τῆς ἀνθρώπινης, γιὰ νὰ δώσῃ μὲ τὸν παλμό της ζωή, στὸ νεκρωμένο σῶμα.

—Τὴν ἔνεση τοῦ «ζωϊκοῦ ὀροῦ», εἶπεν ὁ Ριμπώ :

Ὁ βοηθὸς ὑπάκουσε. Ψύχραιμα ὁ Ριμπώ, στήριξε τώρα τὸ μαχαῖρι στὴν ἀριστερὴ μεριὰ τοῦ στήθους τῆς Μάρθας.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΩΓΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Καὶ γρήγορα, σταθερά, ἄνοιξε τὸ στῆθος, πῆρε τὴν καρδιά, κι' ἄφησε τόπο στὸ Λιβιὲ νὰ περάσῃ τὸ μηχάνημά του.

Γρήγορα, ἐπιδέξια ὁ Λιβιέ, ἐσύνδεσε τὸ μηχάνημα μὲ τὶς ἀρτηρίες—καὶ ἐνῷ ὁ Ριμπὼ καθάριζε τὸ τραῦμα ποὖχε κάνει στὴν καρδιὰ τῆς γυναίκας του ἡ μοιραία σφαῖρα, ἔστρεψε τὸ διακόπτη, ποὺ θἄδινε στὸ μηχάνημα τὴν παλμικὴ κίνηση. Ὅ,τι ἀκολούθησε τότε, ἐφάνη στοὺς φίλους τοῦ Ριμπὼ ἀληθινὸ θαῦμα. Τὸ ἄψυχο πτῶμα τῆς Μάρθας ἄρχισε νὰ πέρνῃ ζωή. Ἡ ὠχρότης ὑποχώρησε, τὰ χείλη της συσπασθήκανε, κι' ἕνας στεναγμὸς ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα της... Ὁ Ριμπώ, χαμογέλασε ἱκανοποιημένος, στράφηκε στὸ Λιβιὲ καὶ τοῦ εἶπε : «Τὴ μάσκα τοῦ χλωροφορμίου, πρὶν ἀρχίσῃ νὰ νοιώθῃ τοὺς πόνους. Ὁ νέος ὑπάκουσε... Μὰ πρὶν προλάβῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴ ἀκούσθη ἡ φωνὴ τῆς Μάρθας.

—Ἄ, Ρομπέρ, Ρομπέρ, δὲν τὸ περίμενα ποτὲ νὰ ζητήσῃς νὰ μὲ σκοτώσῃς...Δὲ φαντάσθηκα νὰ πληρώσῃς μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ στῆθός μου, τὴ λατρεία ποὺ εἶχα σὲ σένα, ἐπειδὴ σοῦ εἶπα πὼς ἡ ἀγάπη μου στὸ Ζάν, στὸ μικρό μου Ζάν, ποὺ ὡστόσο εἶναι παιδὶ δικό σου καὶ ὄχι τοῦ Ριμπώ, δὲ μοῦ συγχωροῦσε πιὰ νὰ ἐκτίθεμαι μαζί σου...

Ὁ Λιβιέ, μαρμάρωσε στὰ πόδια του. Ὁ Ριμπώ, ἔνοιωσε τὸ λογικό του νὰ σαλεύεται μπρὸς στὴν τραγικὴ αὐτὴ ἀποκάλυψη. Ἡ καρδιὰ τῆς γυναίκας του, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του, ξέφυγε ἀπ' αὐτὰ καὶ κύλησε στὸ πάτωμα... Τὰ μάτια του πῆραν ἔκφραση λύσσας... Οἱ γιατροί, στὴν ἐξέδρα, εἶχαν χάσει τὸ χρῶμα τους κι' εἶχαν μείνει καρφωμένοι στὴ θέση τους σὰν παραζαλισμένοι.

—Μ' ἀπατοῦσε, εἶχε ἐραστὴ καὶ ὁ Ζάν, ποὺ τὸν καμάρωνα εἶναι παιδὶ ἄλλου !.. Μα τότε, γιατὶ νὰ ζῶ ; Γιατὶ νὰ νικήσω τὸ θάνατο καὶ νὰ τῆς ξαναδώσω ζωή ;» Στὸ γκρέμισμα τῶν ὀνείρων του, στὸ ἐρήμωμα τῆς καρδιᾶς του ἀπὸ κάθε ἐλπίδα, ὁ Ριμπὼ ἀναστατώθηκε. Μὲ τὴν παράφορη λύσσα μανιακοῦ, ἅρπαξε τ' ἀνατομικό του μαχαῖρι καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ κανείς, χώρισε τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας του ἀπ' τὸ σῶμα καὶ θρυμμάτισε τὸ μηχάνημα. Ὕστερα, καὶ πρὶν ὁ Λιβιέ, ποὖχε συνέλθῃ τὸν προλάβῃ, βύθισε τὸ μαχαῖρι στὴ δική του καρδιά, ψιθυρίζοντας...

—Ὁ θάνατος δὲν πρέπει νὰ νικηθῇ, ὄχι... Πρέπει νὰ μείνῃ γιὰ πάντα, παρηγοριὰ τῶν πονεμένων καὶ τιμωρία τῶν κακῶν...

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΥΝΕΧ

ΤΟΥ ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

Η ΑΤΣΑΛΕΝΙΑ ΛΕΠΙΔΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ ἀστυνομικὸς ὁ Ντὶκ Μαρτέν, συλλαμβάνει τὸν λωποδύτη—Λίεβιν διὰ τὴν διάρρηξη μιᾶς Τραπέζης κι' αὐτὸς ἀποδεικνύει τὸ ἄλλοθι καὶ ἀποκαλύπτει στὸν Ντὶκ ὅτι τὴ βραδυὰ ἐκείνη ἀσχολεῖτο νὰ διαρρήξῃ ἕναν τάφο, κι' ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοῦ ἀνέθεσε αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἑτοιμαζότανε νὰ τὸν σκοτώσῃ μόλις ἄνοιγε τὴν κλειδαριὰ τοῦ τάφου, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐκατώρθωσε. Ὁ Ντὶκ πῆγε στὴ βιβλιοθήκη Μπέλιγκαμ νὰ κάνῃ ἀνακρίσεις γιὰ ἕνα βιβλίο ποὺ κλεψαν κι' ἐγνώρισε ἐκεῖ τὴν ταμία, μιὰ ὄμορφη νέα ποὺ τοὔειπε ποιοὶ εἶχαν ἐπισκεφθῆ τὸ κατάστημα. Συνεπέρανε ὅτι τὄειχε πάρει ὁ ἰταλὸς γιατρὸς Σταλέττι καὶ πῆγε σπίτι του, ὅπου βρῆκε καὶ μιὰ παλαιά του γνωριμία, τὸν κλέφτη αὐτοκινήτων Θωμᾶ. Ὁ Σταλέττι ἐδήλωσε ὅτι εἶχε πάρει αὐτὸς τὸ βιβλίο καὶ τὄδωσε πίσω. Ὅταν γύριζε σπίτι του βρῆκε τρομαγμένο τὸν λωποδύτη Λίεβιν, ὁ ὁποῖος τοῦ δήλωσε ὅτι τὸν παρακολουθοῦσε «ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος» νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ ζήτησε νὰ μείνῃ μαζί του. Ὁ Ντὶκ τὸν ἐδέχθη κι' ἔφυγε νὰ πάῃ νὰ συνεννοηθῆ μὲ τὸν δικηγόρο Χάβελοκ ν' ἀναλάβῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν Πὲρς Σέλφορντ, τὸ γυιὸ τοῦ λόρδου ποὺ πέθανε τρελλὸς καὶ τοῦ ὁποίου ἐκτελοῦσε τὴ διαθήκη καὶ νὰ τὸν φέρῃ στὸ Λονδῖνον. Ὅταν ὁ Ντὶκ γύρισε σπίτι του δὲν βρῆκε ἐκεῖ τὸν Λίεβιν. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, ὅταν ἄνοιξε τὴν τουλάπα του, σωριάσθηκε μπροστὰ στὰ πόδια του τὸ πτῶμα τοῦ Λίεβεν, ποὔηταν στραγγαλισμένος κι' εἶχε στὴν καρδιὰ μιὰ ἀτσαλένια λεπίδα, ποὺ ἦταν μπηγμένη πολὺ βαθειὰ στὸ στῆθος. Ὁ Ντὶκ μετὰ τοῦτο ἐπεσκέφθη στὸ σπίτι του τὸν Μπέρτραν Κόντυ τὸν ρώτησε ἂν εἶχε ἀλληλογραφία μὲ τὸ νεαρό Σέλφορντ, καὶ φεύγοντας τοῦ πῆρε μὲ τρόπο ἕνα βιβλίο μὲ πέτσινο ἐξώφυλλο ποὺ αὐτὸς τὄχε κρύψει κάτω ἀπὸ μερικὰ ἔγγραφα. Ὁ Κόντυ πῆγε καὶ τὸ εἶπε στὸ Σκαλέττι ἐνῶ ὁ Μαρτὲν ἐπεσκέφθη τὴν κυρία Λανσντάουν ἡ ὁποία τοῦ διηγήθη ὅτι ὁ λόρδος Σέλφορντ εἶχε κτίσει στὸ κτῆμα του εἴκοσι τάφος

(Συνέχεια)

Στὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων αὐτῶν, ἡ μορφὴ τοῦ Λίεβιν Φίνι παρουσιάστηκε ζωντανὴ στὴ μνήμη τοῦ Νκίκ. Ἐσκέφθηκε πῶς, ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος δολοφονήθηκε ἀκριβῶς γιατὶ ἤξερε πάρα πολλὰ πράγματα γιὰ κάποια παρόμοια ἱστορία.

Μὲ μεγάλο κόπο κατώρθωσε νὰ συγκρατηθῆ καὶ νὰ ἀκούσῃ ἀπαθῶς τὴν διήγηση τῆς κυρίας Λανσντάουν.

—Ἔ, λοιπόν, ἐξακολούθησε ἐκείνη, ὁ πρῶτος αὐτὸς Σέλφορντ, ποὺ ἀφορίσθηκε ἀπὸ τὸν πάπα, διέταξε νὰ χτίσουν μιὰ σειρὰ ἀπὸ εἴκοσι τάφους, στολισμένους μέσα μὲ θαυμάσια ἔργα γλυπτικῆς. Γιὰ τὴν διακόσμηση καὶ τὸν στολισμὸ τῶν τάφων αὐτῶν, ἐργασθήκανε οἱ καλλίτεροι γλύπται τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Γι' αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς τὸ λόγο οἱ τάφοι αὐτοί, θεωροῦνται σήμερα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα τῆς παληᾶς Ἀγγλικῆς τέχνης. Βρίσκονται δέ, ὅλοι αὐτοὶ οἱ τάφοι, στὴν περιοχὴ τοῦ Σέλφορντ Μάνουαρ, δηλαδὴ τοῦ πύργου τῶν Σέλφορντ.

—Γνωρίζετε τὸ νεαρὸ λόρδο; ρώτησε ὁ Ντίκ τὴν κυρία Λανσντάουν.

—Δὲν τὸν εἶδα παρὰ μιὰ καὶ μόνη φορά, καὶ ὅταν ἀκόμη ἦταν μικρὸ παιδί. Εἰδήσεις του ἐξ ἄλλου δὲν πέρνω παρὰ πολὺ σπάνια δυστυχῶς. Ἡ τελευταία του ἐπιστολή, ποὺ πῆρα πρὸ ἑνὸς χρόνου σχεδόν, προερχόταν ἀπὸ τὴν Κολομβία. Ἀλλὰ βλέπω, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ λόρδου Σέλφορντ ἀπασχολεῖ πολὺ τὴ σκέψη σας.

—Ὅσο δὲν φαντάζεσθε, ἀπάντησε ὁ Ντίκ. Πολὺ φοβοῦμαι, ὅμως, ὅτι σεῖς καὶ ἡ δὶς Σίβυλλα θὰ ἔχετε μεγάλους μπελάδες στὴ ζωή σας γιὰ τὸ ζήτημα τῆς συγγενείας σας μὲ τὸν λόρδο Σέλφορντ... Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, ὅμως, νὰ σᾶς κάνω δυὸ ἐρωτήσεις ἀκόμη, κυρία μου; Γνωρίζετε τὸν γιατρὸ Σκαλέττι, καθὼς καὶ κάποιον κ. Κόντυ;

Ἡ κ. Λανσντάουν σκέφθηκε λίγο καὶ ἀπάντησε:

—Ὄχι, κύριε Μαρτέν, τοὺς κυρίους αὐτοὺς δὲν τοὺς γνωρίζω!

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ὁ Ντίκ, ἀποχαιρέτησε τὶς κυρίες καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ Μπέλφορντ Σκουέρ. Μιὰ ἢ δυὸ φορὲς ἐκύτταξε πίσω του. Ἕνας ἄντρας τὸν ἀκολουθοῦσε, καὶ σὲ ἀπόσταση λίγων μέτρων ἕνας ἄλλος περιπατητὴς ἀκολουθοῦσε ἀκριβῶς τὸν ἴδιο δρόμο. Μόλις ἔφθασε στὸ Μπέλφορντ Σκουέρ, ἕνας σωφφὲρ τοῦ ἔκανε νόημα νὰ ἀνεβῆ στὸ ταξί του. Ἀλλὰ ὁ Ντὶκ ἐδίστασε. Ἴσως νὰ ἦταν συνένοχος μὲ τοὺς δύο ἄλλους συνοδοιπόρους του.

Λίγο πιὸ κάτω βρῆκε ἕνα ἄλλο ταξί. Τὸ πῆρε καὶ εἶπε στὸ σωφφὲρ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ σταθμοῦ. Ἐπειδὴ ἤξερε πὼς παρακολουθεῖτο δὲν ἔμεινε ἐκεῖ.

Πέρασε τὸ δ μο τοῦ ἐ χείου καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλ τα ποὺ ὡδ στὸ σταθμ συμπτώσεω ἴδια στιγμ τραῖνο ξεκ

Ὁ ντετέκτιβ, χωρὶς νὰ ση, πήδησε στὸ τελευτα γόνι. Τὸ τραῖνο ἦταν τ ἐξυπηρετοῦσε τὰ περί Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, στὸν σταθμό, ὁ Ντὶκ ἐκατέβ πῆρε μὲ ὅλη του τὴν τὸ μετρὸ καὶ ἐπῆγε νὰ ναντήσῃ στὴν Σκώτλαν ἀρντ τὸν φίλο του Σνέ

Τοῦ διηγήθηκε ὅλες τὶς περιπέτειες, τοῦ ἐμπ θηκε ὅλες του τὶς ὑπό κι' ἀποφάσισαν νὰ ἐπιτ αὐστηρὰ τὰ γύρω μέρη πύργου τῶν Σέλφορντ, κ ἀνάγκη τὴν κυρία καὶ τὴ σποινίδα Λανσντάουν.

Ἔπειτα, ὁ Ντὶκ Μα γύρισε σπίτι του.

Τὴν ἄλλη μέρα βαρει ἐκοιμόταν ἀκόμη ξαφνικ ταν τὸν ξύπνησε τηλεφ κουδούνισμα τοῦ Ἔμεινε πραγματικὰ πληκτος ἀναγνωρίζοντας φωνὴ τῆς Σίβυλλας Λαν ουν.

—Σᾶς συνέβη τίποτε σάρεστο; τὴ ρώτησε ὁ χος.

—Ὄχι, ἀκριβῶς. Χθὲς βράδυ ὅμως, λίγο μετὰ ἀναχώρησή σας, ἡ μητέρα κι' ἐγὼ συνομιλήσαμεν ἀρκετά. Συνέπεια τῆς συναντήσεως μας ἦταν νὰ πάω σήμερα πολὺ πρωῒ νὰ συναντήσω μαίτρ Χάβελοκ, ἀλλὰ ξαφνικὰ μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα..

—Μιὰ ἰδέα;

—Δὲν θὰ σᾶς τὴν πῶ ἀκόμη. Ἀλλὰ γιὰ πέστε μου, εἶναι εὔκολο νὰ ἔλθετε νὰ πάρετε μὲ τὸ ἀμάξι σας τ Χάβελοκ κι' ἐμένα; Θὰ πᾶμε κι' οἱ τρεῖς στὸ Σέλφ Μάνουαρ νὰ ἰδοῦμε τοὺς τάφους.

—Εἴμαστε τελείως σύμφωνοι, γιατὶ ἐσκόπευα ἀκ νὰ κάνω αὐτὸν τὸν περίπατο σήμερα τὸ ἀπόγευμα

—Θέλετε νὰ πάρετε καὶ τὸ δι μαζί σας;

—Τὰ κλειδιὰ νὰ λέτε. Γιατὶ χισα νὰ γίνουμαι συλλέκτης διῶν καὶ τὸ ἕνα κλειδὶ ἔγινε

—Ἀλλὰ γιατὶ τόση μυστικ

—Θὰ τὸ μάθετε σὲ λίγο! τὸ πε ἡ νέα καὶ ἄφησε τὸ ἀκουστ

Λίγες ὧρες ἀργότερα ὁ Μαρτέν, ὁ δικηγόρος καὶ ἡ δὶς βυλλα, ἔτρεχαν χαρούμενοι μὲ τοκίνητο την ὁδὸν Μπράιτ λίγο βρέθηκαν σὲ μιὰ σιδηρ κτη κι' ἐπιβλητικὴ πόρτα κ γυναίκα ἔτρεξε νὰ τοὺς ἀνοίξ δεντροστοιχία, καλὰ διατηρ ὡδηγοῦσε σ' ἕναν παληὸ πύργο λὺ ὡραῖο ἀλλὰ μὲ σοβαρὴ

—Θὰ ἦταν καλλίτερα βοῦμε ἀπὸ τὸ ἀμάξι ἐδῶ, Χάβελοκ, καὶ νὰ κάνουμε λοιπο τοῦ δρόμου πεζῇ. Βλ κύριε Μαρτέν, ὅτι διατηρῶ τὸν γο καὶ το πάρκο του σὲ ἄμε καθαριότητα. Μόνο ὁ θυρωρ ἡ γυναίκα του κατοικοῦν μονίμως ἐδῶ. Ἀλλὰ κάθε μῆνα ἕνα σύνταγμα ὁλόκληρο ἀπὸ γυναῖκες ἔρχεται ἀπὸ τὸ πλησιέστερο χωριουδάκι γιὰ νὰ τὰ καθαρίσουν ὅλα ἀνεξαιρέτως. Δυστυχῶς, ὅμως, πᾶνε χαμένοι οἱ κόποι μου καὶ μάταιες ἦταν οἱ ἐλπίδες μου ὅλες! Γιατὶ ὁ νεαρός μας λόρδος, δὲν ἐννοεῖ νὰ τιμήσῃ μὲ τὴν παρουσία του τὴν μεγαλόπρεπη αὐτὴ κατοικία. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ἔλαβα ἕνα γράμμα του μὲ τὸ ὁποῖο μὲ πληροφορεῖ ὅτι ἀναβάλλει τὴν ἄφιξή του γιὰ ἕνα μῆνα ἀκόμη. Αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν θὰ τὸν ἰδοῦμε καὶ αὐτὸ τὸν χειμῶνα. Κύριε Μαρτέν, ἀπ' ἐδῶ σᾶς παρακαλῶ,

Καὶ φέρνοντας βόλτα τὸν πύργο, τοὺς ὡδήγησε ἀνάμεσα στοὺς κήπους καὶ τὶς λοιπὲς προεκτάσεις, ὡς ὅτου ἔφθασαν εἰς τὰ σύνορα τοῦ δάσους. Ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα, δὲν ὑπῆρχε πλέον κανένας χαραγμένος δρόμος, ἀλλὰ στενὸ μονοπάτι, ποὺ ἀκολουθοῦσε μὲ ἑλιγμοὺς ὅλες τὶς ἀνωμαλίες τοῦ ἐδάφους. Προχωρῶντας, ἔφθασαν σὲ μιὰ ἀπόμερη μεριὰ τοῦ δάσους. Ἐδῶ τὰ δέντρα ἦσαν ἀραιὰ καὶ στὸ μέσον ὑψωνόταν ἕνα πελώριο κωδονοστάσιο.

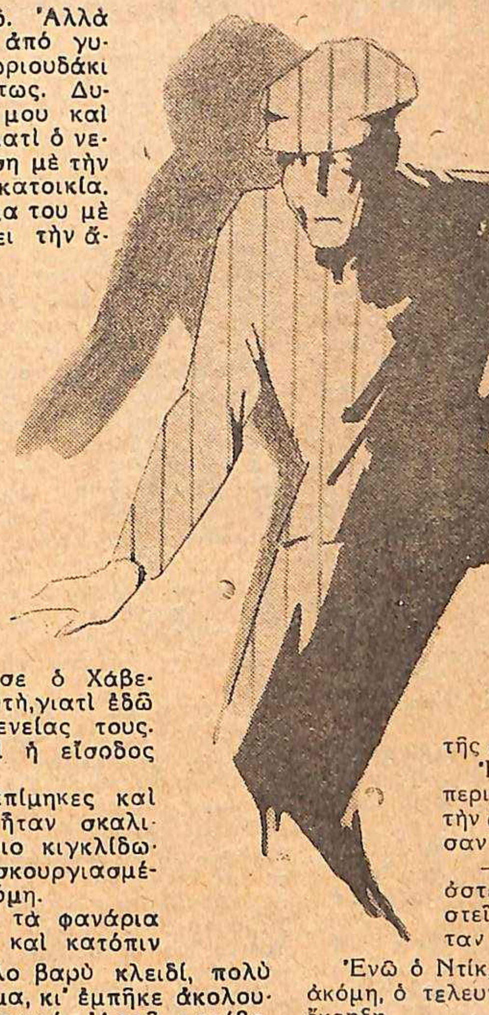

—Ὁ βράχος τῶν Σέλφορντ, ψιθύρισε ὁ Χάβελοκ. Ἔτσι ὀνομάζεται ἡ τοποθεσία αὐτή, γιατὶ ἐδῶ μέσα βρίσκονται οἱ τάφοι τῆς οἰκογενείας τους. Στὸ βράχο αὐτὸ εἶναι ἀνοιγμένη καὶ ἡ εἴσοδος τῶν τάφων.

Μιὰ ὀπή, σκαλισμένη σὲ σχῆμα ἐπίμηκες καὶ κλεισμένη μὲ σιδερένιο κιγκλίδωμα, ἦταν σκαλισμένη ἀπάνω στὸ βράχο. Τὸ σιδερένιο κιγκλίδωμα, ποὺ ἔφραζε τὴ δίοδο, ἦταν μὲν σκουργιασμένο, ἀλλ' ἦταν ὅμως πολὺ στερεὸ ἀκόμη.

Ὁ κύριος Χάβελοκ ἄφησε χάμω τὰ φανάρια ποὺ εἶχε πάρει μαζί του, τὰ ἄναψε, καὶ κατόπιν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μεγάλο βαρὺ κλειδί, πολὺ παλαιό, ἄνοιξε μ' αὐτὸ τὸ κιγκλίδωμα, κι' ἐμπῆκε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴ νέα καὶ τὸν ἀστυνομικό. Ἀφοῦ κατέβηκαν δέκα σκαλοπάτια, βρέθηκαν πάλι μπροστὰ σ' ἕνα δεύτερο καὶ παρόμοιο κιγκλίδωμα, ποὺ ἄνοιγε μὲ τὸ ἴδιο κλειδὶ ὅπως καὶ τὸ πρῶτο.

Ὁ βράχος εἶχε σκαλιστῆ ἐσωτερικῶς μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ἐσχημάτιζε εἴκοσι κρύπτες. Ἦταν δέκα ἀπὸ κάθε μέρος καὶ χωρίζονταν μεταξύ τους ἀπὸ ἕνα στενὸ διάδρομο. Ἐμοίαζαν μὲ καλογερικὰ κελλιά, κλεισμένες καθὼς ἦταν μὲ τὶς βαρειὲς ξύλινες πόρτες τους, ποὺ εἶχαν σιδερένια χέρια, καὶ λατινικὲς ἐπιγραφές, χαραγμένες ἀπάνω [illegible] ἀπὸ τὴν πολυκαιρία. Γύρω ἀπὸ τὶς πόρτες, ὁ βράχος εἶχε σκαλιστῆ μὲ θαυμασία τέχνη. Στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου καὶ ἀπέναντι ἀκριβῶς στὴν κυρία εἴσοδο, βρισκότανε ἡ εἰκοστὴ πρώτη κρύπτη, ποὺ ἡ πόρτα της φάνταζε νὰ εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ βράχο.

—Καὶ τώρα, κύριε Μαρτέν, εἶπε ὁ δικηγόρος, ἔχετε μπροστά σας τὴν πόρτα μὲ τὶς ἑπτὰ κλειδαριές.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ μαίτρ Χάβελοκ σήκωσε ψηλὰ τὸ φανάρι, σὲ τρόπο ποὺ νὰ φωτίζωνται ὅλα καθαρὰ γύρω του καί.

—Αὐτὴ ἦταν ἡ ἔκπληξη ποὺ σᾶς ἐφύλαγε ἡ δὶς Λανσντάουν εἶπε. Ὁ Ντὶκ ἀνεπήδησε ὁλόκληρος. Πράγματι, ἐπάνω στὴν πόρτα, ποὺ βρισκόταν μπροστά του, ὑπῆρχαν ἑπτὰ κλειδαριὲς βαλμένες κλιμακηδὸν καὶ προεξέχοντας. Κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ κλεῖθρα αὐτά, εἶχε στὸ μέσο μιὰ μικρή, στενόμακρη τρύπα, πολύπλοκη. Ξαφνικὰ στὸ μυαλὸ τοῦ Ντὶκ σφηνώθηκε ἡ πεποίθηση πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ τάφος, ποὺ ἔπρεπε νὰ διαρρήξῃ ὁ Λίεβιν Φίνι. Στὸ μέρος αὐτὸ εἶχε ἐργασθῆ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστρόφου. Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν χωροῦσε πιά.

—Ὅπως βλέπετε, ἡ πόρτα εἶναι ἀτσαλένια, ἐξακολούθησε ὁ μαίτρ Χάβελοκ. Ἡ ἀρχικὴ πόρτα ἦταν ξύλινη ὅπως καὶ οἱ ἄλλες καὶ ἦταν πάντα σφραγισμένη μὲ τὶς ἑπτὰ κλειδαριὲς ποὺ βλέπετε τώρα. Ὁ τάφος αὐτός, ἀνήκει στὸν σὲρ Σέλφορντ τὸν καὶ ἀρχηγὸ τῆς οἰκογενείας τῶν Σέλφορντ. Ἀλλὰ ὁ πατέρας τοῦ σημερινοῦ λόρδου τὴν [illegible] μ' αὐτὴ τὴν ἀτσαλένια πόρτα, ποὺ τὴν ἔφιαξε στὴν Ἰταλία. Φαίνεται πὼς μέσα στὴν κρύπτη δὲν βρισκόταν τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο μιὰ παληὰ ὑδροχόος ἐντελῶς ἀδειανή. Οὔτε καὶ φαντάζομαι νὰ ὑπάρχῃ τίποτα κρυμμένο ἐξ' ὅσων βλέπω.

Ὁ Ντὶκ Μαρτέν, μασοῦσε τὰ χείλη του. Τοῦ φαινότανε παράξενη σύμπτωση ὅτι ἐδῶ εὕρισκε μιὰ ἀτσαλένια πόρτα καὶ σὲ κάθε ἔγκλημα μιὰ ἀτσαλένια λεπίδα.

—Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ βλέπετε τὶ ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα; ρώτησε κατάπληκτη ἡ νέα.

Στὴν πόρτα ἐπάνω βρισκόταν μιὰ μικρὴ θυρίδα, ποὺ εἶχε δεκαπέντε πόντους ὕψος καὶ πέντε πόντους φάρδος ἀνάμεσα σὲ μιὰ ἐγκοπή.

Ὁ Ντὶκ Μαρτέν, μὲ τὴν βοήθεια τῆς ἠλεκτρικῆς του λάμπας, φώτισε τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ τάφου. Ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε ἄλλο παρὰ πρασινισμένους ἀπὸ τὴν ὑγρασία τοίχους καὶ μιὰ ἀδειανὴ πέτρινη ὑδροχόη, ποὺ βρισκότανε πάνω στὸ σκονισμένο ἔδαφος. Ἴχνος φερέτρου δὲν ὑπῆρχε.

Ξαφνικά, μιὰ ἐκτυφλωτικὴ κυανὴ λάμψη ἐφώτισε τὸ διάδρομο, καὶ ἡ κοπέλλα τρομαγμένη ἔπιασε τὸν ἀστυνομικὸ ἀπὸ τὸ χέρι.

—Μὴν τρομάζετε δὲν εἶναι τίποτα. Ἀστράφτει ἁπλῶς. Ἀπὸ πολλὴν ὥρα εἶχα προμαντεύση πὼς θὰ εἴχαμε θύελλα, τῆς εἶπε ὁ ἀστυνομικός.

Ἡ θύελλα στὸ μεταξὺ δυνάμωνε, ὁλοένα καὶ περισσότερο. Οἱ ἀστραπὲς διαδεχόνταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ οἱ ἀλλεπάλληλοι κεραυνοὶ προξενοῦσαν ἕναν τρομακτικὰ δαιμονιώδη θόρυβο.

—Βρισκόμεθα τοὐλάχιστον ὑπὸ στέγη, εἶπε ἀστειευόμενος ὁ Ντίκ, ἐλπίζοντας, ὅτι μὲ τ' ἀστεῖα του θὰ δώσῃ θάρρος στὴ νέα, πού φαινόταν νὰ ἔχῃ χάση τελείως τὴν ψυχραιμία της.

Ἐνῶ ὁ Ντίκ, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀστειεύεται ἔπεσε ἕνας ἀκόμη, ὁ τελευταῖος, κεραυνός, προξενώντας μιὰ τρομερὴ ἔκρηξη.

Στὴν εἴσοδο ὅμως τοῦ τάφου, μετὰ τὴν πτώση τοῦ κεραυνοῦ, ἀκούστηκε ἕνας ἄλλος κρότος. Ἕνα σίδερο ποὺ χτυποῦσε ἀπάνω σ' ἕνα ἄλλο σίδερο.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔτρεξε βιαστικὰ πρὸς τὴν εἴσοδο. Ἡ δυνατὴ λάμψη μιᾶς ἀστραπῆς τὸν ἀνάγκασε νὰ κλείσῃ γιὰ λίγο τὰ μάτια του. Ἀλλὰ εἶδε ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε, καὶ συνέβη ἐκεῖνο ποὺ φοβῶταν: Κάποιος εἶχε τραβήξει τὰ σίδερα τοῦ κιγκλιδώματος κι' ἐκλείδωσε, ἀφίνοντάς τους ἔτσι φυλακισμένους μέσα στοὺς σκοτεινοὺς τάφους. Ὁ δράστης ἐξηφανίσθη. Μὰ ἀπάνω στὸ μουσκεμμένο χῶμα, δυὸ γυμνὰ πόδια, εἶχαν ἀφίσει τὰ ἀποτυπώματά τους ἁδρά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ Δ)ος ΛΑΝΣΝΤΑΟΥΝ

Ἡ Σίβυλλα καὶ ὁ Χάβελοκ, κατατρομαγμένοι καὶ χλωμοί, ἔτρεξαν ἀπὸ πίσω του.

Μιὰ ἐκπυρσοκρότησις ἀκούστηκε. Ἄλλες δυὸ σφαῖρες ἐσφύριξαν. Ὁ Ντὶκ σημάδευε μιὰ σκιὰ ποὺ ἔφευγε τρέχοντας ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα. Στὴ λάμψη τῆς ἀστραπῆς ἀναγνώρισε τὴ σιλουέττα ἐκείνη, μὲ τὰ γερὰ μπράτσα, ποὺ τὸν εἶχαν σφίξει στὴν ἀγκαλιά τους μια νύχτα, στὰ ἴδια αὐτὰ μέρη.

—Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχετε τὸ κλειδὶ τῆς πόρτας μαίτρ Χάβελοκ, εἶπε ὁ Ντίκ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ δώσετε,

Ὁ Μαρτὲν ἐπῆρε τὸ κλειδὶ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Χάβελοκ ποὺ ἔτρεμαν, πέρασε τὸ χέρι του ἀνάμεσα στὶς κιγκλίδες ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριὰ καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

—Γυρίστε στὸν πύργο μαζὶ μὲ τὴ δεσποινίδα Λανσντάουν. Μαίτρ Χάβελοκ, εἶπε ὁ Ντίκ. Σὲ λίγο θὰ σᾶς συναντήσω.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντηση ρίχτηκε μέσα στοὺς θάμνους ἀπ' ὅπου εἶχε περάσει πρὸ ὀλίγου ἡ ἀνθρώπινη σκιά. Δὲν εἶδε τίποτα μπροστά του, ἀλλὰ τὰ ἴχνη ἀπὸ αἷμα ὑπῆρχαν παντοῦ. Κάποια ἀπὸ τὶς δυὸ σφαῖρες εἶχε πετύχει τοῦ σκοποῦ της.

Ὁ νέος ξαναγύρισε ἀργά, πρὸς τοὺς τάφους, ψάχνοντας καλὰ μέσα στοὺς θάμνους γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι κανεὶς δὲν ἦταν κρυμμένος στὰ πυκνὰ φυλλώματά τους. Καὶ ὅταν ἐβεβαιώθηκε ὅτι κανένας δὲν βρισκόταν γύρω του, ἔβγαλε τὸ κλειδὶ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἔλαβε ὅμως τὴν πρόνοια νὰ δέση σὲ κάθε θυρόφυλλο καὶ ἀπὸ μιὰ χειροπέδα, ἀπ' αὐτὲς ποὺ εἶχε μαζί του κι' ἔτσι ἦταν βέβαιος πὼς οἱ σιδερένιες γρύλλιες δὲν θὰ ἔκλειναν πλέον. Κατέβηκε τὰ δώδεκα σκαλιὰ μὲ ἀναμμένο τὸ φαναράκι του καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα μὲ τὶς ἑπτὰ κλειδαριές. Ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ γιλέκου του ἔβγαλε τὰ δυὸ γνωστά μας κλειδιὰ καὶ προσπάθησε νὰ τὰ προσαρμόση στὰ διάφορα κλεῖθρα. Μὲ τὸ ἕνα ἄνοιγε ἡ τέταρτη κλειδαριὰ μὲ τὸ δεύτερο ξεκλείδωσε τὴν τελευταία. Ἔσπρωξε τὴν πόρτα νομίζοντας πὼς θὰ ἄνοιγε, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε τίποτα. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι γιὰ νὰ ἀνοίξουν οἱ κλειδαριὲς καὶ νὰ ὑποχωρήση ὅλος ὁ πελώριος αὐτὸς ὄγκος, ἐχρειάζοντο ἀπαραιτήτως καὶ τὰ ἑπτὰ κλειδιά. Ἀλλὰ καὶ ἂν κατώρθωνε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα, τί θὰ εὕρισκε μέσα στὸν ὑγρὸ αὐτὸ τάφο;

Ὁ Ντὶκ ἔβαλε πάλι τὰ κλειδιὰ στὴν τσέπη του, ἀνέβηκε τὰ σκαλιὰ καὶ βγῆκε στὸν καθαρὸ ἀέρα. Ἀλλὰ σταμάτησε ἔκπληκτος. Νέα ἴχνη ἀπὸ τὰ γυμνὰ ἐκεῖνα πόδια ὑπῆρχαν λίγα μέτρα πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα. Τρανὴ ἀπόδειξη ὅτι ὁ ἀκατανόητος ἐχθρὸς εἶχε ξαναπεράσει ἀπ' ἐκεῖ. Ὑποψιαζόταν τώρα μὲ πεποίθηση ὅτι κρυμμένος πίσω ἀπὸ κάποιον πυκνὸ θάμνο θὰ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μοχθηρά του μάτια. Παρ' ὅλη του τὴν ψυχραιμία ἕνα ἐλαφρὸ ρῖγος διέτρεξε τὰ μέλη του.

Ὁ Ντίκ, ἐνάντια ἀπὸ τὴν ψυχική του ἐπιθυμία, δὲν ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ δάσους. Ἀλλὰ περπατώντας χωρὶς καθόλου νὰ βιαστῆ πῆγε στὸν πύργο, χωρὶς νὰ γυρίση οὔτε μιὰ φορά πίσω του. Καὶ μὲ πραγματικὴ ἀνακούφιση ἀντίκρυσε τὶς πρασιὲς καὶ τοὺς ἀνθισμένους κήπους ποὺ ἐκύκλωναν τὸν πύργο. Ἡ ἐπίθεση ποὺ περίμενε δὲν ἔγινε.

Ὁ Ντὶκ ἐμπῆκε μέσα στὸν πύργο καὶ βρῆκε τὸ δικηγόρο καὶ τὴν Σίβυλλα νὰ προσπαθοῦν νὰ στεγνώσουν τὰ μουσκεμμένα ροῦχα τους στὴ δυνατὴ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ. Τοὺς διηγήθηκε τί ἔκανε καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔφυγε.

Ὅταν, ἐγύρισε στὸ Λονδῖνο ὁ Ντὶκ Μαρτέν ἔσπευσε νὰ βρῆ τὸν Σνὲντ καὶ νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆ τὶς πρωϊνές του περιπέτειες. Κι' ἀπὸ ὅσα τοῦ εἶπε σχετικῶς μὲ τὸν ἀόρατο ἐχθρὸ ὑποψιάσθηκε μήπως ἦτο κανένα θῦμα τοῦ Σκαλέττι.

—Αὐτὸς ὁ Σκαλέττι, εἶπε, ἔχει πολὺ περίεργες ἰδέες γιὰ τὴν ἀνάπλαση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Φαντάζεται δηλαδὴ ὅτι ἂν πάρουμε ἕνα μικρὸ παιδὶ ἡλικίας δύο ἢ τριῶν ἐτῶν καὶ τὸ μεγαλώσουμε σὰν ἕνα ἄγριο ζῶο, θὰ ἔχουμε ἕνα θαυμάσιο δεῖγμα ἀνθρώπου σὲ κτηνώδη κατάσταση. Δὲν θὰ ὁμιλῆ καθόλου, ἀλλὰ οὔτε καὶ θὰ ἔχη ἀνάγκη νὰ ντύνεται. Ὅλη του ἡ ζωτικότης θὰ περιορίζεται στὴν ἀνάπτυξη τῆς σωματικῆς του δυνάμεως. Ὑποψιάζομαι λοιπὸν μήπως τὸ δύστυχο πλᾶσμα ποὺ σοῦ ἐπετέθη τὶς δυὸ φορὲς εἶναι ἕνα θῦμα τῶν σατανικῶν πειραμάτων τοῦ δαιμονισμένου αὐτοῦ ἀγύρτου. Πρέπει νὰ κάνουμε κάποια μικρὴ ἔρευνα ἐκεῖ κοντὰ καὶ ἀπόψε μάλιστα. Ἔχω ὅμως τὴν ἐντύπωση ὅτι κάποιος ἐπερίμενε νὰ κάνετε πάλι περίπατο σήμερα στὰ περίχωρα τοῦ Σέλφορντ. Καὶ ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Χάβελοκ στὴ συντροφιά σας τοὺς ἐξέπληξε. Πάντως θὰ σᾶς περιμένω τὸ βράδυ γιὰ τὴν ἐξερεύνησή μας στὴν κατοικία τοῦ Σκαλέττι.

Ἦταν δέκα ἡ ὥρα τὸ βράδυ ὅταν τὰ δύο ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα μὲ σβυσμένα τὰ φανάρια ἐσταμάτησαν μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ δόκτορος Σκαλέττι.

Τὸ ἀπαίσιο σπίτι ἦταν βυθισμένο σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι.

Ὁ δόκτωρ Σκαλέττι δὲν ἐξεπλάγη καθόλου μὲ τὴν ἐμφάνιση τῶν ἀστυνομικῶν δυνάμεων ποὺ παρετάχθησαν μπροστά του. Μὲ ἀρκετὴ δὲ δόση εἰρωνίας στὴ φωνὴ εἶπε στὸ Σνέντ.

—Ὤ, κύριε Σνέντ! σᾶς γνωρίζω πολὺ καλά, εἶσθε ἀνώτερος ἐπιθεωρητὴς τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ καὶ ὁ νέος ποὺ εἶναι ἀπὸ πίσω σας εἶναι ἐκεῖνος ποὺ τοῦ ἐχύθηκε ἡ μπενζίνη χθὲς τὴν νύχτα. Περᾶστε κύριοι, περᾶστε σᾶς παρακαλῶ...

Ἦταν φανερό, ὅτι τὸ ὑποκείμενο αὐτὸ ἐπερίμενε τὴν ἐπίσκεψή τους. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔψαξαν καλὰ ὅλο τὸ σπίτι χωρὶς νὰ βροῦν τίποτα τὸ ὕποπτο. Δίπλα στὸ δωμάτιο τοῦ ὕπνου τοῦ γιατροῦ βρισκόταν ἕνα δ τιο ποὺ εἶχε μόνο δύο παληοκρέββατα μὲ ἀχυρένια ματα.

—Ποιὸς κατοικεῖ ἐδῶ μέσα; ρώτησε ὁ Σκαλέττι.

—Κανείς, ἐβεβαίωσε ὁ γιατρός. Κατοικῶ μόνος. Ἀλλὰ διαβάζω τὸ βάθος τῆς σκέψεώς σας. Ἐλπίζετε βρῆτε ἐδῶ μέσα κανένα δεῖγμα ἀπὸ τοὺς γεροὺς ἐκ ἀνθρώπους ποὺ περιγράφω στὰ συγγράμματά μου πο θῶ νὰ τοὺς παραβάλω μὲ τοὺς ψεύτικους ἀνθρώπους πόλεων ποὺ καπνίζουν διαρκῶς καὶ καταλύουν τὴν μικότητά τους σπουδάζοντας. Ἀλλὰ οἱ κουτοὶ καὶ πε σμένοι νόμοι σας μὲ ἐμποδίζουν νὰ πραγματοποιήσ ὄνειρό μου, γι' αὐτὸ κι' ἐγκατέλειψα τὰ πειράματά μου.

—Πολὺ ὡραῖα μιλᾶτε δόκτωρ Σκαλέττι, τοῦ εἶ Σνὲντ καὶ ρίχνοντας μιὰ διαπεραστικὴ ματιὰ γύρω φυγε συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς.

Μόλις ὁ κρότος τοῦ μοτὲρ δὲν ἀκουγόταν πλέον, ὁ τρὸς ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του. Ἄνοιξε ἕνα συρτάρι πῆρε ἀπὸ κεῖ μέσα ἕνα μαστίγιο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ χρ ποιοῦν οἱ ὑπηρέτες γιὰ νὰ ὁδηγοῦν ἕνα κοπάδι ἀπὸ λιὰ κυνηγιοῦ. Ἔπειτα ἄνοιξε ἕνα ἑρμάρι ποὺ εἶχαν γουμένως ἐξετάσει οἱ ἀστυνομικοὶ μὲ πολλὴ προσοχ Σκαλέττι ἐπίεσε μιὰ σούστα καὶ μιὰ διπλὴ πόρτα νοίχτηκε καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ σκοτάδια ξεπετάχτηκε πελώριο ὂν ντυμένο μόνο μὲ μιὰ σχισμένη ποδιά, Στὸ μὲ ἐκείνη ποὺ φοροῦν οἱ ἄγριοι μπροστά τους. τῆς λάμπας ἄρχισε νὰ ἀνοιγοκλείνη τὰ μάτια του.

—Ἐμπρός, πήγαινε νὰ πλαγιάσης, εἶναι ἀργά! τοῦ ὁ Σκαλέττι ἑλληνικά, ἐνῶ τὸν φοβέριζε μὲ τὸ μα του.

Ὁ γίγας μὲ τὰ ἀπλανῆ μάτια ἄρχισε νὰ πηδάη καὶ χοντας ἐπῆγε στὸ δωμάτιο μὲ τὶς ἀχυροστρωμνές. Ὁ τρὸς ἐκλείδωσε καλὰ τὴν πόρτα καὶ κρατώντας πάντα τὸ μαστίγιο, βγῆκε στὸν κῆπο ποὺ ἦταν πίσω ἀπὸ τὸ τι του.

Μόλις ἔφθασε κάτω ἀπὸ μιὰ γέρικη βαλανιδιὰ ἄ νὰ σφυρίζη συνθηματικά. Καὶ ἀμέσως κάτι πολὺ βαρ θε καὶ ἔπεσε στὰ πόδια του.

—Δωμάτιο, γάλα, ὕπνο! εἶπε ἀγγλικὰ τὴ φορὰ αὐτὴ ἄλλο αὐτὸ περίεργο τέρας ποὺ ἦταν γυμνὸ ὅπως κα πρῶτο. Καὶ τὸ ὡδήγησε στὸ σπίτι κρατώντας ἀπειλ τὸ μαστίγιο.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα ὁ δόκτωρ Σκαλέττι ἔχ μέσα σ' ἕνα δίσκο δυὸ μεγάλα δοχεῖα γεμάτα ἀπὸ καὶ δυὸ πηχτέλλες ἀπὸ ὠμὸ κρέας, ἐπήγαινε νὰ ταΐ δύο δυστυχισμένα αὐτὰ ὄντα. Κι' ἀφοῦ ξανακλείσε τὴν πόρτα ἐρρίχτηκε στὴ μελέτη μὲ καθαρὸ νοῦ κα συνείδηση ἀναπαυμένη.

Ἕνα πρωὶ μιὰ χονδρὴ κυρία ντυμένη πλούσια καὶ ταχτερὰ ποὺ δὲ φαινότανε νὰ ἔχη καμμιὰ σχέση μὲ ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων, μπῆκε στὴ βιβλιοθήκη πιρετοῦσε ἡ Σίβυλλα, φοῦ γνωρίσθηκε μαζί της εἶπε:

—Εἶμαι ἡ κυρία Μπέ Κόνιυ. Ὁ ἄντρας μου ρίζε πολὺ καλὰ τὸν τη τὸν πατέρας σας, ὁλόκληρα χρόνια ἦσαν Καὶ σήμερα τὸ πρωὶ πε νὰ ἔρθω νὰ σὲ πιοῦμε σπίτι ἕνα τσάι θέλει νὰ σοῦ ἀνακοιν μυστικὸ σχετικὸ μὲ τοῦ πατέρα σας, μυστικὸ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ θετε. Μοῦ σύστησε νὰ πῆτε σὲ κανένα τίποτα ἔχετε μερικούς, ἐχθροὺς καταδιώκουν καὶ σᾶς ἄντρα μου, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀστυνομικὸ ἀπὸ τὸν ναδᾶ.

—Ὑπονοεῖτε τὸν Μαρτέν; Ἀλλὰ τί σχέση ὁ κύριος Μαρτὲν μὲ τὶς σεις τοῦ πατέρα μου; Θὰ

—Ὁ ἄντρας μου τὰ ἐξηγήση ὅλα αὐτά.

(Ἀκολου

Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Μάγχης ἦταν μιὰ φορὰ ἕνα πολὺ ἄξιο παλληκάρι ποὺ λεγότανε Μιγκουὲλ. Ἀπὸ παιδὶ ἀκόμα ἔλεγε πὼς θὰ γίνη στρατιώτης, καὶ ὅταν ἦλθε σὲ ἡλικία κατατάχθηκε σ' ἕνα σύνταγμα.

Τότε ἴσια—ἴσια εἶχε κηρυχθῆ ἕνας πόλεμος καὶ ὁ Μιγκουὲλ ἔδειξε μιὰ διαγωγὴ καὶ ἀνδρεία ἐξαιρετική. Ἦταν πάντα ὁ πρῶτος στὴν ἐπίθεση καὶ ὁ τελευταῖος στὴν ὀπισθοχώρηση.

Ὅταν ἐτελείωσε ὁ πόλεμος καὶ ἀπολύθηκαν οἱ στρατιῶτες, ὁ Μιγκουέλ, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, ἐπῆρε λίγα ψιλὰ καὶ πῆγε στὸ χωριό του. Ὅταν ἔφθασε στὸ χωριὸ εἶχαν πεθάνει οἱ γονεῖς του ποὺ ἦσαν φτωχοὶ χωρικοί.

Ὁ Μιγκουὲλ ἀναγκάσθηκε νὰ ζητήση φιλοξενία ἀπὸ τ' ἀδέρφια του, ἀλλ' αὐτὰ ἀρνήθηκαν μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι δύσκολα κατώρθωναν νὰ ζήσουν οἱ ἴδιοι καὶ αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς φανῆ χρήσιμος, γιατὶ δὲν ἤξερε τὶς δουλειές τους.

Ὁ φτωχὸς Μιγκουὲλ δὲν εἶχε τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' τὸ σπαθί του καὶ τὸ τουφέκι, ποὺ δὲν τοῦ ὠφελοῦσαν σὲ τίποτε ἐν καιρῷ εἰρήνης, καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη.

Ξεκίνησε ἔτσι ἀπελπισμένος κι' ἄρχισε νὰ περπατᾶ χωρὶς ὡρισμένο δρόμο, γιὰ νὰ βρῆ τύχη. Κουρασμένος ἀπὸ τὸ περπάτημα, ἐκάθισε στὸν ἴσκιο ἑνὸς δέντρου καὶ ἄρχισε νὰ συλλογιέται.

—Ἐγὼ δὲν εἶμαι πιὰ παιδί, κι' εἶναι ἀργὰ γιὰ νὰ μάθω καμμιὰ τέχνη, μὰ οὔτε μπορῶ νὰ ζητιανεύω γιατὶ εἶμαι νέος καὶ γερός... Τί λοιπὸν θ' ἀπογίνω;

Ἔτσι σκεπτότανε ὅταν πίσω του ἄκουσε ἕναν θόρυβο σὰν τῆς δυνατῆς μπόρας. Ἐγύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε μπροστά του ἕνα ἄνθρωπο ψηλὸ καὶ λιγνό, ντυμένο στὰ πράσινα, μὲ ὅλη τὴ θεωρία ἑνὸς σπουδαίου προσώπου.

—Εἶσαι ἕνας φτωχός, τοῦ εἶπε ὁ ἄγνωστος, καὶ γὼ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω ὅσα λεφτὰ σοῦ χρειάζονται· ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ ὅλα θέλω νὰ ξέρω ἂν ἀξίζης.

—Ἂν ἀξίζω ἢ ὄχι μπορεῖς νὰ μὲ δοκιμάσης, εἶπε ὁ στρατιώτης.

—Ὡραῖα, γύρισε ἀπ' ἐκεῖ καὶ δὲς!

Ὁ Μιγκουὲλ ἔκαμε μεταβολὴ κι' εἶδε πιὸ πέρα μιὰ πελώρια ἀρκούδα μὲ ὀρθάνοιχτο στόμα καὶ μὲ τρομερὰ δόντια!

—Μπά! εἶπε ὁ Μιγκουὲλ χωρὶς νὰ τρομάξη. Καὶ σημαδεύοντας μὲ τὸ ὅπλο του, τὴν πυροβόλησε καὶ τὴ σώριασε νεκρή.

—Καλά! εἶπε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ πράσινα φορέματα· βλέπω πὼς δὲν φοβᾶσαι, ἀλλὰ θὰ σοῦ βάλω καὶ ἄλλη συμφωνία γιὰ νὰ σοῦ δώσω ὅλα τὰ λεφτὰ ποὺ μπορεῖς νὰ ἐπιθυμήσης.

—Τὴν δέχομαι ἀμέσως, εἶπε ὁ Μιγκουέλ, ἀρκεῖ νὰ μὴ χρειασθῆ νὰ πουλήσω τὴν ψυχή μου.

—Οἱ ὅροι εἶναι αὐτοί. Γιὰ ἑφτὰ χρόνια νὰ μὴ λουσθῆς, νὰ μὴ κτενισθῆς, νὰ μὴ κουρευθῆς καὶ νὰ μὴ κόψης τὰ νύχια σου. Οὔτε θὰ προσευχηθῆς ποτέ σου. Ἂν πεθάνης σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, δική μου θὰ εἶναι ἡ ψυχή σου, ἂν ὅμως ζήσης θὰ εἶσαι ἐλεύθερος. Τὰ ἑφτὰ αὐτὰ χρόνια θὰ ἔχης ὅσα λεφτὰ θελήσης καὶ ὅ,τι σοῦ περισσέψη ὅλα θὰ εἶναι δικά σου ὅταν περάση ὁ συμφωνημένος καιρός.

Ὁ Μιγκουὲλ στάθηκε συλλογισμένος καὶ σώπαινε μὴ ξέροντας τί ν' ἀποφασίση. Ὅπως ὅμως δὲν εἶχε τί νὰ κάνη δέχτηκε.

Μόλις τὸ πῆρε ἀπόφαση ὁ Μιγκουέλ, ὁ διάβολος (γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ ἄγνωστος) ἔρριξε τὴν πράσινη κάπα του στὸν ὦμο τοῦ Μιγκουὲλ λέγοντας:

—Αὐτὴ ἡ κάπα μένει πάντα καινούρια καὶ ὅσο τὴν φορᾶς, πάντα θὰ ἔχης τὶς τσέπες σου γεμάτες μὲ χρυσάφι.

Ὕστερα δίνοντάς του καὶ τὸ δέρμα τῆς ἀρκούδας εἶπε.

—Πάρε κι' αὐτό! θᾆναι τὸ μόνο σου σκέπασμα. Καὶ λέγοντας αὐτὰ χάθηκε.

Σὰν ἔμεινε μόνος ὁ Μιγκουέλ, ἔβαλε τὰ χέρια του στὶς τσέπες καὶ τὰ ἔβγαλε γεμάτα λεφτά! Βλέποντας τόσα χρήματα, ξαναβρῆκε τὰ παληά του κέφια, τυλίχθηκε στὸ δέρμα τῆς ἀρκούδας καὶ ἐξακολούθησε τὸ περπάτημά του ἀποφασισμένος νὰ κάμη τὸν γύρο τοῦ κόσμου. Τὸν πρῶτο καιρὸ περνοῦσε μιὰ ζωὴ ἀλέγκρα. Ἀλλὰ στὸ τέλος τοῦ χρόνου, καθὼς εἶχαν μεγαλώσει τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ γένεια του, τὰ δὲ νύχια του ἔμοιαζαν μὲ γερακιοῦ καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ τὴ βρώμα κι' εἶχε πάρει ὄψη ἀγρίου τρόμαξε. Ὁπουδήποτε κι' ἂν πήγαινε τὸν ἀπόφευγαν. Μόλα ταῦτα ἐπειδὴ ἔδινε ἐλεημοσύνη στοὺς φτωχούς, οἱ ἄνθρωποι συνήθισαν στὴν ἀσχημιά του καὶ στὰ ξενοδοχεῖα τὸν ἐδεχόνταν γιατὶ ξώδευε πολλά.

Ἦταν πιὰ στὸν τέταρτο χρόνο τῆς καινούργιας του ζωῆς, ὅταν ἕνα βράδυ κουρασμένος ἔφτασε σ' ἕνα χωριὸ ποὺ δὲν εἶχε παρὰ ἕνα χάνι μονάχα. Ὁ ξενοδόχος, σὰν τὸν εἶδε, τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένος. Ὅταν ὅμως ὁ Μιγκουὲλ τοῦ πρόσεφερε μιὰ χούφτα χρυσάφι, ὁ ἄνθρωπος μαλάκωσε καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κοιμηθῆ σ' ἕνα δωμάτιο σκοτεινό, μὲ τὸν ὅρο ὅτι θὰ φρόντιζε νὰ μὴ τὸν δῆ κανένας. Ὁ δυστυχὴς ὁ Μιγκουὲλ ἄρχισε τώρα νὰ μετανοῆ γιὰ τὴ συμφωνία ποὺ εἶχε κάμει μὲ τὸν διάβολο, ὅταν ἄκουσε κλάμματα καὶ βογγητὰ στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Μὲ τὴν καλὴ καρδιὰ ποὺ εἶχε δὲν βάσταξε νὰ μὴ ρωτήση τί συμβαίνει. Ἄνοιξε μπῆκε κι' εἶδε ἕνα φτωχὸ γέρο ποὺ συσποῦσε τὰ χέρια του μὲ μεγάλη ἀπελπισία καὶ ποὺ στὴ θέα τοῦ Μιγκουὲλ τρόμαξε. Μὰ σὰν τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λέῃ λόγους πονετικοὺς καὶ παρηγόρους, τότε τοῦ διηγήθηκε τὴν αἰτία τῆς δυστυχίας του, τοῦ ἐξομολογήθη ὅτι εἶχε φτωχύνει κι' ὅτι τὸ σπίτι του καὶ ἕνα οἰκόπεδο ποὺ τοῦ μένανε θὰ κατάσχονταν ἀπὸ τοὺς πιστωτὰς καὶ τὰ κορίτσια του θάμεναν στὸ δρόμο.

Συγκινημένος ὁ Μιγκουὲλ ἀπὸ τὴν τόση δυστυχία, τοῦ ἔδωκε ὅσα χρήματα ἤθελε κι' ὁ ξένος τότε τοῦ πρότεινε νὰ τοῦ δώση μιὰ ἀπ' τὶς κόρες του.

Οἱ δυὸ πρῶτες κόρες, ἀρνήθηκαν νὰ παντρευτοῦν μ' ἕνα τέτοιο τέρας. Ἡ τρίτη ὅμως, ποὺ ἦταν κι' ἡ ὡραιότερη, δέχθηκε. Ὁ Μιγκουέλ τότε, ἔβγαλε τὸ δαχτυλίδι του, τὄσπασε στὴ μέση, τῆς ἔδωκε τὸ μισὸ καὶ τῆς εἶπε νὰ τὸν περιμένη τρία χρόνια. Ἂν στὸ μεταξὺ αὐτὸ δὲ γύριζε, ἡ Μάρθα—ἔτσι τὴν ἔλεγαν—θᾆταν ἐλεύθερη.

Τὰ εἶπε αὐτὰ κι' ἔφυγε. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἡ ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ Μιγκουὲλ ντύθηκε στὰ μαῦρα καὶ ἐδήλωσε πὼς δὲν θὰ φορέση ἄλλο χρῶμα ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ὑποδεχθῆ τὸν γαμπρό.

Τὰ ἑφτὰ χρόνια τῆς συμφωνίας πέρασαν, κι' ὁ θεὸς ἀμείβοντας τὴν καλωσύνη τοῦ Μιγκουὲλ τὸν ἔσωσε. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἔφθασε ὁ Μιγκουὲλ μὲ ὅλη τὴν ἀκρίβεια εἰς τὸ ἴδιο δάσος ὅπου εἶχε ὑπογράψει τὸ συμβόλαιο. Τυλιγμένος μέσα στὴν φουρτούνα τοῦ ἀνέμου, παρουσιάσθηκε ὁ διάβολος καὶ ζήτησε τὴν πράσινη κάπα. «Ὄχι πρὶν μὲ ξανακάνης ὅπως ἤμουνα» τοῦ εἶπε ὁ Μιγκουέλο, κι' ὁ διάβολος ὑπάκουσε...

Ἀγνώριστος τώρα ὁ Μιγκουέλ, ἀφοῦ ντύθηκε πλούσια, ὡραῖος καὶ ἐπιβλητικός, φορτωμένος χρυσάφι ποὖχε κρύψει στὰ 7 χρόνια, γύρισε στὸ σπίτι ποὺ ἔμενε ἡ Μάρθα. Τὴ βρῆκε μαυροφορεμένη νὰ τὸν καρτερῆ... Δὲν τὸν ἐγνώρισε... Μὰ σὰν τῆς ἔδωκε τὸ μισὸ δαχτυλίδι μιὰ κραυγὴ χαρᾶς ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη της... Οἱ δυὸ ἀδελφές της, σκασμένες ἀπ' τὴ ζήλεια, ρίχτηκαν στὸ ποτάμι... Ὁ Μιγκουέλ, ὅμως παντρεύθηκε τὴν ἀγαπημένη του.

Τὰ μεσάνυχτα τῆς βραδυᾶς τοῦ γάμου, στὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ φάνηκε ὁ πράσινος διάβολος καὶ τοῦ εἶπε.

—Σὺ ἐγλύτωσες, ἀλλὰ ἐγὼ ἐψάρεψα ἄλλες δύο ψυχές, ἀφοῦ ὅσοι αὐτοκτονοῦν πᾶν' στὴν κόλαση.

ΡΑΦΑΕΛ ΟΡΜΠΑΙΣΕΤΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

«Τίποτε στὴ ζωὴ δὲν εἶναι πιὸ ἄστατο ἀπὸ τὴν τύχη» γράφουν οἱ Βελγικὲς ἐφημερίδες. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο, ἂν κρίνη κανεὶς ἀπὸ τὸ γεγονὸς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπῆραν ἀφορμὴ νὰ καταλήξουν σ' αὐτὴ τὴ γνώμη.

Τελευταίως, στὰς Βρυξέλλας, ἐχρεωκόπησεν ὁ ἔμπορος Ἀλμπὲρ Ρουμπιέ, διότι εὑρέθη ὑποχρεωμένος νὰ πληρώση σειρὰν γραμματίων τὰ ὁποῖα εἶχε ὑπογράψει ὡς τριτεγγυητής.

Περίλυπος τότε ὁ ἀτυχὴς ἐπιχειρηματίας, διότι ἔβλεπεν ὅτι ἐκ τῆς ἐργασίας πλασιέ, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε, δὲν ἠδύνατο νὰ συντηρήση τὴν πολυμελῆ οἰκογένειά του, ἐπῆρε τὴν ἀπόφαση ν' αὐτοκτονήση.

Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ὥδευε πρὸς τὸ νεκροταφεῖο, ὅπου εἶχε σκοπὸ νὰ αὐτοχειριασθῆ, ἄκουσε τοὺς ἐφημεριδοπῶλας νὰ διαλαλοῦν κάποια ἔκτακτη ἔκδοση, περιέχουσαν τοὺς κερδισμένους ἀριθμοὺς τοῦ μεγάλου Γαλλικοῦ λαχείου.

Μὲ τὴν ἀμυδρὰ ἐλπίδα, ὅτι ἴσως ἡ τύχη νὰ εἶχε μαλαχθῆ, ἀγόρασε ἕνα παράρτημα καὶ τρελλὸς σχεδὸν ἀπὸ χαρά, εἶδε ὅτι εἶχε κερδίσει τὸν πρῶτον ἀριθμό, πέντε ὁλόκληρα ἑκατομμύρια.

γεμᾶτος χαρὰ τότε ὁ Ρουμπιέ, γύρισε σπίτι του κι' ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ τὸ Παρίσι, ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ διεπίστωσε ὅτι εἶχε χάσει τὸ λαχεῖο.

Βέβαιος τώρα ὅτι δὲν θὰ τὸ ξαναβρῆ, ἅρπαξε ἕνα πιστόλι, τὸ στήριξε στὸν κρόταφό του καὶ αὐτοκτόνησε. Ὅταν σὲ λίγο οἱ θυγατέρες του πῆγαν νὰ τὸν ἀλλάξουν καὶ νὰ τὸν νεκροστολίσουν, εἶδαν ὅτι τὸ λαχεῖο τὄχε περασμένο στὴ βέρα του, ὅπως πολλοὶ συμπολῖται περνοῦν τὰ εἰσιτήρια τοῦ τράμ. Ὁ φουκαρᾶς τὄχε βάλλει ἐκεῖ ἀφηρημένος, τὴν ὥρα ποὺ κύτταζε τοὺς ἀριθμοὺς στὴν ἐφημερίδα καὶ τὸ ξέχασε.

ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

Οἱ θρύλοι περὶ δρακόντων, ποὺ φυλᾶνε ἀμύθητους θησαυρούς, φαίνεται ὅτι δὲν στεροῦνται βάσεως. Ὅπως γράφη ὁ ἐξερευνητὴς Τζὼν Ἄνταμς, εἰς τὴν περιφέρειαν ποὺ κατοικοῦν οἱ Οὐγκάντας, ὑπάρχει μιὰ χαράδρα γεμάτη πολύτιμους λίθους. Ταὐτοχρόνως ὑπάρχουν καὶ τεράστιοι δηλητηριώδεις σκορπιοί, δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάση κανένας.

ΝΑ ΜΑΣ ΛΕΙΠΗ

Πρὶν ἀκόμη προλάβη ὁ κόσμος νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν ἔκπληξι ποὺ προκάλεσε ἡ ἐφεύρεσις, ὑπὸ Ρώσσου ἐπιστήμονος, μηχανῆς δυναμένης ν' ἀντικαταστήση τὴν ἀνθρώπινη καρδιά, σ' ὅσο διάστημα χρειάζεται γιὰ νὰ ἐξαχθῆ καὶ ἐγχειρισθῆ σὲ περίπτωση παθήσεως, νέα ἐφεύρεσις παρομοίου μηχανήματος μᾶς ἀγγέλλεται, ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ αὐτὴ τὴ φορά.

Κατὰ τὰς ραδιοτηλεγραφικῶς παρεχομένας πληροφορίας, τὸ μηχάνημα αὐτὸ ἐφεῦρε ὁ δόκτωρ Κάρρελ. εἶναι δὲ τελειότερον τοῦ Ρωσσικοῦ διότι συνδυάζεται—ἐκτὸς τῆς τεχνητῆς καρδιᾶς—καὶ μὲ τεχνητοὺς πνεύμονας, ὥστε δι' αὐτοῦ νὰ δύναται νὰ παραταθῆ ἐπ' ἄπειρον εἰς τὴν ζωὴν ἓν ἀνθρώπινον σῶμα...

Ἂς μὴ χαροῦν ὅμως οἱ φοβούμενοι τὸν θάνατον συμπολῖται. Διότι τὸ οὕτω εἰς τὴν ζωὴν διατηρούμενον σῶμα προϋποτίθεται ὅτι δὲν θὰ ἔχη τὴν πραγματική του καρδιὰ καὶ τοὺς πνεύμονάς του, ἀλλὰ τοὺς τεχνητούς. Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφθανεν αὐτό, πρέπει νὰ εἶναι καὶ τοποθετημένον ἐντὸς γυαλένιου κλωβοῦ.. Ὥστε.. ἂς μένη τὸ βύσσινο...

Τέτοια ζωή, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶναι.. χειρότερος θάνατος..

ΚΑΛΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΣΕΚ

Μιὰ χαρὰ τὴν κατάφεραν πάλι οἱ Ἀμερικανοὶ στὸν πλουσιώτατο Μαχαραγιᾶ τῆς Καπουρτάλας. Ὁ Ἰνδὸς αὐτὸς ἡγεμών, ποὺ ἄλλοτε εἶχε καεῖ ἀπὸ τοὺς ἀμερικανοὺς λωποδύτας, οἱ ὁποῖοι τοῦχαν κλέψει στὴν πρώτη του ἐπίσκεψη ὅλα τὰ πολύτιμα κοσμήματα πῆγε αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς νὰ πάρη τίποτα μαζί του.

Γιὰ νὰ εἶναι ὅμως πιὸ ἥσυχος ὅτι δὲν θὰ ἐνοχληθῆ, ἔκρινε σκόπιμο νὰ κάνη καὶ γνωστὸ τὸ πρᾶγμα στοὺς ἐνδιαφερομένους. Δημοσίεψε λοιπὸν στὶς ἐφημερίδες τὰ ἑξῆς ἀμίμητα.

«Εἰδοποιοῦνται οἱ κ.κ. Γκάγκστερς, ὅτι δὲν φέρω μαζί μου τίποτε πολύτιμον... Μαχαραγιᾶς τῆς Καπουρτάλας»

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔμεινε ἥσυχος, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐνοχλήση κανένας.

Οἱ γκάγκστερς ὅμως τῆς Ἀμερικῆς, δὲν τρῶνε ἄχυρα. Καὶ ἐσκέφθησαν: ναὶ μὲν ὁ ἐξοχώτατος κ. Μαχαραγιᾶς δὲν ἔφερε μαζί του κοσμήματα, ἀλλ' εἶχε χρήματα γιὰ νὰ ζήση. Ἔτσι ὁ Ἄρθουρ Μάγκινσον, νέος λωποδυτικὸς ἀστήρ, εἰσελθὼν μὲ τὸ περίστροφο στὰ χέρια στὸ δωμάτιό του τοῦ εἶπε: Ξέρω πὼς δὲν ἔχετε κοσμήματα. Ἀλλὰ μπορῶ νὰ προμηθευθῶ τέτοια μ' ἕνα τσέκ. Ὑπογράψετέ το καὶ μὴν κινηθῆτε πρὶν νὰ τὸ ἐξαργυρώσωμε.

Ὁ Μαχαραγιᾶς ὑπέκυψεν. Ὁ Τζαίημς Μπράντον, σύντροφος τοῦ Μάγκινσον, πῆρε τὸ τσέκ, κι' ὅταν τηλεφώνησε πὼς τὸ ἐξαργύρωσε, ἐγκατέλειψε τὸ Μαχαραγιᾶ καὶ ὁ Ἄρθουρ.

ΕΝΑΣ... ΚΥΚΛΩΨ

Ὅπως γράφουν οἱ ἐφημερίδες Νέας Ὑόρκης, ἀνεκαλύφθη τελ ως εἰς ἕνα ἐργοστάσιον κατασκ τσιμέντων ἕνας νέος ἐργάτης, δυνάμεως καὶ ἀντοχῆς.

Τὴν ἀνακάλυψη αὐτή, τὴν ἔ τυχαίως ἕνας ἰμπρεσάριος, ποὺ τὸν ἐργάτη αὐτὸ νὰ μετατοπίζη ἕνα χέρι, σὰν νᾶταν δεμάτια ἀπὸ ρο, μερικοὺς σάκκους γεμάτους μέντο.

Τὸν ἐφώναξε τότε ἰδιαιτέρως τοῦ εἶπε νὰ περάση ἀπὸ τὸ σπίτι ποῦχε νὰ τοῦ κάνη μιὰ ἐνδιαφέρ πρόταση.

Ἐκεῖ—ὅταν ὁ ἐργάτης πῆγε— ἔδειξε νὰ σηκώση κάτι ἀλτῆρες διακοσίων κιλῶν, πρᾶγμα ποὺ ὁ Μπάρκερ, ἐπέτυχε μὲ τὸ ἕνα του μ' ὅση ἄνεση δὲν θὰ μποροῦσε τὴν σηκώση ὁ καλύτερος πρωταθ ἄρσεως βαρῶν.

Κατόπιν τούτου, ὁ ὡς ἄνω ἰμ σάριος τὸν ἀπέσυρε ἀπὸ τὸ ἐργ σιο καὶ τὸν προπονεῖ γιὰ παλαι

Ὅπως ὅμως εἶπεν ὁ προπονη ἀνέλαβε νὰ τὸν διδάξη τὰ μυ τῆς πάλης, ὁ Τὸμ δὲν θὰ καταφ νατὸν νὰ εὕρη ἀντίπαλον. Τοῦτο δ ἑκάστη λαβή του, θὰ ἦταν ἱκαν φονεύση καὶ αὐτὸν τὸν Λόντος εἶναι ὁ ἰσχυρότερος ἀθλητὴς το σμου.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ὁ Τὸμ Μ κερ ποὺ μπορεῖ νὰ μεταφέρη 20 λὰ σὲ ἀπόσταση, 2 ὡρῶν ἀκόπως, ρίζεται δι' ἀναλόγους τῆς κυκλώ δυνάμεώς του ἐπιδείξεις.

ΒΡΗΚΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἕνας Ἀμερικανὸς μικρέμπορος Τζὰκ Φρέντερσον, εἶχε τὴν ἀδ νὰ πιστεύη στὰ μάγια. Μόλις λ μιὰ χαρτορρίχτρα Μεξικανὴ τὸν ροφόρησεν ὅτι θὰ γινόταν πολυε μυριοῦχος, ἂν ἔπαιζε στὴν ρου ποντάροντας τὸ 19, πούλησε τὸ ζί του γιὰ 10000 δολλάρια καὶ ξε γιὰ τὸ πρῶτο καζῖνο ποὺ βρ ἀπ' μπρός του.

Μπῆκε πράγματι σὲ ἕνα ἐ κι' ἄρχισε νὰ ποντάρη.

Τὰ πρῶτα 1000 δολλάρια φτερά. Τὰ δεύτερα ἀκολούθησαν πρῶτα, ἀλλ' ἡ πίστις του στὴ μα δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ὑποχωρήση. Κ κολούθησε τὸ παιχνίδι του. Τὰ δ ματα τἆχε χάσει ὅλα... Λίγο ρα. στήριξε τὸ πιστόλι στ' αὐτοκτόνησε.

ΕΙΝΑΙ ΑΘΩΟΣ Η ΟΧΙ ;

Τὸ Ἀμερικανικὸν κοινὸν ἐξακολουθεῖ ν' ἀποσχολῆ ἀκόμη ἡ ὑπόθεσις τοῦ Χάουπτμαν, ὁ ὁποῖος, πρότινος μόλις, κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὡς φονεὺς τοῦ υἱοῦ τοῦ Λίντεμπεργκ.

Ὡς γνωστόν, ὁ Χάουπτμαν, οἰκονομηθέντος τοῦ ποσοῦ τῶν 10000 δολλαρίων ποὺ ἀπητεῖτο, εἶχεν ἐφεσιβάλλει τὴν ἀπόφασιν τοῦ ὁρκωτοῦ δικαστηρίου, ἰσχυριζόμενος ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ δολοφόνος.

Ἡ ἔφεσίς του αὕτη, ἐξεδικάσθη τὴν 20ὴν Ἰουνίου, ἀλλὰ τὸ ἐξετάσαν αὐτὴν ἐφετεῖον δὲν ἐξέδωκε τὴν ἐτυμηγορίαν του, ἐπιφυλαχθὲν νὰ μελετήση εὐρύτερον τὴν δικογραφίαν.

Κατὰ τοὺς εἰδικούς, ἡ ἀπόφασις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκδοθῆ πρὸ τοῦ Σ)βρίου, καθ' ὅσον ὁ Χάουπτμαν παρουσίασε σωρείαν ὅλην στοιχείων ἀποδεικνυόντων τὴν ἀθωότητά του καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀκρίβεια θ' ἀπαιτήση καιρὸν ἵνα ἐλεγχθῆ.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ στοιχήματα δίνουν καὶ πέρνουν μεταξὺ τῶν Ἀμερικανῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἕνα μεγάλο μέρος ἔχει κηρυχθῆ ἀνεπιφυλάκτως ὑπὲρ τοῦ Χάουπτμαν.

ΤΗ ΖΩΗ ΙΟΥ ΓΙΑ ΛΙΓΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

Ἀκόμη δὲν ἐγνώσθησαν καλὰ—καλά, αἱ λεπτομέρειαι τῶν πειραμάτων τοῦ Ρώσσου δρ. Μπρουκχομένκο ὁ ὁποῖος δι' ἑνὸς μηχανήματος τῆς ἐμπνεύσεώς του ἐπαναδίδει τὴν ζωὴν εἰς νεκρὰ ζῶα καὶ ἰδοὺ ὅτι εὑρέθη ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ προσφέρεται νὰ θυσιασθῆ... «χάριν τῆς ἐπιστήμης»

Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τὸ «χάριν τῆς ἐπιστήμης» εἶναι τρόπος τοῦ λέγειν καὶ ὄχι ἡ κυριολεξία.

Διότι ὁ δι' ἐπιστολῆς του ὑποβαλὼν τὴν αἴτησιν νὰ τεθῆ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Ρώσσου ἐπιστήμονος, ἀδιακρίτως τοῦ ποία θὰ εἶναι ἡ ἔκβασις τοῦ πειράματός του, δὲν προσφέρεται... δωρεάν.

Ἄνεργος ἀπὸ πολλοῦ ὁ Τζὰκ Μάντελσον καὶ ἔχων μίαν κόρην πάσχουσαν ἀπὸ σπονδυλίτιδα, μόλις ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ Ρῶσσος ἐφευρέτης παραπονεῖται, ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς Μόσχας δὲν τοῦ παρέχει τὴν ἄδειαν νὰ πειραματισθῆ ἔστω καὶ ἐπὶ μελλοθανάτων καταδίκων, τοῦ ἔγραψε ἀπ' τὸ Λονδῖνον ὅπου διαμένει, ὅτι δέχεται νὰ τεθῆ εἰς τὴν διάθεσή του ἀντὶ 500 λιρῶν καταβλητέων εἰς τὴν θυγατέρα του!..

ΤΑ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

Ἐὰν ἀληθεύη ἡ ἐκ Γαλλίας μεταδιδομένη εἴδησις, τὰ ἀεροπορικὰ δυστυχήματα ἀποκλείονται ἐφεξῆς ὁριστικῶς.

Καὶ τοῦτο διότι, τὰ ἀεροπλᾶνα, ἀσχέτως τοῦ τρόπου κατασκευῆς των, δὲν θὰ κινοῦνται πλέον καὶ δὲν θὰ διευθύνωνται διὰ τῆς ἰδίας των κινητηρίου μηχανῆς, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, δι' ἑνὸς μηχανήματος ἐκπομπῆς «προωθητικῶν» κυμάτων. Τὸ μηχάνημα αὐτό, ἐφευρέσεως τοῦ Γάλλου μηχανικοῦ Ἐρνέστου Μπριμέν, εἶναι παρόμοιον σχεδὸν πρὸς τὸν πομπὸν τοῦ ἀσυρμάτου, μὲ μικρὰς παραλλαγὰς εἰς τὴν κεραίαν καὶ τὰς βαλβίδας χειρισμοῦ.

Διὰ τῶν κυμάτων λοιπόν, ποὺ ἐκπέμπονται παρ' αὐτοῦ, καὶ τὰ ὁποῖα δέον νὰ προσπίπτουν ἐπὶ δέκτου καταλλήλου καὶ συνδεομένου μὲ τὴν προπέλλαν τοῦ ἀεροπλάνου εἰδικῶς διασκευασμένην, τοῦτο τίθεται εἰς κίνησιν καὶ δύναται να προωθηθῆ πρὸς τὸ σημεῖον προορισμοῦ του μέχρις ἀποστάσεως 3000 μιλλίων.

Φυσικὰ διὰ τὰ μεγαλυτέρου μήκους ταξίδια, εἰς διάφορα κατάλληλα σημεῖα, ὅπως τὰ πλωτὰ ἀεροδρόμια, θὰ ὑπάρχουν ἄλλοι πομποὶ προωθήσεως.

Νὰ δοῦμε, λοιπόν, τί ἄλλας ἐκπλήξεις μᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἕνας Μεξικανὸς μουσικοσυνθέτης, διευθυντὴς ὀρχήστρας εἰς τὸ Τεξᾶς, εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἐρωτευθῆ μιὰ ἀπ' τὰ γκέρλς τοῦ καμπαρέ, τὴν ὀρχήστρα τοῦ ὁποίου διηύθυνε.

Τῆς ἐξομολογήθη τὸν ἔρωτά του, τὸν ἐδέχθη, ἐνυμφεύθησαν καὶ θὰ ζοῦσαν εὐχάριστα, ἂν ἡ Τζόαν Μέρμπαχ,—ἔτσι λεγόταν ἡ ὄμορφη χορεύτρια—δὲν εἶχε τὴν καρδιά της περισσότερον ἄστατον ἀπὸ τὸν Ἀττικὸ οὐρανό.

Ἔτσι, ἕνα ὡραῖο πρωΐ, ποὺ ὁ φτωχὸς μουσικοσυνθέτης, ἐγύριζε κουρασμένος ἀπ' τὴ δουλειά του γιὰ νὰ βρῆ τὸ ξεκούρασμα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας του, τὴν βρῆκε στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς τρίτου.

Τρελλὸς ἀπὸ λύπη τότε, ἔβγαλε τὸ πιστόλι καὶ τὄστρεψε... κατὰ τοῦ στήθους του. Τὸ τραῦμα λόγῳ τῆς ταραχῆς του ἦταν ἐπιπόλαιο καὶ θεραπεύτηκε γρήγορα, τόσο περισσότερο μάλιστα, καθ' ὅσον ἡ ἄστατη σύζυγος πῆγε συντετριμμένη καὶ τοῦ ἐδήλωσε πίστη καὶ.. μελλοντικὴ ἀφοσίωση..

Τὰ πράγματα πῆραν πάλι τὴ ρόδινη ὄψη τους γιὰ τὸ μουσικὸ ὅταν, δύο μῆνες μετὰ τὴν ἀνάρρωσή του, ξανάπιασε τὴ σύζυγό του στὴν ἀγκαλιὰ ἄλλου ἐραστοῦ. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, ἀντὶ ν' αὐτοκτονήση αὐτός, ἐσκότωσε αὐτὴ καὶ ἐτραυμάτισε ἐκεῖνον, καὶ τώρα φιλοσοφεῖ στὴ φυλακή.

ΜΑΣ ἈΝΤΙΓΡΑΦΟΥΝ

Τὰ δράματα, συνεπείᾳ παρεξηγήσεων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς οἰνοποσίας, φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῶν Ἑλληνικῶν ταβερνείων.

Ἀπόδειξις τούτου ἕνα δράμα ποὺ ἐξετυλίχθη σ' ἕνα παραλιακὸ ταβερνεῖο τῆς Νεαπόλεως τῆς Ἰταλίας. Ἐκεῖ συνέπιναν ἀπὸ τὶς 5 τ' ἀπόγευμα ὡς τὶς 10 τὸ βράδυ ὁ λεμβοῦχος Ἀμεδαῖος Ντελάντι, μὲ τὸν κρεοπώλη Ἀρμάνδο Φατόρι καὶ τραγουδοῦσαν ἁρμονικώτατα, ὥστε τίποτε δὲν πρόδινε τὴν τραγικὴ ἐξέλιξη τοῦ γλεντιοῦ των.

Ὅταν ὅμως ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ λογαριασμοῦ, ὁ Ντελάντι ἤθελε νὰ πληρώση αὐτὸς τὰ τρία τελευταῖα μπουκάλια κρασιοῦ, ποὺ τἆχε παραγγείλει χωρὶς τὴ συγκατάθεση τοῦ φίλου του.

Ὁ Φατόρι ὅμως, ἐπέμενε νὰ πληρώση τὸ ρεφενέ του, καὶ ἀπὸ λόγο σὲ λόγο ἦρθαν στὰ χέρια, καὶ παρὰ λίγο ὁ κρεοπώλης νὰ μεταβάλη τὸ φίλο του σὲ σφάγιο.

Εὐτυχῶς ἐπενέβησαν ἐγκαίρως ὁ ταβερνιάρης καὶ μερικοὶ ἄλλοι πελάτες καὶ τοὺς ἐχώρισαν, ἐθεώρησαν δὲ τὸ ζήτημα λῆξαν, ὅταν ὁ Ντελάντι, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχεν ἀπομακρυνθῆ, ἐπανῆλθεν ἀπαρατήρητος καὶ μὲ ἕνα κουπὶ ποὺ εἶχε ἁρπάξει ἀπὸ τὴν βάρκα του, κατάφερε ἕνα τόσο δυνατὸ κτύπημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κρεοπώλου, ὥστε αὐτὸ ἔγινε κυριολεκτικὰ πολτός.

Η ΜΥΡΝΑ ΛΟΟΥ ΧΩΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΜΠΑΕΡ

Ὁ δυστυχισμένος τέως πρωτοπυγμάχος τοῦ κόσμου Μάξ Μπάερ, δὲν φθάνει ποὺ ἔχασε τὸν τίτλο του συνεπείᾳ τῆς τελευταίας του ἥττης, ἀλλὰ κινδυνεύει νὰ χάση καὶ τὴ σύζυγό του, τὴν περίφημη βεντέττα Μύρνα Λόου.

Ὅπως γράφουν τὰ Ἀμερικανικὰ φύλλα, μόλις ἡ Μύρνα διάβασε στὰ ἀθλητικὰ περιοδικὰ ὅτι ἡ ἧττα τοῦ Μπάερ ὠφείλετο στὶς... ἐρωτικές του ἀπασχολήσεις στὸ Χόλλυγουντ, χάριν τῶν ὁποίων παρημέλησε τὴν κανονικὴ προπόνησή του, ἔσπευσε νὰ ὑποβάλη αἴτηση διαζυγίου, ἡ ἐκδίκασις τοῦ ὁποίου ὡρίσθη διὰ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον. Ἤδη, ὁ κόσμος τῶν ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου περιμένει μ' ἀνυπομονησία τὴν ἔναρξη καὶ ἔκβαση τῆς δίκης.

ΠΑΛΗΑ ΑΓΑΠΗ

Ὅλον αὐτό τόν καιρό ζοῦσα τόσο ἤρεμη, εὐτυχισμένη δίπλα στόν ἄνδρα μου! Εἶχα μάθει σάν κι' αὐτόν νἆμαι ψύχραιμη καί δυνατή, ν' ἀγαπῶ τά σπόρ καί τά ἐπικίνδυνα ταξίδια, κι' ἐζούσαμε κι' οἱ δυό ἑνωμένοι στόν ἴδιο σκοπό, νά καταρρίπτουμε τά πιό περίεργα ρεκόρ. Καί ξαφνικά ὅλα ἄλλαξαν. Ρωτᾶτε γιατί; Διότι ἕνα ἀπρόοπτο περιστατικό κατέστρεψε τήν ἡσυχία μου κι' ἐξύπνησε πάλι στήν ψυχή μου τό παληό της πάθος τήν παληά ἀγάπη πού τήν βασάνιζε. Ἔτσι θά μποροῦσα τώρα, ἐγώ, ἡ ἀνώτερη γυναίκα μέ τά εὐγενικά ἰδανικά, νά πέσω χάμω καί νά κλαίω μπρός σ' ὁποιον δήποτε σάν τό πιό ταπεινό πλᾶσμα..

»Χθές τό πρωΐ, ὅταν περίμενα τόν ἄνδρα μου νά γυρίση ἀπό τό ἀεροδρόμιο, δέν φανταζόμουν πώς θά μοῦ συνέβαινε ὅ τι ἔγινε μέσα σέ λίγες ὧρες. Ἐκεῖνος, ἦρθε σπίτι πολύ πιό ἀργά ἀπ' ὅ,τι τόν περίμενα καί μοῦ εἶπε.

—Τζέρτρουντ μήν τρομάξης. «Ὅταν ἔφυγα ἀπ' ἐδῶ τό πρωΐ, ἐπῆγα στό γιατρό, ὅπως πάντα ὅταν πρόκειται νά κάνω μιά μακρυνή πτήση. Δέν περίμενα ποτέ πώς θά μοῦλεγε ὅτι δέν πρέπει νά πετάξω γιά ἕνα μεγάλο χρονικό διάστημα, γιατί ἀλλοιῶς ἐκινδύνευε ἡ ζωή μου». Ἔτρεξα λοιπόν ἀμέσως στό ἀεροδρόμιο. Δέν ἤξερα τί νά πῶ στούς ἀντιπροσώπους τοῦ ἐργοστασίου πού μᾶς χορηγοῦν τό ἀεροπλᾶνο. Πῶς νά ματαιώσωμε τήν πτήση; Χιλιάδες κόσμου ἑτοιμάζονται γιά νἄρθοῦν νά μᾶς ἰδοῦν νά φύγωμε, καί ἄλλες τόσες μᾶς περιμένουν σέ κάθε πόλη ἀπό ὅπου πρόκειται νά περάσωμε... Τούς ἐξήγησα τήν κατάσταση.

—Ἄς πετάξη ἡ γυναίκα σας μόνη,—μοῦ εἶπαν,—μέ ἕνα καλό βοηθό. Καί μοῦ ἐσύστησαν ἕνα νέο ὡς τριάντα ἐτῶν, πού φαινόταν δυνατός καί ψύχραιμος. Ἀγαπημένη μου Τζέρτρουντ μήν πῆς, ὄχι. Ξέρεις πώς ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ πλήθους δέν παραγγέλνεται γιά ὁπότε θέλουμ' ἐμεῖς, καί ἡ δόξα εἶναι κάτι πού χάνεται πολύ πιό εὔκολα ἀπ' ὅ,τι κερδίζετε. Αὐτός ὁ νέος δέχθηκε νά ἀναφερθῆ τό ὄνομά μας μόνο. Δέν εἴχαμε οὔτε λεπτό νά χάσωμε καί δέχθηκα ὅ,τι μοῦ πρότειναν, χωρίς νά σέ ρωτήσω.

Δέχθηκα, φυσικά ὅτι μοῦ ζητοῦσε ὁ ἄνδρας μου. Ἀλλά γιατί νά μή ρωτήσω τοὐλάχιστον τό ὄνομα αὐτοῦ τοῦ νέου;.

»Πῆγα καί κοιμήθηκα γιά νά εἶμαι ξεκούραστη γι' αὐτή τήν πτήση πού εἴχαμε προετοιμάσει, βέβαιη πώς καί χωρίς τόν ἄνδρα μου θά δημιουργοῦσα τό νέο ρεκόρ πού φιλοδοξούσαμε. Ἐπί τέλους πήγαμε στό ἀεροδρόμιο. Ἀνέβηκα στό ἀεροπλᾶνο καί ἔκανα τίς προετοιμασίες μου ἀδιάφορη στήν κίνηση πού γινόταν γύρω μου, ὅταν ὁ ἄνδρας μου μέ πλησίασε γιά νά μοῦ συστήση τόν σύνοδό μου.

—Ὁ Ρέντυ Σέϋζ, μοῦ εἶπε.

Γύρισα τότε ἀπότομα τό κεφάλι μου. Μοῦ φαινόταν πώς θἆχα παρακούσει. Καί ὅμως, μπροστά μου βρισκόταν ὁ Ρέντυ Σέϋζ.

Μοὔρθε ξαφνικά νά πεταχτῶ ἔξω ἀπό τό ἀεροπλάνο, νά τρέξω, νά φύγω μακρυά, ἀλλά κι' ἐγώ δέν ξέρω γιατί ἔμεινα καρφωμένη στή θέση μου. Κάτω ἀπό τά γυαλιά, πού φοροῦσα εὐτυχῶς, κανείς δέν ἔβλεπε τήν ταραχή μου.

Γιατί δέν ἔφυγα; Φοβήθηκα τόν κόσμο, τό σκάνδαλο, ὑπερίσχυσε ἡ φιλοδοξία μου, ἤ μήπως κάτι τί ἄλλο; Χωρίς νά καταλάβω κι' ἐγώ πῶς, ζαλισμένη ἀπό τίς ἐπευφημίες τοῦ πλήθους, τίς ἐρωτήσεις τῶν ρεπόρτερ, τίς εὐχές τῶν φίλων καί τῶν ἐπισήμων ἄφησα τόν Ρέντυ νά πηδήση δίπλα μου, νά βάλη μπ τό μοτέρ, κι' ἐγώ ἀφοῦ ἀγκάλιασα νικά τόν ἄνδρα πῆρα τό τιμόνι στά χέρια καί ἀπογειωθήκαμε. Μόνον βρεθήκαμε οἱ δυό μας μόνοι, ψηλά στόν ἀέρα, κατάλ τί εἶχε συμβῆ.

—Ρέντυ, ἄρχισα νά τοῦ φωνάζω. Τί θέλεις; Τί ζ ἀπό μένα; Σίγουρα ἤξερες πώς ἡ Τζέρτρουντ Κάρ μουν ἐγώ. Γι' αὐτό θέλησες νά πετάξης μαζί μου. ὡστόσο. Ἀλλά μήν περιμένης τίποτε ἀπό μένα. Θά θύνω σάν νά εἶσαι κανένας ξένος, σάν νά κάθεται μου ἕνας ἄγνωστος.

Ἀλλοίμονο ὅμως! Ὅλ' αὐτά ἦταν λόγια. Λόγια τἄλεγα γιά νά δώσω θάρρος στόν ἑαυτό μου καί νά κρατηθῶ. Στήν πραγματικότητα ὅμως δέν ἤμουν ψύχραιμη κοντά του. Καί πρό πάντων ὅταν ἄρχισε μοῦ μιλάη.

—Ναί, Τζέρτρουντ, μοῦ ἀπάντησε, ἤξερα πώς ἐσύ ἦ ἡ ἀτρόμητος ἀεροπόρος. Τό ἤξερα πολύ καλά. Τέσ χρόνια τώρα ἀπό τήν ἡμέρα πού μ' ἄφησες σέ παρακ θῶ, γιατί ἄδικα προσπάθησα νά σέ λησμονήσω. Δοκίμ μέ ὅλα τά μέσα νά σέ πλησιάσω, ἀλλά δέν κατώρθωσα σέ ξεμοναχιάσω ποτέ. Ὅλο ταξίδευες, πότε στό ἕνα μ πότε στό ἄλλο, καί πάντα μέ τόν ἄνδρα σου. Ἔ τότε κι' ἐγώ νά διευθύν ροπλάνο, νομίζοντας κ ἔτσι θά βρισκόμουν κ κοντά σου. Καί περίμ Καί νά πού ἡ εὐκαιρία ρουσιάστηκε νά βρεθῶμ μαζί σου ψηλά στόν ἀ Τζέρτρουντ, πρέπει νά δώσης ἐξηγήσεις. Γιατί φησες τότε ξαφνικά νά ἀγαπᾶς κανέναν ἄλ χωρίς νά ὑπάρχη καμμ τία, χωρίς νά σοῦ δώσω μιά ἀφορμή, τήν ἐπο ἀγαπιώμαστε τόσο κι' στε ἀφοσιωμένοι ὁ ἕνος ἄλλον περισσότερο ποτέ;

Κι' ἄρχισε νά μιλάη τόν παληό μας ἔρωτα, τίς σχέσεις μας, τίς εὐτ ομένες στιγμές πούχαμε ράσει μαζί, γιά τόν ἔρ του, τόν ἀτέλειωτο του, τίς ἀγωνιώδεις πού πέρασε, γιά τό βάσ στήριο τῆς ἀγάπης του τόν εἶχε κάνει τρελλό.

Ἐγώ δέν τοῦ ἀπαντ νά

Τόν ἄφηνα νά λέη, δέν τοῦ ὁλοένα κι' ὅπως τον εἶχα προειδοποιήσει δέν τοῦσα. Κι' οἱ ὧρες περνοῦσαν... Τά χέρια μου ἔτρεμ τό ἀεροπλάνο ταλαντευόταν. Ἐν τούτοις μέ τά δάχ σφιγμένα σπασμωδικά κατάφερνα νά τό διευθύνω. Ὡσ ἔνιωθα καλά πώς σέ λίγο θά μοὔφευγε ἀπ' τά χέρια παρέλυα!.. Μ' ἀπεγνωσμένη προσπάθεια τώρα τά δόντια μου γιά νά μή τοῦ φωνάξω.

—Πᾶψε, πᾶψε πιά!

Ἐνῶ αὐτός νόμιζε πώς καθώμουν ψυχρή κι' ἀδιά δίπλα του δέν καταλάβαινε πώς παίζαμε κι' οἱ δυ ζωή μας. Κι' ὅλο ἐξακολουθοῦσε νά μοῦ λέη..

Μέ φωνή ποὔτρεμε, μ' ἐξώρκισε νά φύγουμε μακρυ πᾶμε σ' ἄγνωστο μέρος καί νά ζήσουμε εὐτυχισμένοι ἐρωτευμένοι.

Δέν ἀπαντοῦσα, κι' αὐτό τόν ἔκανε νά πονῆ... Καί μ σθηκε τότε πώς ἄν δέν ἐδεχόμουν θά πέθαινε.

Βρισκόμαστε σέ ὕψος δυό χιλιάδων μέτρων καί λαβα πώς ἦταν ἀποφασισμένος νά πηδήση στό κενό δυνατή ἀνατριχίλα μ' ἔπιασε κι' ἄρχισα νά κατε Ρίχτηκε πάνω μου τότε, μ' ἅρπαξε σφιχτά στήν ἀγ του κι' ἐκόλλησε τά φλογισμένα του χείλη ἐπάνω μου εἶχα τήν δύναμη ν' ἀρνηθῶ, ν' ἀντισταθῶ, νά συγκ σω τόν ἑαυτό μου, οὔτε κἄν νά ἰδῶ τόν κίνδυνο, συνῆλθα. Συνῆλθα γιατί τ' ἀεροπλᾶνο κινδύνευε ἀνατραπῆ.

—Ὄχι τοῦ φώναξα τινάζοντας τά χέρια μέ φρίκη. Δέν μπορεῖ νά γίνη. Φύγε... Φύγε... Λίγο ἀκόμα καί θά σωριαζόμαστε χάμω νεκροί. Εὐτυχῶς πρόλαβα νά ξαναπιάσω τό τιμόνι, ἐνῶ ἐκεῖνος, ἀδιάφορος στόν κίνδυνο πούδιατρέξαμε, μέ ρωτοῦσε:

—Τζέρτρουντ, γιατί μέ διώχνεις; Ξέχασες πόσο μ' ἀγαποῦσες ἄλλοτε, πόσο εἴμαστε ἐρωτευμένοι, εὐτυχισμένοι;

Τότε τοῦ φώναξα κρατώντας πάντα στερεά τό τιμόνι.

—Εὐτυχισμένοι; Ὄχι. Ἐγώ δέν ἤμουν εὐτυχισμένη.

—Ὥστε δέν μ' ἀγαποῦσες;

—Ἴσα—ἴσα πού σ' ἀγαποῦσα πολύ. Σ' ἄφησα γιατί σ' ἀγαποῦσα κι' ὑπέφερα. Ἡ ἀγάπη μου γιά σένα ἦταν σάν ἕνα κακό μικρόβιο πού μοὔτρωγε διαρκῶς τή ζωη καί τή σκέψη. Δέν ζοῦσα πιά. Ἤθελα νά σ' ἀφήσω, νά φύγω, γιατί κοντά σου δέν εὕρισκα τή χαρά πού δίνει ὁ ἔρωτας. Κοντά σου δέν εἶχα ὀντότητα.

—Τζέρτρουντ, μ' ἀγαποῦσες, μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα ..θἄρθης μαζί μου, ναί θἄρθης... Καί λέγοντας αὐτά μ' ἀγκάλιασε πάλι.

Τόν ἔσπρωξα μακρυά μου. Ἡ ἀντίστασή μου ὁλοένα λιγόστευε, ἔνοιωθα πώς ἄν ἐξακολουθοῦσα νά εἶμαι μαζί του, ἄν ἄκουγα ἀκόμη τά λόγια του θά ὑποχωροῦσα.

Γλυκά τώρα τόν ἱκέτευα νά μέ ξεχάση, νά ζητηση αλλοῦ τή χαρά τῆς ἀγάπης, νά χωρισθοῦμε.

—Ἄν μ' ἀφήσης καί τώρα, μοῦ ἀπάντησε μέ φλογισμένα μάτια, θά πεθάνω... Ἔλα Τζέρτρουντ μαζί μου.. Θά σέ κάνω εὐτυχισμένη ὅσο ποτέ σου δέν ὠνειρεύθηκες...

Λίγο ἀκόμη καί θά παραδινόμουνα. Μά ὄχι, δέν ἔπρεπε νά πικράνω τόν ἄνδρα μου πού μοῦ στάθηκε τόσο καλός νά τοῦ θάψω τήν φήμη του, κάτω ἀπό τό τρομερό σκάνδαλο. Μέ μιά ἀπότομη κίνηση πετάχθηκα τότε ἔξω ἀπ' τό ἀεροπλάνο.. Τό ἀλεξίπτωτο ἄνοιξε, κι' ἄρχισα νά κατεβαίνω ἤρεμα... Σέ λίγο ὅμως εἶδα μέ τρόμο μου ὅτι τό ἀεροπλάνο ἔπεφτε πρός τή γῆ μέ ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

Ἔφθασα κάτω, κοντά στό μέρος πού εἶχε πέσει τό ἀεροπλάνο κι' ἐκαιγότανε, πολύ ἀργότερα ἀπό τήν καταστροφή. Ἔτρεξα στό νοσοκομεῖο ὅπου εἶχαν μεταφέρει τόν Ρέντυ, τόν βρῆκα τραυματισμένο καί γιά μιά στιγμή ἄνοιξε τά μάτια του, μοῦ χαμογέλασε μέ παράπονο καί κάτι ψιθύρισε.

—Ἀ, γιατρέ μου, φώναξα ἐγώ τόν ἐσκότωσα... Ἀλλά πέστε μου στήν τιμή σας. Θά σωθῆ:

Ὁ γιατρός, πού εἶχε ἀκούσει σκυθρωπός ὅλη αὐτή τήν ἱστορία ἀνασήκωσε τούς ὤμους του.

—Ποιός ξέρη! εἶπε. Ἴσως ἡ ἀγάπη του νά νικήση τό θάνατο...

ΚΡΙΣΤΙΑΝΑ ΝΤΑΡΚ

ΤΕΡΠΝΑ - ΦΑΙΔΡΑ - ΠΟΙΚΙΛΑ

ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΤΑ ΔΑΝΕΙΚΑ

Κάποτε, ὁ περίφημος ὑπνωτιστής, Πίκμαν, τήν ὥρα πού σέ κάποιο θέατρο ἐπρόκειτο νά ὑπνωτίση ἕνα τῶν θεατῶν, στράφηκε στούς ἄλλους καί εἶπε:

—Προσοχή κυρίες καί κύριοι. Θά ὑπνωτίσω τώρα τόν ἄνθρωπο αὐτό καί θά τόν κάνω νά λησμονήση ἀμέσως ποιός εἶναι, τί ἐργασία κάνει καί κάθε τί πού σχετίζεται μέ τό παρελθόν καί..

Δέν ἐπρόφτασε ὅμως νά συνεχίση τή φράση του. Ἀπό τό βάθος τῆς αἰθούσης σηκώθηκε ἔξαλλος ἕνας τῶν θεατῶν καί τόν ἔκοψε κραυγάζοντας.

—Γιά τό θεό κύριε Πίκμαν... Πρίν τόν κάνετε νά λησμονήση τά περασμένα, πέστε του νά μοῦ ἐπιστρέψη τό χιλιάρικο πού τόν δάνεισα πρίν ἀπό λίγο.

ΟΙ ΑΠΟΣΚΕΥΕΣ ΤΟΥ...

Ὅταν κατά τό 1870 ὁ Γαριβάλδης ἐπρόκειτο νά πάη στη Γαλλία, παρετήρησεν ὅτι εἶχε περάσει μιά ὥρα ἀπ' τήν προσδιωρισμένη γιά τήν ἀναχώρηση καί τό πλοῖο δέ σήκωνε ἄγκυρα. Πλησίασε τότε τόν πλοίαρχο καί τοῦ εἶπε:

—Δέ μοῦ λές καπετάνιε, θά φύγουμε καμμιά φορά;

—Ἀλλά, στρατηγέ μου, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος, περιμένουμε τίς ἀποσκευές σας.

—Τίς ἀποσκευές μου; Κάγχασεν ὁ στρατηγός. Καί γυρίζοντας στήν ὀρδινάτσα του, ρώτησε. Δέ μοῦ λές Βάσσο—ἔφερες τήν ἀποσκευή μου;

—Ἐδῶ τήν ἔχω στρατηγέ, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης καί παρουσίασε στόν κατάπληκτο πλοίαρχο ἕνα δέμα διπλωμένο μέ χαρτί, ἀπ' τό ὁποῖον ἐξεῖχαν ἕνα ζευγάρι μπόττες τοῦ στρατηγοῦ. Φυσικά, ὕστερ' ἀπ' αὐτό ὁ πλοίαρχος ἔδωσε τό σῆμα τῆς ἀπάρσεως.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ὁ ἄλλοτε πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, Θιέρσος, πού ἕως νά πάρη τή θέση αὐτή πέρασε πολλά βάσανα, ἔλεγε:

—Στήν πολιτική ὅπως καί στή θάλασσα, οἱ φουρτοῦνες διδάσκουν τή φρόνηση. Δυστυχῶς σ' αὐτού τοῦ εἴδους τίς τρικυμίες πνίγουνται χιλιάδες ὡς ὅτου νά μορφωθῆ καί ἕνας μόνος δυνάμενος ν' ἀντιπαλαίση ἐπιτυχῶς.

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΒΛΑΚΕΣ

Ὁ Μακιαβέλης, ἀναθέτοντας κάποτε σ' ἕνα γραμματέα του μιά ἰδιαίτερη καί πολύ λεπτή ἀποστολή, τοῦ πρόσθεσε τελειώνοντας τίς ὁδηγίες του.

—Πρόσεξε νά περνᾶς γιά βλάκας. Ἕνας ἔξυπνος ἄνθρωπος ἔχει τή διαφάνεια τοῦ γυαλιοῦ, ἐνῶ ἕνας βλάκας μπορεῖ νά κρύβη τόν πραγματικό χαρακτῆρα του μιά χαρά

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΞΥΠΝΟΙ

Κάποτε ὁ Βολταῖρος, ἐρωτηθεῖς πῶς φαντάζεται ἕναν ἔξυπνον ἄνθρωπο, ἀποκρίθηκε.

—Ἕνας ἔξυπνος ἄνθρωπος δέν ἐμπιστεύεται ποτέ: Στήν εὔνοια τῶν ἰσχυρῶν, στά χάδια τῶν γυναικῶν, καί στίς χειμωνιάτικες λιακάδες...

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἕνας μαθητής τοῦ ἀρχαίου φιλόσοφου Μενεδάμου τοῦ εἶπε μιά μέρα.

—Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη εὐτυχία, ἀπό τό νά ἔχη κανείς ὅ,τι ἐπιθυμεῖ, δάσκαλε.

—Λάθος ἔχεις, τοῦ ἀπάντησεν ὁ φιλόσοφος. Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχαί εἶναι νά ἀρκῆται κανείς σ' ἐκεῖνο πού ἔχει.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΤΙ ΧΡΗΜΑ

Κάποτε, ἕνας βαθύπλουτος φιλάργυρος ρώτησε τό Μασόν μέ τόν ὁποῖο συνδεότανε μέ φιλία.

—Καί τί διαφέρει σέ παρακαλῶ τό πνεῦμα ἀπό τό χρῆμα;

—Κατά τό ὅτι τό πνεῦμα εἶναι ἀντίθετον τοῦ χρήματος. Γιατί ὅσο λιγώτερο πνεῦμα ἔχει ἕνας ἄνθρωπος, τόσο πιό πολύ εὐχαριστημένος ἀπ' τόν ἑαυτό του εἶναι. Ἐνῶ ὅσο χρῆμα κι' ἄν ἔχη κανείς, διαρκῶς ποθεῖ περισσότερο.

ΤΟ ΕΥΘΥΝΟΤΕΡΟ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ

Κάποτε, πού γινόταν συζήτηση περί ἐμπορευμάτων, ἕνας Ἱσπανός ἔμπορος εἶπε:

—Ἀπό ὅ,τι μπορῶ νά κρίνω ἐγώ, τό εὐθυνότερο ἐμπόρευμα, πού ὅσο δίνει τά μεγαλύτερα κέρδη, εἶναι τά δάκρυα τῶν γυναικῶν.

ΤΟΝ ΚΟΥΤΙΑΝΕ Ο ΔΟΥΜΑΣ

Μιά μέρα πού ὁ Ἀϊντε συζητῶντα μέ τό Θεόφιλο Γκωτιέ, εἶπε μίαν ἀνοησία, δέν δυσκολεύθηκε νά βρῆ τή δικαιολογία της.

—Ἀγαπητέ μου—εἶπε—μόλις ἀντιλήφθηκε τήν γκάφα του, μήν ἀποθ γιά τίς ἀνοησίες πού λέω. «Πρίν λίγ ἦταν ἐδῶ ὁ Δουμᾶς κι' ἀνταλλάξαμε τίς σκέψεις μας.

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΜΙΑΣ ΑΓΝΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, ΙΣΤΟΡΗΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΦΛΟΓΕΡΟ ΠΟΙ

ΓΑΒΡΙΗΛ
ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΒΡΑΒΕΙΟ ΝΟΜΠΕΛ

..φραντζεσκα ντα ριμινι

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ὁ Πάολο Μαλατέστα σταλμένος ἀπὸ τὸν τερατωδῶς ἄσκημο καὶ ξεγοφιασμένο ἀδερφό του Γκιοβάνι στὴ Ραβέννα, γιὰ νὰ τοῦ φέρη τὴ Φραντζέσκα ντὰ Πολέντα, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνη γυναίκα του, συναντᾶ στὸ δρόμο τὴ μέλλουσα νύφη του, καὶ, χωρὶς νὰ ξέρη ποιὰ εἶναι, τὴν ἐρωτεύεται. Ἡ Φραντζέσκα τοῦ ἀνταποδίδει τὸν ἔρωτά του νομίζοντας πὼς εἶναι ὁ ἄντρας ποὺ τῆς προωρίζανε. Ὁ Πάολο ὅταν μαθαίνη τὴν ἀλήθεια, θέλει νὰ τὴν ἀνακοινώση στὴν Φραντζέσκα στὸ δρόμο ποὺ τὴ συνοδεύει πρὸς τὸ Ρίμινι, μὰ δὲν προφταίνει γιατὶ τοὺς ρίχνονται ληστές. Ὁ Πάολο τοὺς κατατροπώνει, μὰ πληγώνεται καὶ μένει ἀναίσθητος. Ὁ Γκιοβάνι ἀνυπομονεῖ καὶ στέλνει τὸ μικρότερο ἀδελφό του Μαλατεστῖνο, ὁ ὁποῖος μόλις συναντᾶ τὴ Φραντζέσκα τὴν ἐρωτεύεται, κι' ἐπειδὴ τὴ βλέπει νὰ κρατάη στὴν ἀγκαλιά της τὸν λιγοθυμισμένο ἀδελφό του, ὁρκίζεται νὰ τὸν σκοτώση. Τὸν ἴδιο ὅρκο κάνει καὶ γιὰ τὸν Γκιοβάνι. *** Στὸ Ρίμινι, ἡ Φραντζέσκα, ζῆ στιγμὲς ἀγωνίας μαθαίνοντας πὼς ὁ ἀγαπημένος της Πάολο, φεύγει γιὰ ταξίδι κι' ἀκολουθεῖ, ζωντανὸ—πτῶμα στὴν αἴθουσα τοῦ γάμου. Ὁ Πάολο πέφτει στὰ χέρια τῆς κουρσάρας Ζουανίτας, ποὺ τὸν εἶχε ἀγαπήσει καὶ φύλαγε νὰ τὸν πιάση. Τοῦ ἐκμυστηριεύεται τὸν πόθο της, κι' ὅταν ὁ Πάολο ἀρνῆται, ἐκείνη ἀγριεμένη τοῦ δηλώνει, πὼς θὰ τὸν κάνη ὁπωσδήποτε δικό της. *** Ἡ Φραντζέσκα ὑφίσταται τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνδρός της καὶ περιμένει καρτερικὰ τὸν γυρισμὸ τοῦ ἀγαπημένου της. Ὁ Μαλατεστῖνο ὅμως τῆς ἐπιτίθεται κι' ὅταν ὁ Γκιοβάνι φεύγει γιὰ νὰ πολεμήση, τὴν ἀπειλεῖ πὼς θὰ τὴν φυλακίση ἂν δὲν ἐνδώση στὸν πόθο του. Τῆς δηλώνει πὼς κρατάει στὰ χέρια του κάποιον ἀπεσταλμένο τοῦ Πάολο, ποὺ τῆς ἔφερε ἕνα μήνυμα καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐλπίζει νὰ τὴν ἐκβιάση.

(Συνέχεια)

Ἡ Φραντζέσκα δάγκωσε τὰ χείλια της γιὰ νὰ μὴ φωνάξη.

Ὁ Μαλατεστῖνο, τυμπάνισε μὲ τὰ δάχτυλά του, τὴ δρύϊνη πόρτα καί, μὲ ὕφος ἀδιάφορο τάχα, πρόσθεσε:

—Ἔχω ἐδῶ στὸ στῆθός μου τὴν περγαμηνή, ποὺ ἔχει χαράξει μερικὰ λόγια γιὰ σένα. Βλέπεις, πὼς ἔχω τὶς ἀποδείξεις, ποὺ μοῦ χρειάζονται, γιὰ νὰ σὲ ρίξω στὰ ὑγρὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου..,

Ἡ Φραντζέσκα ἀναταράχτηκε σύγκορμη.

Τὸ αἷμα της, ποὺ χτυποῦσε ἄρρυθμα στοὺς κροτάφους της, βόμβυζε σὰ νὰ τὴν εἶχαν κυκλώσει χιλιάδες μελίσσια.

Τὰ χέρια της ἀπλώθηκαν τρεμουλιαστά.

—Ζῆ; ψιθύρισε μ' ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

Ἡ ἐλπίδα κι' ἡ λαχτάρα, ποὺ εἶχε νὰ μάθη νέα ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της, δὲν τὴν ἄφησαν, τὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή, νὰ σκεφθῆ, πὼς προδινόταν μὲ τὴν ἐρώτησή της.

Ὁ Μαλατεστῖνο χασκογέλασε, ἕνα θριαμβικό, κακὸ γέλιο.

—Πιάστηκες στὴν ξώβεργα μιὰ χαρά, περιστέρα μου! εἶπε.

Τότε μόνο ἡ Φραντζέσκα συνῆλθε.

Τὸ τρανταχτὸ γέλιο τοῦ ἀνδραδέλφου της, τῆς θύμισε τὸν ξερὸ ἀντίφωνο, ποὺ κάνουν τὰ βαθειά, ἐγκαταλειμμένα πηγάδια, ὅπου τὸ νερὸ ἔχει γίνει βοῦρκος κι' εἶναι φωλιὲς γλυερῶν βατράχων, σκορπιῶν καὶ σκουλικιῶν.

Τὸ τρανταχτὸ αὐτὸ γέλιο τῆς ἔδειξε τὰ σκοτάδια τῆς μαύρης ψυχῆς τοῦ Μαλατεστῖνο, τὰ ταπεινὰ πάθη ποὺ φωλιάζαν στὰ ἔγκατά της καὶ τὴν κυβερνοῦσαν.

Προσπάθησε νὰ βρῆ ἕναν τρόπο, γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν παγίδα, ποὺ εἶχε πέσει.

—Εἶχα φοβηθῆ πὼς δὲ ζοῦσε πιά. Τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν σέβομαι, ὄχι μόνο γιατὶ εἶναι ἀδελφὸς τοῦ ἀντρός μου, μὰ γιατὶ μ' ἔσωσε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ληστῶν.

—Χά! Ἀλήθεια. Αὐτὸ τὄχα ξεχάσει. Τὸ μόνο ποὺ θυμᾶμαι εἶναι, πὼς ὅταν σὲ πρωταντίκρυσα, τὸν κρατοῦσες τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά σου!

—Ξεχνᾶς πὼς ἦταν βαρειὰ λαβωμένος κι' ἀναίσθητος; Ξεχνᾶς πὼς ἔκαιγε ἀπὸ τὸν πυρετό;

—Θυμᾶμαι μόνο, πὼς τὸ κεφάλι του ἀκουμποῦσε στὸ στῆθος σου. Θυμᾶμαι πὼς εἶδα στὸ βλέμμα σου, ὅταν τὸν κύτταζες, τὴν πιὸ γλυκειά, τὴν πιὸ θερμὴ ἐρωτικὴ λαχτάρα!

Τὰ δόντια του τρίξαν ἀπαίσια στὴν ἀνάμνηση ἐκείνης τῆς σκηνῆς.

Τὰ μάτια του σπιθοβόλ

Τὰ δάχτυλά του γαντζ καν στὸ στιλέττο του.

—Κάλλιο νἄχε ψοφήσει ψωριάρικο σκυλί! μουρμού

Ἡ Φραντζέσκα μὲ τὸ ἐξ σμα τῆς ζήλειας τοῦ Μα στῖνο, ἔνοιωσε μιὰ χαρὰ νὰ γαληνεύη.

—Δὲ μισοῦν, ἔτσι θαν ἕναν πεθαμένο, σκέφτηκε.

Ὁ Πάολο λοιπὸν βρισκ στὴ ζωή.

Τὰ συναισθήματα της ζωγραφίστηκαν τόσο ζω στὰ χαρακτηριστικά της, ὥ Μαλατεστῖνο διάβασε τὰ ήματά της στὸ πρόσωπό της νὰ διάβαζε σ' ἀνοιχτὸ βιβλ

Γιὰ μιὰ στιγμή, θολωμ ἀπὸ τὸ μῖσος του, ἔκανε νὰ βήξη τὸ στιλέττο, νὰ χυθῆ νω στὴ Φραντζέσκα, νὰ τὴν φώση στὴν καρδιά, νὰ μετ λη τὸ χαμόγελό της σὲ γκ τσα πόνου.

Μιὰ ἄλλη ὅμως σκέψη, ἀ ξια τῆς κακούργας του ἄστραψε στὸ μυαλό του.

Τὰ χείλια του τραβήχτηκαν, στὶς ἄκρες σ' ἕνα σαρ κὸ χαμόγελο:

—Ναί, ζῆ ὁ ὄμορφος Πάολο. Ζῆ καὶ ζῆ χαρούμενος εὐτυχισμένος, στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς ἄλλης γυναίκας. γραφή, ποὺ σοῦ στέλνει, δὲ γράφει βέβαια πὼς ἐξεφ νει μαζί της, μὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γραμμές, ἡ χαρὰ διαβάζεται καθαρά. Τὰ γράμματα ἔχουν γραφῆ ἀπὸ τρεμάμενο χέρι, μὰ ἡ τρεμούλα, εἶναι φανερό, πὼς δὲν ναι οὔτε ἀπὸ στεναχώρια, οὔτε ἀπὸ πόνο. Τὸ χέρι του μει ἀπὸ τὰ τρυφερὰ χάδια. Χά! Χά!

Τὸ γέλιο του ἀντήχησε στριγγό.

Ἡ Φραντζέσκα ἔνοιωσε μιὰ λεπίδα νὰ τῆς τὴν καρδιὰ καὶ νὰ στριφογυρίζη στὴν πληγή.

Βρῆκε, ὅμως, τὴ δύναμη νὰ τραυλίση.

—Ἀφοῦ ζῆ, ἄς χαίρεται τὴ ζωή του!

Ὁ Μαλατεστῖνο, στεγνός, ἀμίλητος, δρασκέλισε τὸ τῶφλι κι' ἑτοιμαζότανε νὰ βγῆ, ὅταν, ἡ Φραντζέσκα, λὴ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία, μὴ μπορώντας κρατηθῆ, ἔμπηξε μιὰ διάτορη κραυγή.

—Στάσου, Μαλατεστῖνο! Δόσμου τὴ γραφή!

Στὰ μάτια τοῦ Μαλατεστῖνο πέρασε μιὰ κατακόκκ φλόγα:

—Τὴ νύχτα ποὺ θάρθω νὰ χτυπήσω στὸ δῶμα σου, τὴν ἔχω μαζί μου!

Ἡ Φραντζέσκα, ἀνάμαλη, προχώρησε κατ' ἐπάνω του

—Μαλατεστῖνο, σ' ἐξορκίζω στὶς ψυχὲς τῶν προγό σου: δόσμου τὴ γραφή. Σύμονος σου, τόειπε; πρὶν ἀπ γο: ἡ γραφὴ αὐτή, στάλθηκε γιὰ μένα. Εἶναι δική μου.

Ὁ Μαλατεστῖνο σταύρωσε τὰ χέρια στὸ στῆθος:

—Δική σου, μπορεῖ νἆναι. Πρέπει, ὅμως, πρὶν ἀπὸ σένα, νὰ τὴ διαβάση ὁ ἄντρας σου!

—Μαλατεστῖνο, ἔλεος!

Ἡ Φραντζέσκα σωριάστηκε μπροστὰ στὰ πόδια του.

Ἐκεῖνος, ὅμως, ἀπαθὴς ἐξακολούθησε:

—Ὁ ξεγοφιασμένος Γκιοβάνι, ποὺ τὸν συχαίνεσαι, τὸν μισεῖς καὶ τὸν προδίνεις μὲ τὸν «ὄμορφο Πάολο», θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ νὰ διαβάση τὰ γραφόμενά του. Ἕνας μόνο τρόπος ὑπάρχει νὰ μὴ φτάση ὥς τὰ χέρια του. Νὰ τὴν ἀγοράσης, ἀπόψε, μὲ τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια σου. Ἀπόψε, ποὺ θάρθω στὸ δῶμα σου, θὰ τὴν ἔχω μαζί μου. Ἂν θελήσης νὰ μοῦ τὴν πληρώσης, στὴν τιμὴ ποὺ τὴν πουλῶ, θὰ τὴν πάρης.

—Ζητᾶς λοιπὸν νὰ προδώσω τὸν Γκιοβάνι, νὰ ποδοκυλήσω τὴν πίστη, ποὺ τοῦ χρωστῶ; ὠλόλυξε ἡ Φραντζέσκα.

—Δὲ θἆναι ἡ πρώτη φορά! ἀπάντησε σφυριχτά, ὁ Μαλατεστῖνο.

Καὶ σπρώχνοντας βίαια τὴ δυστυχισμένη γυναίκα, ποὺ σωριάστηκε σὰν ἄψυχη στὸ πάτωμα, δρασκέλισε τὸ κατώφλι κι' ἔκλεισε μὲ μιὰ σπρωξιὰ τὴ βαρειὰ δρύϊνη πόρτα, ποὺ χτύπησε καὶ σείστηκε ὅλη, στοὺς ἁρμούς της.

. . . .

Μιὰ σάλπιγγα, ποὺ ξέσκισε τὸ βραδυνὸν ἀγέρα μὲ τὴ χάλκινη οἰμωγή της, σήμανε τὴν ὥρα, ποὺ οἱ φιλήσυχοι ἀστοὶ τοῦ Ρίμινι κλειδαμπαρώνουν τὶς πόρτες τους.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ σάλπισμα αὐτό, κανεὶς δὲν ξεμυτοῦσε σὲ πόρτα, ἢ σὲ παράθυρο.

Μόνο οἱ στρατιῶτες, ποὺ φυλάγαν τὶς πύλες κι' ἀλλάζαν κάθε δυὸ ὧρες βάρδιες, ἢ κανένας εὐγενής, ποὺ ἐμπιστευόταν τὴ ζωή του στὸ σπαθί του, περνοῦσαν, ἀριὰ καὶ ποῦ, τὰ λιθόστρωτα δρομάκια.

Κι' ἦταν ἡ νύχτα ἐκείνη σκοτεινή.

Μολυβένια σύγνεφα εἶχαν σκεπάσει τὸν οὐρανὸ καὶ κρεμώντουσαν, λές, λίγες ὀργυιὲς ψηλότερα ἀπὸ τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν ποὺ ξεχώριζαν, κατάμαυροι ὄγκοι, μέσα στὴ μολυβιὰ μαυρίλα.

Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς σπάνιες νύχτες τοῦ καλοκαιριοῦ, ποὺ ὕστερα ἀπὸ πολύμερη αἰθρία, ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι πυκνὴ καὶ μυρίζει σὰ θειάφι.

Ἦταν ἀπὸ τὶς νύχτες ποὺ ἐγκυμονοῦν μιὰν ἄγρια καλοκαιρινὴ καταιγίδα, ἡ νύχτα ἐκείνη, ποὺ μιὰ σκιὰ πέρασε ξυστὰ τὰ πέτρινα σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, διάβηκε μὲ χίλιες προφυλάξεις τὴν γειτονιὰ τοῦ Σὰν Κατάλντο καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ ὕψωμα ποὺ βρισκόταν χτισμένο τὸ ἀρχοντικὸ τῶν Μαλατέστα.

Καθὼς πῆρε τὸ ἀνηφορικὸ δρομάκι, κι' ἑτοιμαζότανε νὰ βγῆ στὸ πλάτωμα, ἄκουσε βαρειὰ βήματα στρατιωτῶν καὶ ζάρωσε πίσω ἀπὸ μιὰ προεξοχὴ ἑνὸς τοίχου.

Ὅταν πέρασε ἡ περιπολία, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, γλύστρησε μέσα στὸ σκοτάδι, γοργά, μὰ ἀθόρυβα, κι' ἔφθασε στὴ ρίζα τῶν ψηλῶν τειχῶν τοῦ ἐπιβλητικοῦ μεγάρου.

Πάνω στὴν ντάντελλωτὴ προεξοχὴ τῶν τειχῶν, ὁ σκοπὸς περπατοῦσε ἀργά, νυσταγμένα.

Μὲ γοργὲς κινήσεις ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνη στὰ τείχη, πατώντας στὰ βαθουλώματα ποὺ ἀφίνουν οἱ στρογγυλοσκαμμένες πέτρες ἀνάμεσά τους, καὶ γαντζώνοντας τὰ δάχτυλά του στὶς προεξοχές.

Ἡ ἀνάσα του ἄρχισε νὰ γίνεται βαρειά, οἱ κινήσεις του πιὸ ἀργὲς σὰν κουρασμένες.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε πὼς θὰ κατρακυλοῦσε.

Καταβάλλοντας, ὅμως, μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γαντζώθηκε στὴν ποδιὰ ἑνὸς παραθυριοῦ, ἀφέθηκε νὰ κρεμαστῆ, κι' ὕστερα, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση, ὑψώθηκε καὶ μισοκάθησε στὸ μαρμαρένιο πρεβάζι.

Δυὸ τρεῖς πέτρες ποὺ κατρακύλησαν, ἔκαναν τὸ σκοπὸ νὰ σταθῆ καὶ νὰ σκύψη πάνω ἀπὸ τὸ ντάντελλωτὸ στηθαῖο, φέγγοντας τὸν τοῖχο μ' ἕνα πυρσό.

Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀγνώστου ἔπαψε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ πάλλη.

Συγκράτησε τὴν ἀναπνοή του καὶ περίμενε.

Εὐτυχῶς ὁ σκοπὸς δὲν τὸν εἶδε, γιατὶ ἡ σκιὰ τῆς κορνίζας τοῦ παραθυριοῦ τὸν ἔκρυβε καλά.

Ἔτσι ὁ σκοπὸς ἡσυχασμένος, ξανάρχισε τὸ κουρασμένο του βάδισμα, μέσα στὴν κατασκότεινη νύχτα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI

ΜΙΑ ΝΥΧΤΙΑ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ

Ἡ Φραντζέσκα, ξαπλωμένη στὸ ἀνάκλιτρό της καὶ τριγυρισμένη ἀπὸ τὶς παρακόρες της καὶ τὴ σκλάβα τὴ Σμαραγδή, ποὺ μόλις ἔφυγε ὁ Μαλατεστῖνο ἔτρεξε νὰ τὴν σηκώση καὶ νὰ τὴν συνεφέρη, ἦταν βυθισμένη στὴ συλλογή.

Μάταια ἡ Μπιανκοφιόρε προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνη νὰ γελάση μὲ τὶς εὔθυμες ἱστορίες της, κι' ἡ Σμαραγδὴ μ' ὅλο ποὺ τραγούδησε μὲ τὴ βαθειὰ παλλόμενη φωνή της τὰ νοσταλγικά, λυπητερὰ τραγούδια τῆς μακρυνῆς της πατρίδας δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν κάνη νὰ δακρύση.

Οἱ ὧρες περνοῦσαν ἀργές, βαρειές, σφίγγοντας ὅλο καὶ περισσότερο τὸ σιδερένιο κλοιὸ ποὺ αἰσθανότανε ἡ Φραντζέσκα τριγύρω ἀπὸ τὸ μέτωπό της.

Ξάφνου, ἀντήχησε μακρυὰ μιὰ βροντή, ποὺ τὴν ἀκολούθησε ἀμέσως ἄλλη.

Βαρειὲς στάλες βροχῆς ἄρχισαν νὰ δέρνουν τὰ σίδερα τοῦ παραθύρου.

Οἱ βροντὲς ἄρχισαν νὰ πλησιάζουν καὶ γινόντουσαν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, πιὸ δυνατές, πιὸ ἀπειλητικές.

Μιὰ ἀστραπή. Ὕστερα δεύτερη. Ὕστερα πολλές, ἀδιάκοπες.

Ἡ καταιγίδα ἔφτανε ὁρμητική.

Οἱ παρακόρες, ἄλλες ζαρωμένες κοντὰ στὸ ἀνάκλιντρο, κι' ἄλλες γονατισμένες μπροστὰ στὸ μικρὸ ἀγαλματάκι τῆς Μαντόννας ποὺ βρισκόταν σ' ἕνα βαθούλωμα τοῦ τοίχου, σταυροκοπιώντουσαν.

Ἡ Σμαραγδὴ μουρμούριζε ξόρκια.

Μόνο ἡ Φραντζέσκα, μὲ τὰ μάτια κλειστά, μὲ τὰ χείλια πικροκλεισμένα, ἀδιάφορη γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ καταιγίδα, παρακολουθοῦσε τὴν τρικυμία ποὺ ἐμαίνετο μέσα στὴν ψυχή της.

Ἡ θέση της ἦταν τρομερή.

Ὁ Μαλατεστῖνο, τρελλὸς ἀπὸ τὸ πάθος του ἦταν ἱκανὸς νὰ πραγματοποιήση τὶς ἀπειλές του.

Ὁ Πάολο, μακρυά της, δυστυχισμένος ἢ ἄπιστος, δὲ μποροῦσε νὰ τὴ βοηθήση.

Ὁ Γκιοβάνι, ποὺ σὰν πολεμιστὴς κι' ἄξεστος ἄνθρωπος δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήση τὰ πάθη του, θὰ πίστευε τὸν Μαλατεστῖνο καὶ θὰ ἐκδικιόταν μὲ τὸν τρομερώτερο τρόπο.

Ἂν ἐκδικιώταν μόνο αὐτὴν ἂν τὴν ἔστελνε στὰ βασανιστήρια κι' ἂν τὴν σκότωνε ἀκόμα, ἡ Φραντζέσκα θἆταν ἤρεμη αὐτὴ τὴ στιγμή.

Θὰ περίμενε γαλήνια τὴν τρομερή της μοῖρα.

Φοβώταν ὅμως ὅτι ὁ Γκιοβάνι δὲ θὰ ἔμενε εὐχαριστημένος μόνο μὲ τὸ δικό της θάνατο.

Θὰ ζητοῦσε νὰ ἐκδικηθῆ καὶ τὸν Πάολο...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τρία βαρειὰ χτυπήματα στὴν πόρτα, τὴν ἔκαναν νὰ πεταχθῆ ἀπὸ τὸ ἀνάκλιντρό της.

«Αὐτὸς εἶναι» συλλογίστηκε πελιδνή.

('Ακολουθεῖ)

ΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

..Ὁ μαῦρος ἄφησε τὸ μπάντζο γιὰ ν' ἁρπάξῃ τὴν τρόμπα. Καὶ μ' αὐτὴν ἀνήγγειλε στὸ κοινό, μὲ τὴν ἔρρινη πάντα φωνή του, τὸν τίτλο τοῦ φὸξ—τρότ, τὸν ὁποῖον ὁ Δανιὴλ ντὲ Σάμπρ μετέφρασε ἀμέσως στὴ Φραγκίσκα:

—«Χορεύω σὰν σκνίπα στὸ φῶς»... χαριτωμένος τίτλος, δὲν εἶναι ἔτσι;

—Καὶ πρωτότυπος, ἔ; ἔκανε ἡ νεαρὴ γυναίκα, μαδῶντας μηχανικὰ τὸ τριαντάφυλλο ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της.

Ὁ Δανιὴλ ἔρριξε ἀπότομα τὰ χέρια του στοὺς ὤμους της καὶ τῆς εἶπε μὲ θέρμη.

—Χορεύουμε;

Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια τουἀκτινοβόλησαν. Ἀμέσως ὅμως ὁ Τζέϊμς Χουλίντεϋ, ὁ ὁποῖος βρισκόταν στ' ἀριστερὰ τῆς νέας γυναίκας, παρενέβη καὶ μὲ μιὰ φωνὴ κατηγορηματικὴ εἶπε.

—Δὲν ἐπιτρέπω!

Ἡ Φραγκίσκα τὸν κύτταξε ἔκπληκτη.

Ἔπειτα ρώτησε μὲ βαθειὰ φωνή.

—Γιατί;

—Γιατὶ μοῦ ὑποσχεθήκατε τὸ πρῶτο φὸξ—τρότ!

... Οἱ δυὸ ἄνδρες εἶχαν γίνει ἀμέσως γνωστοὶ ἐκεῖ μέσα καὶ τὄνομά τους φερόταν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα: Δανιὴλ ντὲ Σάμπρ! Τζέϊμς Χουλίντεϋ...

Οἱ δυὸ ἀεροπόροι ποὺ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ πετάξουν ὡς τὸ βόρειο πόλο, μ' ἕνα νέο μηχάνημα, ποὺ θὰ τοὺς ἐπέτρεπε τὴν προσγείωση στὶς χαώδεις ἐκτάσεις τοῦ παγωμένου τόπου.

Δανιὴλ ντὲ Σάμπρ!... Τζέϊμς Χουλίντεϋ...

Καὶ τὰ ὀνόματά τους προφέρονταν μὲ θαυμασμὸ καὶ κατάπληξη. Καὶ ὅλοι εἶχαν καρφωμένα τὰ μάτια τους στοὺς δύο εὐσταλεῖς καὶ ἀγέρωχους ἄνδρες. Ἡ Φραγκίσκα στὴ μέση ἀπελάμβανε αὐτὸ τὸ γενικὸ θαυμασμό, αὐτὴ τὴ γενικὴ περιέργεια, ποὺ προκαλοῦσε τὸ μικρὸ τραπέζι τῶν ἀεροπόρων, καὶ μιὰ φορὰ ἀκόμη ἡ καρδιά της ταλαντευόταν ἀνάμεσα στοὺς δυὸ συντρόφους της. Ὤ, αὐτὸ τὸ τόσο ἀκαθόριστο μὰ καὶ τόσο γυναικεῖο συναίσθημα! Κι' ὅμως αὐτὴ ἡ ἀοριστία στὸ νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφαση, τὴν γέμιζε ἀπὸ μιὰ γλυκειὰ ἀγωνία, ποὺ ἦταν τὸ ὡραιότερο συναίσθημα. Καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ Χουλίντεϋ εἶπε στὴ Φραγκίσκα, βέβαιος ὅτι θὰ γινόταν δεκτὴ ἡ προσφορά του.

—Χορεύομε;

—Ὄχι, γιατὶ εἶμαι κουρασμένη!

«Χορεύω σὰν σκνίπα στὸ φῶς!»

Καὶ τὸ παράπονο τοῦ σαξοφὼν ὑψώθηκε, σὰν νὰ ξυπνοῦσε τὶς ναρκωμένες αἰσθήσεις.

—Δὲν κάνετε καλά, Φραγκίσκα, νὰ μὴν κρατᾶτε τὸ λόγο σας! Αὐτὸ μπορεῖ νὰ σᾶς φέρῃ δυστυχία, εἶπε ὁ Ἄγγλος.

Ἐκείνη ταράχθηκε στὸ κάθισμά της καὶ χτύπησε τὸ πόδι σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐξορκίσῃ μ' αὐτὸ τὴν τύχη.

—Ἀλλὰ καὶ σὲ μᾶς μπορεῖ νὰ φέρῃ δυστυχία, ξανάειπε πιὸ σοβαρὰ τώρα, κυττάζοντας τὸ Δανιὴλ ντὲ Σάμπρ, ὁ ὁποῖος τοῦ γύρισε ἀπότομα τὶς πλάτες..

Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ πέρασε σὰν κινηματογραφικὴ ταινία ἀπὸ τὰ μάτια τῶν δύο ἀεροπόρων, τώρα ποὺ πέταγαν μὲ τὸ καινούργιο μηχάνημά τους, πάνω ἀπ' τὶς παγωμένες ἐκτάσεις. Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγαν γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν ἤξεραν ἂν θὰ ξαναγύριζαν. Τὰ εἶχαν ὅλα προβλέψει, καὶ ὡς ἕνα σημεῖο πήγαιναν καλά. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν εἶχαν προβλέψει ἦταν τὸ φοβερὸ βάρος τοῦ πάγου, ποὺ συσσωρεύθηκε στὰ φτερὰ τῆς μηχανῆς καὶ ποὺ κατέληξε στὸ νὰ χάσῃ ἡ μηχανὴ τὴν ταχύτητά της. Κι' ἂν καὶ ἦρθε σ' ἐπαφὴ ἀπότομη μὲ τὸ ἔδαφος, στὴν προσγείωση μολαταῦτα εἶχαν τὸ συναίσθημα ὅτι ὅλη, αὐτὴ ἡ κάτασπρη ἔκταση, ποὺ ἁπλωνόταν γύρω τους, τοὺς πνιγε, τοὺς ὑπέτασσε ὁλοένα, τοὺς ἀπορροφοῦσε.

Μετὰ τὴν ἀναπάντεχη αὐτὴ συμφορὰ ὁ Ἄγγλος μί πρῶτος:

—Πρῶτα—πρῶτα, εἶπε, πρέπει νὰ φτιάσουμε μιὰ κα σκήνωση, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ σταθοῦμε κάπου. Ἔπειτα βλέπουμε!..

—Ἔστω! δέχθηκε ὁ Δανιὴλ ντὲ Σάμπρ, μὲ σκοτεινὴ στὴν ὁποία ἡ ἀπογοήτευση ἐχάραξε τὰ ἴχνη της.

Ἔπειτα προχώρησαν μὲ δυσκολία ἀνάμεσα ἀπὸ γους, σκαρφαλώνοντας τὰ διάφορα παγόβουνα.

Ἡ θέση τους ἦταν δύσκολη. Τὸ καταλάβαιναν κα δυό τους, μὰ δὲν ἤθελαν νὰ τὸ ἐξομολογηθοῦν, γιατὶ εἶ ἀκόμη κάποιες ἐλπίδες. Ἔξαφνα ὁ Ἄγγλος στάθηκε κύτταξε χάμω στοὺς πάγους ἔκπληκτος. Ἕνα πράγμ σκονεινὴ θωριὰ τοῦ τράβηξε τὴν προσοχή. Ἔσκυψε πι σότερο καὶ ξεχώρισε ὅτι ἡ σκοτεινὴ αὐτὴ κηλίδα εἶχε τὸ βρὸ χρῶμα τοῦ ξεραμένου αἵματος.

—Ζωντανοί;.. ἀναρωτήθηκε. Ὑπάρχουν ἐδῶ ζωντα

Πιὸ πέρα ἦταν μιὰ πέτσινη ποδιά, ἕνα μεγάλο κ τσαγιοῦ ἄδειο, καὶ πιὸ πέρα ἕνα κουτὶ ἀπὸ μπισκότα. Ὤ, ἴσως χτίνα χαρᾶς φώτισε τὸ πρόσωπο καὶ τῶν δύο. Ἴσως ἦταν καμμιὰ κατασκήνωση πιὸ πέρα! Ποιὸς ξέρει; ἀερο καὶ μηχανὲς ἀνώτερες αὐτοί, καὶ ἔτσι οἱ δυὸ ἀβλαβεῖς, θὰ μποροῦσαν νὰ ξαναγυρίσουν σῶοι καὶ

Ὅλα αὐτὰ τὰ μικροπράγματα τοὺς θύμισαν γιὰ στιγμὴ τὸ ζωντανὸ κόσμο, ποὺ τὸν εἶχαν ξεχάσει στὸ αὐτὸ διάστημα.

—Λὲς νὰ ἔπαθε τίποτα ὁ ἀσύρματός μας; ρώτησε ὁ Δανιὴλ ντὲ Σάμπρ.

—Δὲν ξέρω! ἀποκρίθηκε ὁ Ἄγγλος.

Ἡ ὄψη του ἔγινε μὲ μιᾶς κατάχλωμη κι' ἔτρεξε στὸ ρόπλοιο κι' ἐπιθεώρησε τὸ μηχάνημα τοῦ ἀσυρμάτου.

Βύθισε τοὺς πασαλίσκους στὸ ταμπλώ, γύρισε τὰ πιὰ κι' ἔπειτα ψαχούλεψε μὲ τὸ γαντωμένο χέρι του πλάκα. Μιὰ φωνὴ ἀνεπήδησε τότε, ποὺ δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν.

—Οἱ σύντροφοι μᾶς δίνουν πληροφορίες γιὰ τὴν τητα τῶν ἀνέμων!

—Ἀπαντῆστε! διέταξε ὁ ντὲ Σάμπρ.

Ὁ Χουλίντεϋ ἅρπαξε τότε τὴ βαλβίδα τῆς ἀποστο μὰ ἀποθαρρυμένος κατάλαβε πὼς ἡ μηχανὴ δεχόταν, δὲ μποροῦσε νὰ μεταβιβάσῃ τὰ δικά τους λόγια.

—Τότε εἴμαστε χαμένοι, εἶπε ὁ Σάμπρ μὲ τραγικ ρωνεία.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἄφησαν τὴ χανὴ τοῦ ἀσυρμάτου καὶ χώρησαν πρὸς τὸ ἀερόπ Εἶχαν ἀκόμη ἕνα ἴχνος ἐλπ Μὰ πέρασαν ὧρες ποὺ πιλότος καὶ ὁ σύντροφός του ξαντλήθηκαν σὲ ἀγόνες προσ θειες. Δὲν μποροῦσαν μὲ τρόπο νὰ δώσουν ζωὴ κρωμένο πιὰ μοτέρ!..

—Τίποτα δὲ μᾶς μένει νωμε πιά, εἶπε συντριμμένος Δανιὴλ ντὲ Σάμπρ, ἐνῶ ἱδρὼς ἔλουζε τὸ κορμί του.

Ἀπεφάσισαν τότε νὰ λείψουν τὸ ἀερόπλοιό τους νὰ προχωρήσουν στὴ διεύ τῆς βάσεως, ὅπου τ' ἄλλα τῆς ἀποστολῆς τοὺς περίμ μέσα σ' ἀφάνταστη ἀγωνία.

—Νὰ πάρουμε μαζί μας τὴ ραδιοτηλεγραφικὴ συσ ρώτησε ὁ ντὲ Σάμπρ.

—Βέβαια, πρέπει νὰ καταφέ ρουμε καὶ ὅπως δή τὴ διορθώσωμε!

Προχωροῦσαν μὲ δυσ ἀνάμεσα στοὺς πάγους. χτα ἀναπαύτηκαν λίγο πρωΐ ὁ Χουλίντεϋ προσπά νὰ φτιάσῃ τὴ μηχανή.

Ἔξαφνα μιὰ μακρυνὴ μουσικὴ ἀκούστηκε, ἀναπηδώντας ἀπ' τὸ ἄχρηστο, πιὰ μέταλλο.

—Ἄκουσε! εἶπε ὁ Χουλίντεϋ, τείνοντας τὸ χέρι.

Ἕνας εὔθυμος ρυθμὸς ἐρχόταν, ἀπὸ μακρυνὸ ντάνσιγκ.

—Παρίσι, Λονδῖνο ἢ Βερολῖνο; εἶπε ὁ ντὲ Σάμπρ.

—Λονδῖνο, ἀσφαλῶς! ἀποκρίθηκε ὁ Ἄγγλος.

—Θυμᾶσαι αὐτὸ τὸ κομμάτι; Εἶναι τὸ «χορεύω σὰν σκνίπα στὸ φῶς!»...

Τὸ εὔθυμο πρόσωπο μιᾶς γυναίκας φάνηκε τότε, στὴ φαντασία τους. Καὶ φάνηκε καθισμένη, ὅπως ἐκείνη τὴ βραδυὰ ἀνάμεσά τους.

—Ναὶ θυμᾶμαι κάποιο μαγευτικὸ περίπατο μὲ γόνδολα. Τὴ Φραγκίσκα!

—Τὴν ἀγαποῦσα! ὡμολόγησε ὁ Χουλίντεϋ.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, πρόσθεσε ὑπόκωφα ὁ ντὲ Σάμπρ.

Κι' οἱ δύο κατάδικοι τῆς μοίρας ἄκουαν σὰν αὐτόματα τώρα, σὰν ν' ἀπομακρυνόταν μὲ μεγάλη ταχύτητα ἡ ζωὴ ἀπὸ κοντά τους, τοὺς ἤχους τοῦ φὸξ—τρότ. Τοὺς ἄκουγαν ἐνῶ ἡ νύχτα ἁπλωνόταν γύρω τους, μὲ τὴν ἴδια πάντα ἐκ, τυφλωτικὴ ἀσπράδα.

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΕΦΑΓΑΝΕ 317 ΚΙΝΕΖΟΥΣ !...

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1858 τὸ ἀγγλικὸ βρίκι «Ἅγιος Παῦλος» ἀναχώρησε ἀπὸ τὸ Χόνγκ—Χόνγκ τῆς Κίνας γιὰ τὴν Αὐστραλία, μὲ 20 λευκοὺς γιὰ πλήρωμα καὶ 320 κινέζους ἐπιβάτες, ποὺ πήγαιναν νὰ ἐργαστοῦν στὰ μεταλλεῖα τῆς Αὐστραλίας.

Ὁ πλοίαρχος, γιὰ νὰ συντομεύσῃ τὸ ταξίδι, ἀντὶ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Σολομῶντος, ἔκανε δυτικά, κι' ἔπεσε στὶς Λουϊζιάδες νήσους, ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν εἶχαν ἀκόμα ἐξερευνηθῆ καλά. Δυστυχῶς, ἡ πυκνὴ ὁμίχλη καὶ τὰ ρεύματα τῆς νήσου Ρόσσελ, ἔρριξαν τὸ βρίκι πάνω σὲ μιὰ σειρὰ ὑφάλους καὶ κατεστράφηκε. Τὰ ξημερώματα κι' ἀφοῦ στὸ μεταξὺ ὅλοι οἱ ναυαγοὶ ἀποβιβάστηκαν πάνω σὲ μιὰ ξέρα, ὁ «Ἅγιος Παῦλος» ἄρχισε νὰ βουλιάζῃ.

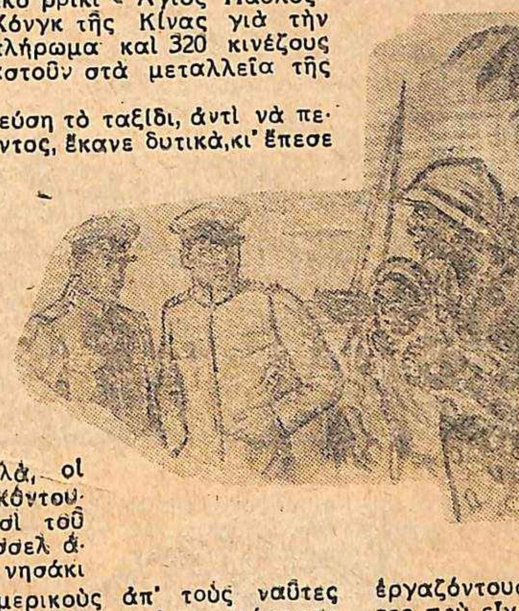

Ἅμα τέλος ξημέρωσε καλά, οἱ ναυαγοὶ διεπίστωσαν ὅτι βρισκόντουσαν πάνω στὸ πολὺ μικρὸ νησὶ τοῦ Ἐρωδιοῦ κι' ὅτι ἡ νῆσος Ρόσσελ ἀπεῖχε μόνον ἕνα μίλλι ἀπὸ τὸ νησάκι αὐτό. Ὁ πλοίαρχος πῆρε τότε μερικοὺς ἀπ' τοὺς ναῦτες του καὶ μὲ τὴ μοναδικὴ βάρκα ποὺ εἶχαν σώσει, πέρασαν ὡς τὴν ἀντικρυνὴ ἀκτή, γιὰ νὰ τὴν ἐξερευνήσουν.

Οἱ ἰθαγενεῖς κάτοικοι τῆς νήσου Ρόσσελ, ὅλοι μικρόσωμοι, μελαψοὶ καὶ δειλοί, στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδειξαν ἐχθρικὲς διαθέσεις πρὸς τοὺς ναυαγούς. Ὁ πλοίαρχος διάλεξε τότε μιὰ κατάλληλη τοποθεσία γιὰ νὰ κατασκηνώσουν, καὶ ὡς τὸ βράδυ, ἡ μικρὴ αὐτὴ ὁμάδα τῶν ἀνθρώπων, εἶχε κατασκευάσει μερικὲς καλύβες.

Τὴν ἴδια ὅμως νύχτα προσβλήθηκαν ἀπὸ ὀρδὲς ἰθαγενῶν, ποὺ ἦσαν ὡπλισμένοι μὲ πέτρες, ρόπαλα καὶ τόξα. Ἀπὸ τοὺς ναυαγοὺς σκοτώθηκαν ἐννηά. Οἱ ὑπόλοιποι κατώρθωσαν νὰ μποῦν στὴ βάρκα καὶ νὰ γυρίσουν στὸ νησάκι ποὺ ἦσαν συγκεντρωμένοι καὶ σὲ ἀξιολύπητη κατάσταση οἱ κινέζοι μετανάστες.

⁂

Ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει τὸ σκοτεινὸ σημεῖο τῆς φρικιαστικῆς αὐτῆς ἱστορίας.

Ὁ πλοίαρχος μαζὶ μὲ τοὺς 11 λευκοὺς ναῦτες ποὺ εἶχαν σωθῆ, μπῆκαν στὴ βάρκα καὶ ἔφυγαν, ἀφίνοντας ἀπροστάτευτους πάνω στὸ νησάκι καὶ τοὺς 320 κινέζους. Ὁ πλοίαρχος γιὰ νὰ τοὺς καθησυχάσῃ τοὺς εἶπε πὼς θὰ πήγαινε στήν... Αὐστραλία νὰ τοὺς φέρῃ βοήθεια.

Τὸ γεγονὸς ὅμως εἶναι ὅτι τοὺς ἐξηπάτησε καὶ μόλις ἡ βάρκα μὲ τοὺς προδότες χάθηκε στὸν ὁρίζοντα, οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Ρόσσελ ἐπετέθηκαν κατὰ τῶν δυστυχισμένων Κινέζων καὶ τὸ ἀπαίσιο μακελειὸ ἄρχισε.

⁂

Οἱ δυστυχισμένοι κινέζοι εἶχαν στὴ κατοχή τους δυὸ παληὰ ντουφέκια, ἀλλὰ μὲ αὐτὰ τὰ ὅπλα μόνο δὲν σωζόταν ἡ κατάσταση. Σὲ λίγη ὥρα τὰ ἀπαίσια μονόξυλα τῶν ἀγρίων ἰθαγενῶν εἶχαν πλησιάσει στὴν ἀκτὴ τοῦ μικροῦ νησιοῦ καὶ περιέπλεαν ἕνα γύρω, καλώντας τοὺς κινέζους μὲ διάφορα νοήματα νὰ μποῦν στὰ μονόξυλά τους γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρουν στὴν νῆσο Ρόσσελ.

Στὴν ἀρχὴ αὐτοὶ δυσπιστοῦσαν. Ὅταν ὅμως εἶδαν ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν καὶ διαφορετικά, δέχτηκαν τὴν ἀνεπιθύμητη φιλοξενία τους: τρεῖς—τρεῖς, τοὺς ἐπιβίβασαν στὰ μονόξυλά τους καὶ ἀφοῦ τοὺς μετέφεραν στὴν νῆσοΡόσσελ τὸν σκότωσαν ἀλύπητα καὶ κατόπιν ὡραιότατα τοὺς ἔφαγαν!

⁂

Τὸ ναυάγιο τοῦ «Ἁγίου Παύλου» μαθεύτηκε στοὺς ναυτικοὺς κύκλους τῆς Κίνας καὶ τῆς Αὐστραλίας ἔπειτα ἀπὸ ἕξη μῆνες. Ἀμέσως τότε στάλη στὴν νῆσο Ρόσσελ, ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴ Διοίκηση, ἕνα πολεμικὸ πλοῖο γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τί ἀπόγιναν οἱ ναυαγοί.

Ὅταν ὁ πλοίαρχος τοῦ πολεμικοῦ ἀποβιβάστηκε στὴν νῆσο ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ τὸν ὑπεδέχθη ἦταν ἕνας κινέζος, ὁ ὁποῖος ἐξήγησε στὸν πλοίαρχο ὅτι ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν ὑπῆρχαν στὴ ζωὴ δυὸ ἄλλοι ἀκόμα ἀπὸ τοὺς ναυαγούς, ποὺ ἐργαζόντουσαν ὡς σκλάβοι χάρις σὲ ὡρισμένες ἱκανότητες ποὺ εἶχαν, γιατὶ ὁ ἕνας ἦταν μαραγκὸς καὶ ὁ ἄλλος ναυπηγός.

Κατόπιν ὁ κινέζος αὐτὸς ὡδήγησε τὴν συνοδεία τῶν Ἄγγλων ἀξιωματικῶν στὸ μέρος ὅπου εἶχαν λάβει χώραν τὰ μακάβρια συμπόσια τῶν ἰθαγενῶν:

Ἦταν ἕνας ἀνοικτὸς χῶρος μέσα στὸ πλησιέστερο δάσος κι' ἀκριβῶς στὴν ἐκβολὴ ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ κατάπληκτοι οἱ ἀξιωματικοὶ εἶδαν ἕνα σωρὸ ἀπὸ 317 κοτσίδες!

Τὶς εἶχαν κόψει ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν κινέζων, οἱ δήμιοί τους, λίγες στιγμὲς πρὶν τοὺς σφάξουν!

⁂

Ἀργότερα ἐγνώσθηκαν φρικιαστικώτερες λεπτομέρειες γιὰ τὴν τραγῳδία αὐτή. Ὁ Μαοῦνο, ἕνας ἀρχηγὸς τῶν καννιβάλων, εἶχε καταβροχθίσει μόνος του τὸνμεγαλείτερο ἀριθμὸ μεταναστῶν!

Ὅπως ἀφηγήθηκαν οἱ ἄλλοι ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐννοεῖται τιμωρήθηκαν σκληρὰ ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, ὁ τρομερὸς καὶ λαίμαργος Μαοῦνο ἔτρωγε κάθε δύο μέρες κι' ἀπὸ ἕναν κινέζο!

Οἱ διατυπώσεις τοῦ μαγειρεύματος—γιατὶ τὰ ἄτυχα αὐτὰ θύματα τὰ ἔτρωγαν ἀφοῦ πρῶτα τὰ ἔψηναν—γινόντουσαν ὡς ἑξῆς:

Στὸ μέρος ὅπου βρέθηκαν οἱ κοτσίδες, ὑπῆρχαν ἀμφιθεατρικῶς σκαλισμένα, ἕνα γύρω στὸ σκληρὸ ἔδαφος, διάφορα σκαλιά. Ἐκεῖ καθόντουσαν οἱ συνδαιτυμόνες!

Στὸ κέντρο καὶ σ' ἕνα βάθος δύο περίπου μέτρων ἀπ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἦταν ἡ κουζίνα! Ἀποτελεῖτο ἀπ δυὸ μεγάλες πέτρες, τοποθετημένες ἡ μιὰ ἐπάνω στὴν ἄλλη, κυκλικά, ὥστε στὴ μέση νὰ σχηματίζουν ἕνα ἄνοιγμ Ἐκεῖ μέσα ἄναβαν φωτιά! Κατόπιν τύλιγαν τὶς σάρκες μ φύλλα, τὰ βρέχανε, τ' ἀλεύρωναν μὲ χῶμα καὶ κατόπιν τὶς ἔψηναν.

Τὰ καννιβαλιστικὰ αὐτὰ συμπόσια διάρκεσαν ἕνα μῆν σερβίριζαν δὲ τοὺς συμπατριῶτες τους στοὺς ἀπαίσιους ἀνθρωποφάγους οἱ τρεῖς κινέζοι ποὺ εἶχαν ἐπιζήσει!

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΝΙΟΥΤΟΝ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΘΥΜΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

ΟΥΝΥΟΡΟΙ - Ο ΠΙΟ ΑΓΡΙΟΣ ΛΑΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ὁ δημοσιογράφος Τζὼν Ἄνταμς, ποὺ περιηγήθη τελευταῖα τὶς Ἰνδίες, τὴν Ἀφρικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία, καὶ κατώρθωσε νὰ φθάση ὡς τὰ πιὸ ἀπρόσιτα σημεῖα τῶν παρθένων τους δασῶν, δίνει, ἀπὸ τὶς στῆλες τῶν ἐφημερίδων στὶς ὁποῖες συνεργάζεται, μερικὲς ἐξαιρετικὰ ἀνατριχιαστικὲς πληροφορίες, γιὰ τὴν ἀγριότητα μερικῶν φυλῶν, ποὺ ζοῦν ἀποτραβηγμένες στὰ βάθη τῆς Ζούγκλας, καὶ τῶν ὁποίων οὔτε ὁ πολιτισμός, οὔτε ἡ αὐστηρότης τῶν Ἄγγλων, ποὺ διοικοῦν τὰ μέρη αὐτὰ—ποὺ κατέστησαν ἀποικίες τους — κατώρθωσαν νὰ τοὺς μετατρέψουν τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα.

Ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση ἀπ' τὶς περιγραφὲς αὐτὲς ἔκαναν ἐκεῖνες ποὺ ἀφοροῦν τὴ ζωὴ τῶν γυναικῶν τῶν Ἰνδιῶν, ποὺ σὲ πολλὰ μέρη, ὅταν χηρέψουν, τὶς καῖνε πάνω ἀπ' τὸν τάφο τῶν συζύγων τους, καὶ οἱ τρομερὲς ἀνθρωποθυσίες τῶν Οὐνυόρων.

Ἡ φυλὴ τῶν Οὐνυόρων, εἶναι ἐγκατεστημένη σὲ μιὰ Ζούγκλα στὰ δυτικὰ τῆς Ἀγγλικῆς ἀποικίας, ποὺ ἐκτείνεται μεταξὺ τῆς Ἄνω Αἰγύπτου καὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. Οἱ ἄνδρες τῆς φυλῆς αὐτῆς, ποὺ ἔχουν ὅλοι σγουρὰ μαλλιὰ καὶ ἐλαφρὰ μελαψό, σχεδὸν σοκολατί, χρῶμα προσώπου, θεωροῦν ὡς τὸ «ἄκρον ἄωτον» τῆς ὡραιότητος, τὸ νὰ βγάζουν τὰ σκυλόδοντα τῆς κάτω σιαγόνος των καὶ νὰ γεμίζουν τὸ κορμί τους μὲ διάφορα ἀνεξίτηλα σχέδια, «τατουάζ», ὅπως οἱ Ἕλληνες παλληκαράδες τοῦ παληοῦ καιροῦ, γέμιζαν τὰ μπράτσα τους μὲ: «Ἄχ! Βάχ!» καὶ γοργόνες.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ χαρακτηρίζει πιὸ πολὺ τὴ φυλὴ αὐτή, εἶναι δυὸ βαθειὲς οὐλές, ποὺ κάνουν στὸ μέτωπο, χαράζοντάς το βαθειά, μὲ κοφτερὸ μαχαῖρι. Τὸ ἀνάστημα τῶν Οὐνυόρων εἶναι κανονικὸ 1,70—1,75 μ., τὰ δὲ μάτια τους μεγάλα, ἀλλὰ πολὺ ἄσχημα, καὶ καθὼς ἐξέχουν ἀπὸ τὶς κόγχες, τοὺς δίνουν μιὰν ἄγρια ἔκφραση. Τὸ μέτωπό τους εἶναι στενὸ καὶ κυρτό, τὰ μῆλα τοῦ προσώπου προτεταμμένα καὶ τὸ στόμα μεγάλο πολύ.

ΠΩΣ ΝΤΥΝΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΔΙΑΙΤΩΝΤΑΙ

Οἱ Οὐνυόροι ζοῦν σὲ καλύβες, ποὺ ἔχουν σχῆμα κυψέλης. Ἡ στέγη τῶν καλυβῶν αὐτῶν στηρίζεται σ' ἕνα κεντρικὸ στῦλο κι' εἶναι πλεγμένη μὲ καλάμια, ὅπως καὶ ὅλη ἡ καλύβα.

Ἐθνικό τους ὅπλο εἶναι μιὰ λόγχη μακρυὰ σὰν κοντάρι. Δὲν χρησιμοποιοῦν δὲ τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτὲς τόσο γιὰ τὸ κυνῆγι ὅσο καὶ γιὰ τὸν πόλεμο μὲ τὶς ἐχθρικὲς φυλές.

Τὰ φορέματά τους, ποὺ προορίζονται μόνον γιὰ νὰ καλύψουν τὴ γυμνότητα τῆς μέσης των, εἶναι καμωμένα ἀπὸ εὐλύγιστους φλοιοὺς δέντρων.

Κάθε Οὐνυόρος μπορεῖ νὰ πάρη ὅσες γυναῖκες θέλει τίποτε δὲ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ πάρη καὶ τὶς πιὸ στενές του συγγενεῖς. Πρό τινων χρόνων ὅμως ἄρχισε νὰ διαδίδεται ὁ Μωαμεθανισμὸς κι' ἴσως αὐτὸ νὰ ἐμποδίση στὸ μέλλον τὴν αἱμομιξία.

ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΕΣ ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΕΣ

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως, ἡ κρατοῦσα θρησκεία εἶναι ὁ Φετιχισμός, κι' ἔτσι οἱ ἀνθρωποθυσίες εἶναι κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ συνηθισμένο καὶ πρὸ πάντων ὅταν πεθάνη ὁ βασιλιᾶς τους.

Οἱ ἀνθρωποθυσί τές, στὶς ὁποῖες ὁ Τ Ἄνταμς ἔτυχε νὰ ρευρεθῆ, γίνονται μ τὸ τὸν τρόπο.

Μόλις πεθάνη ὁ χηγὸς τῆς φυλῆς, τ θετοῦν τὸ πτῶμα το μιὰ πολὺ ἀδύνατη τιὰ καὶ σὲ ἀπόσ ποὺ ν' ἀποκλείη τ πανθράκωσή του. Κ σ' ἕνα διάστημα, κ τὸ στρέφουν πρὸς πλευρό, ἀποστραγ ται καὶ γίνεται σὰν μια. Τότε τὸ πέρνου πομπὴ καὶ τ' ἀποθ σὲ μιὰ καλύβα, ὅπ διάδοχός του πηγ καὶ καρφώνει τὴ λ του στὰ δεξιὰ τοῦ μιοποιημένου πτώμ πρᾶγμα ποὺ ἀπο τὴν ἔνδειξη τῆς ἀν σεώς του στὸ θρόν τῆς νίκης του ἐναντί θε ἄλλου διεκδικ τῆς ἀρχῆς.

Μετὰ ἀπ' αὐτό, οἱ ἄνδρες τῆς φυλῆς, πηγαίνουν καὶ σκάβουν ἕνα με λάκκο, γύρω ἀπ' τὸν ὁποῖον σωρεύουν ξερὰ κλαδιὰ φλούδια δέντρων.

Τὴν ἄλλη ἢ τὴν παρ' ἄλλη νύχτα—κατὰ τὸ κέφι τοῦ βασιλιᾶ—βγαίνουν ἀπ' τὶς καλύβες τους, βουβοὶ σὰν φαντάσματα, οἱ στρατιῶτες του, κι' ἁρπάζουν καμμιὰ πενταριὰ ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ του, ἄνδρες ἢ γυναῖκες, χωρὶς διάκριση, καὶ τοὺς φέρνουν στὸ λάκκο, ὅπου ἄλλοι ἔχουν στὸ μεταξὺ καὶ τὶς γυναῖκες τοῦ βασιλιᾶ μαζὶ μὲ τὸ πτ του, ποὺ τὸ τοποθετοῦν πάνω στὰ γόνατά τους...

Τότε, μὲ τεράστια ρόπαλα, σπάζουν τὰ πόδια καὶ τὰ ρια τῶν αἰχμαλώτων, γιὰ νὰ μὴ μποροῦν ν' ἀποδρ κι' καὶ τοὺς γκρεμίζουν στὸ λάκκο ποῦναι τὸ πτῶμα κι' οἱ γυναῖκες τοῦ βασιλιᾶ..

Μόλις αὐτὸ συντελεσθῆ κι' οἱ σπαραχτικὲς κραυγὲς τῶν τραυματισμένων αἰχμαλώτων ταράξουν τὴ γαλήνη τῆς νύχτας, γεμίζουν τὸ λάκκο ξύλα, βάζουν φωτιὰ καὶ μὲ τὸ ταμ-τὰμ δίνουν τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τῆς πιὸ φρικιαστικῆς ἱεροτελεστίας ποὺ μπορεῖ νὰ συλλάβη νοῦς ἀνθρώπου.

Σὲ λίγο, ἀπ' τὶς καλύβες τους, ἀρχίζουν νὰ καταφθάνουν οὐρλιάζοντας θριαμβευτικά, σὲ τρόπο ποὺ νὰ σκεπάζουν οἱ φωνὲς τῶν ψηνομένων ὁμοφύλων τους, ὅλοι οἱ ἄλλοι Οὐνυόροι, κι' ἀρχίζουν ἀσυγκίνητοι ἕνα τρελλὸ χορό, γύρω ἀπ' τὶς πελώριες φλόγες, ποὺ φωτίζουν παράξενα τὰ πρόσωπά τους.

ΜΠΑΝΤΟΥ—ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΠΟΥ ΤΡΩΝΕ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΩΝ

Στὰ δάση, τὰ ἑκατέρωθεν τῆς γραμμῆς, ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ σιδηρόδρομος τοῦ Οὐγκάντας, ἔχουν στήσει τὶς καλύβες τους οἱ Μπαντοῦ.

Ἡ φυλὴ αὐτή, διαιρεῖται σὲ δυὸ πατρυιές, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ τῶν Οὐκάμπας, ἀσχολεῖται στὰ εἰρηνικώτερα ἔργα καὶ μεταχειρίζεται τὰ ὅπλα, παρὰ μόνον ὅταν πρόκειται νὰ ρασπισθοῦν τὴν ἀνεξαρτησία τους.

Ἀντιθέτως, ἡ δεύτερη πατρυιά, οἱ κυρίως Μπαντοῦ, ρὶς νὰ εἶναι καθαρῶς ἀνθρωποφάγοι, εἶναι περισσότερο ἄγριοι καὶ φιλοπόλεμοι, διατηροῦν δὲ τὸ μακάβριο ἔθιμο νὰ γουν τοὺς νεκρούς των. Πράγματι, ἕνα βράδυ, ποὺ ἔτυχε νὰ μείνω μαζί τους, παρετήρησα ὁλόκληρη τὴ φυλή, καθισμένη γύρω ἀπὸ μιὰ πελώρια φωτιά, νὰ καταβροχθίζουν ψημένες ἀνθρώπινες σάρκες. Ἦταν ὅπως μοῦ εἶπαν, ἀνθρώπους τῆς φυλῆς τους, ποὺ εἶχαν πεθάνει φυσιολογικὰ καὶ ἔτρωγαν γιὰ νὰ κληρονομήσουν τὶς ἀρετές των...

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Ἐὰν ἐδῶ ἔχωμε τὰ λιθοβολούμενα μυστηριωδῶς σπίτια καὶ τὰ αὐτομάτως μετακινούμενα ἔπιπλα, εἰς τὸ Ζάγρ, ἔχουν τάς.. μυστηριώδεις ἐμφανίσεις φαντασμάτων, τὰ ὁποῖα μάλιστα συνηθίζουν νὰ παρουσιάζωνται κατὰ τριάδας.

Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι ὅτι, ἐνῶ ἐδῶ δίδει τὴν ἐξήγησιν τῶν ἀνεξηγήτων φαινομένων ὁ κ. Τανάγρας ἀποδεικνύων ὅτι πρόκειται γιὰ ἐκτοπλάσματα ἐκεῖ κάνει τὴν ἀποκάλυψιν τῆς πλεκτάνης ἡ ἀστυνομία... συλλαμβάνουσα τὰ... ψευδοϋπερκόσμια αὐτὰ πλάσματα ἀπὸ τὸ γιακᾶ.

Ἀλλ' ἰδοὺ πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα σύμφωνα μὲ ὅσα γράφουν οἱ ἐφημερίδες τῆς Πράγας. Τρεῖς νεαροὶ καὶ εὐϋπόληπτοι κύριοι, ἐπειγόμενοι νὰ κληρονομήσουν ἕνα πλούσιο θεῖο των, ἐτυλίσσοντο κάθε βράδυ μὲ λευκὰ σεντόνια ἀλειμμένα μὲ φώσφορο καὶ κατὰ τὰς μεσονυκτίους ὥρας ἤρχιζαν νὰ περιτρέχουν τὸν πύργο του θορυβωδῶς. Οἱ ὑπηρέται τοῦ πύργου καὶ ὁ γέρων ἰδιοκτήτης ἐτρομοκρατήθησαν καὶ τὸν ἐγκατέλειψαν. Ταυτοχρόνως ἐτρομοκρατήθησαν καὶ οἱ ἄλλοι περίοικοι ποὺ εἶδαν τὰς μυστηριώδεις φωτεινὰς σκιάς. Τότε, παρουσιασθέντες οἱ τρεῖς ἀνεψιοὶ εἰς τὸν θεῖον, καὶ λαβόντες τὴν ἄδειάν του, ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸν πύργον διὰ νὰ ἐξοντώσουν δῆθεν τὰ φαντάσματα, πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ ἔκαναν ποτέ, διότι περνοῦσαν μιὰ χαρὰ ἐκεῖ, ζῶντες εἰς βάρος του. Δυστυχῶς γι' αὐτοὺς ὅμως, ἡ ἀστυνομία τοῦ Ζάγρ δὲν πίστευε στὰ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα καὶ μετὰ ἄγρυπνον παρακολούθησιν τῶν τριῶν ἀνεψιῶν τοῦ πλουσίου θείου, τοὺς ἔπιασε στὰ πράσσα.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΩΝ ΒΥΘΩΝ

Ἐνῶ ὁ διάσημος πλέον Πικάρ, ἑτοιμάζεται καὶ πάλι νὰ ἐξερευνήση τὴ στρατόσφαιρα, ὁ ἐξ ἴσου περίφημος δόκτωρ Οὐΐλλιαμ Μπήμπ, συνεχίζει τὰς ἐξερευνήσεις του στοὺς βυθοὺς τῶν ὠκεανῶν ὅπου φωτογραφίζει, φιλμάρει καὶ καταγράφει τὰ ἄγνωστα, ὡς τώρα εἴδη τοῦ ζωϊκοῦ καὶ φυτικοῦ κόσμου τῶν θαλασσῶν.

Ὁ δόκτωρ Μπήμπ, τοῦ Γεωγραφικοῦ καὶ Ζωολογικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Νέας Ὑόρκης, εἶναι ὁ μόνος ἐπιστήμων ποὺ κατώρθωσε, χάρις εἰς τὸ ἰδικό του ἐμπνεύσεως σκάφανδρόν του νὰ φθάση μέχρι βάθους 1000 μέτρων, χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ τὴν τεραστίαν πίεσιν τῶν ὑδάτων.

Αἱ παρατηρήσεις καὶ αἱ φωτογραφίαι ποὺ ἔλαβεν ὁ δρ. Μπήμπ εἶναι ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσαι. Διεπίστωσε πρῶτον, ὅτι εἰς βάθος 200 μέτρων, ὅπου δὲν φθάνουν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἀρχίζει ἡ ἐμφάνισις τῶν φωτεινῶν ψαριῶν, ποὺ αὐξάνουν ὅσο ἡ «βυθόσφαιρά» του κατέρχεται. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἔντασιν τοῦ φωτὸς ποὺ ἐκπέμπουν, ποικίλει ἀναλόγως τοῦ μεγέθους των. Εἰς βάθος ἐξ ἄλλου 815 μέτρων, εἶδε τὴν 15|5|35 παρὰ τὰς Βερμούδας νήσους ὅπου συνεχίζει τὰς ἐρεύνας του ἕνα ψάρι 6,60 μ. μήκους καὶ πλάτους 2, κίτρινο στὸ χρῶμα καὶ μὲ λέπια φωσφορίζοντα ζωηρότατα. Στὰ 880 μέτρα πάλι εἶδε ἕνα κῆτος παράδοξο, μήκους 10 μέτρων καὶ τοῦ ὁποίου τὰ μάτια ἐξέπεμπαν ἰσχυρὰς φωτεινὰς δέσμας, σὰν φάροι αὐτοκινήτου. Τὸ περιεργότερο, ὅμως, εἶναι ὅτι, ὅταν ἔβλεπε κανένα ψάρι μικρότερο,

ἔπαυε νὰ ἐκπέμπη τὸ φῶς καὶ μόλις ἐπλησίαζε τὸ κατεβρόχθιζε. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ δόκτωρος Μπήμπ, εἰς βάθος μεταξὺ 400—500 μέτρων, ὑπάρχει ἕνα εἶδος φωτεινῶν ψαριῶν, ποὺ τὸ ὠνόμασε φωτοφόρον καὶ τὸ ὁποῖον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του φέρει ὁλόκληρον ἀλιευτικὴν συσκευήν, μὲ τὴν ὁποίαν.. καμακίζει, ἀγκιστρώνει καὶ συλλαμβάνει μικρότερα ψάρια γιὰ νὰ τραφῆ. Τὸ κεφάλι τοῦ περιέργου αὐτοῦ ψαριοῦ εἶναι ὅμοιο σχεδὸν—σὲ μικρογραφία—μὲ τὸ τοῦ λύκου. Ἀκόμη περιεργότεροι εἶναι οἱ κόκκινοι ἀστακοὶ τῶν βυθῶν— «ἀκανθέφυρα πουρπέρτα» κατὰ τοὺς εἰδικοὺς—οἱ ὁποῖοι κάθε τόσο ἐκπέμπουν μικρὰ φωτεινὰ σφαιρίδια, ποὺ ἅμα κτυπήσουν σὲ κάτι σκληρό, παράγουν ἐκτυφλωτικῆς λάμψεως σπίθες, ποὺ φονεύουν τὸ ψάρι ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ χτυπήσουν!.. Τρομερώτεροι ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀστακοὺς εἶναι οἱ «μελανοστομιάδαι» ἕνα εἶδος ψαριῶν, ποὺ ἐκτοξεύουν ἀπ' τὸ στόμα τους δίκην ἀντλίας, ἕνα κόκκινο ὑγρὸ ποὺ σκοτώνει τὰ ψάρια μέχρι μήκους 50 ἑκατοστῶν, ποὺ εὑρίσκονται σὲ ἀπόσταση, 4—5 μέτρων καὶ τὰ ὁποῖα καταβροχθίζουν.

Δηλαδή, οἱ... κάτοικοι τῶν βυθῶν εἶναι ἐφοδιασμένοι μὲ ἀκτῖνες θανάτου καὶ... ἀσφυξιογόνα!., Καὶ μάλιστα κατὰ πολὺ τελειότερα ἐκείνων, ποὺ μεταχειρίζονται τά,.. λογικὰ ὄντα γιὰ τὴν ἀλληλοεξόντωσή τους...

ΕΒΡΕΞΕΝ ΑΙΜΑ...

Ἕνα περίεργο, ἀλλ' ὄχι πρωτοφανὲς φυσικὸ φαινόμενο, ἀνεστάτωσε πρὸ εἰκοσαημέρου τοὺς προληπτικοὺς κατοίκους τῆς περιφερείας Λότζ, τῆς Πολωνίας, οἱ ὁποῖοι τὸ ἀπέδωκαν εἰς Διοσημίαν.

Ἐξαφνικά, ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη ἀπὸ τεράστια κοκκινωπὰ σύννεφα, ἡ ἀτμόσφαιρα ἐπληρώθη ἠλεκτρισμοῦ καὶ μετ' ὀλίγον, μέσω βροντῶν καὶ ἀστραπῶν, ἤρχισε νὰ βρέχη, ἕνα νερὸ κόκκινο καὶ παχύρρευστο σὰν αἷμα.

Ἡ βροχὴ αὐτή, ἡ ὁποία ἐλέκιασε τὰ κουστούμια πολλῶν ἐκδρομέων καὶ χωρικῶν τῆς ὑπαίθρου, ἐκράτησε περὶ τὰ 75 δευτερόλεπτα καὶ μετὰ ἔπαυσεν ἀποτόμως.

Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ πειραματικὸν Ἰνστιτοῦτον τῆς Βαρσοβίας, ἐπειδὴ ἐγνώριζε τὴν δεισιδαιμονίαν τῶν χωρικῶν, ἔστειλε δύο εἰδικοὺς ἐπιστήμονας νὰ ἐξετάσουν ἐπιτοπίως τὰ διατρέξαντα καὶ νὰ ἐξηγήσουν τὸ φαινόμενον ἀναλόγως. Πράγματι, οἱ ἐπιστήμονες ἐξηκρίβωσαν ὅτι δυνατὸς ἄνεμος ποὺ εἶχε πνεύσει τὸ πρωῒ ἐκεῖνο, εἶχε παρασύρει ἀπὸ γειτονικὴν περιοχὴν νέφη ὁλόκληρα κοκκινοχώματος, τὸ ὁποῖον ἡ ἐκσπάσασα κατόπιν θύελλα, παρέσυρε μὲ τὸ νερό, ποὺ, ἔτσι, ἐβάφη κόκκινο..

Ἐν τούτοις, οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς Λότζ, χωρικοὶ ἀμόρφωτοι κατὰ τὸ πλεῖστον, δὲν ἐπίστευσαν τοὺς ἐπιστήμονας ποὺ τοὺς διεβεβαίωσαν ὅτι καὶ ἄλλοτε, ἄλλοι, ὑπὸ παρομοίας συνθήκας, ἔβρεξε.. κόκκινο νερὸ καὶ παραδέχονται ὅτι ὁ Θεὸς ἔβρεξε... αἷμα, διὰ νὰ τοὺς ὑποδείξη ὅτι πρέπει νὰ μετανοήσουν. Ἤρχισαν, λοιπόν, κατόπιν τούτου, νηστείας καὶ προσευχάς.

ΣΑΡΛΩ—ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ ΚΑΙ ΘΕΟΣ

Ἐὰν πιστεύση κανεὶς εἰς ὅσα γράφει ἡ «Νταίηλ Μαίηλ» τοῦ Λονδίνου, ὁ περίφημος Μπέρναρ Σῶ, τρέφει τόσον ἀπεριόριστον ἐκτίμησιν πρὸς τὸν Τσάρλυ Τσάπλιν (τὸν πασίγνωστο Σαρλώ) ὥστε θὰ γράψη πρὸς χάριν του κινηματογραφικὸ ἔργο εἰς τὸ ὁποῖον μάλιστα θὰ ὑποδυθῆ ἕνα τῶν τριῶν κυρίων ἡρώων τοῦ ἔργου του ποὺ θὰ εἶναι: Ὁ Σαρλώ, ὁ συγγραφεὺς καί... ὁ Θεός.

Ἐὰν δὲν πρόκειται περὶ παραδοξολογίας ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ φαμπρικάρει ὁ παραδοξογράφος συγγραφεύς, ἀσφαλῶς θὰ σπάσωμε κέφι πολὺ προσεχῶς μὲ τὴν προβολὴ αὐτῆς τῆς ταινίας.

Ἐὰν φυσικὰ γυρισθῆ ποτέ. Διότι ἴσως νὰ πρόκειται περὶ μπλόφας.

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΝΤΟΡΑ

Ἦταν ἡ δεύτερη μέρα πού ὁ Ντόραν Μπράμς ἐτριγύριζε ἄσκοπα μέσ' στούς δρόμους τοῦ Πίτσμπουργκ καί ζητοῦσε μάταια νά βρῆ λίγη γαλήνη. Βρισκόταν σέ μιά τόσο ἀνώμαλη ψυχική κατάσταση, πού εἶχε ἀρχίσει κι' ὁ ἴδιος νά φοβᾶται ὅτι ἦταν τρελλός. Καί μήπως θἆταν ὁ πρῶτος πού θά τρελλαινόταν ἀπό τήν ἀπιστία μιᾶς γυναίκας; Ἤ μήπως ἦταν δύσκολο νά χαλαρωθῆ καί νά νερουλιάση ἕνα μυαλό πού τό χτυποῦσαν ἀδιάκοπα, σάν βαρειά γύφτικα σφυριά, ἡ ζήλεια, τό μῖσος, ἡ ἀγανάχτηση, ὁ πόνος, ἡ ἀγάπη, ἡ δίψα γιά μιά σκληρή καί ἄγρια ἐκδίκηση;

Ὅλ' αὐτά στριφογύριζαν μέσ' στό κουρασμένο μυαλό τοῦ Ντόραν.

Ἀπό μικρό παιδί ἀγαποῦσε τή Ντόροθυ. Ἔπαιζαν στό σκολειό, ὕστερα πήγαιναν μαζί σ' ἐκδρομές, σέ θέατρα, σέ χορούς. Ἀγαπιώντουσαν μ' ἕνα αἴσθημα βαθύ, ἀπό κεῖνα πού δέ σβύνουν εὔκολα. Μά ἦταν κι' οἱ δυό φτωχοί. Καί γι' αὐτό ὁ Ντόραν ἔφυγε στήν Ἀφρική μέ τό σκοπό ν' ἀποχτήση πλούτη πολλά καί νά ξανάρθη νά χτίση γιά τήν πρώτη καί μοναδική του ἀγάπη μιά φωληά εὐτυχίας.

Σ' ὅλο τό διάστημα πού ἔλειπε στήν Ἀφρική, ἡ Ντόροθυ τοὔγραφε συχνά καί τόν δυνάμωνε, μέ τά γλυκά της λόγια στό σκληρό ἀγῶνα τῆς βασανισμένης του ζωῆς τῆς γεμάτης περιπέτειες καί κινδύνους. Πέρασαν πέντε χρόνια καί ὁ Ντόραν ξανάρθε πλούσιος στό Πίτσμπουργκ. Ἡ Ντόροθυ τόν περίμενε γεμάτη ἀγάπη, ἀλλά, μιά ἀγάπη πολύ διαφορετική ἀπό κείνη πού περίμενε νά βρῆ ὁ Ντόραν. Ἦταν ἡ πρώτη παληά, παιδική τους φιλία, δυναμωμένη, πιό τρυφερή, πιό ἔντονη, μά ὄχι ἐξελιγμένη σέ ἔρωτα. Καί ὅταν ὁ Ντόραν τῆς ἐπρότεινε νά παντρευτοῦνε, ἐκείνη ἔμεινε σκεπτική, χωρίς ν' ἀπαντήση τίποτα, χωρίς νά πῆ οὔτε «ναί» οὔτε «ὄχι». Μά τό πρόσωπό της, πού ἔγινε κατάχλωμο καί ἡ ματιά της ἡ φοβισμένη ἔδειχναν πώς ἡ πρότασή του τήν εἶχε φέρει σέ τρομερή στενοχώρια.

Ἡ πρώτη σκέψη τοῦ Ντόραν ἦταν νά μή τῆς πῆ τίποτα πιά καί νά φύγη ἀμέσως ξανά στίς ἀπόμερες ἄκρες τῆς Ἀφρικῆς νά κρύψη τήν ἀπελπισία του. Ἦταν φανερό πώς ἡ Ντόροθυ δέν τόν ἀγαποῦσε πιά. Τά πέντε χρόνια τοῦ χωρισμοῦ εἶχαν νεκρώσει μέσ' στήν καρδιά της, κάθε παλμό ἀγάπης. Μά ὁ ἐγωϊσμός, πού ἐξύπνησε μέσα του μιά τρομερή ὑποψία, τόν ἔκαμε νά μιλήση βίαια καί νά ζητήση ἐξηγήσεις ἀπό τήν παληά του φίλη.

— Ἄκουσε, Ντόροθυ, τῆς εἶπε, βλέπω καθαρά πώς δέ μ' ἀγαπᾶς πιά ὅπως πρῶτα. Εἶναι φανερό πώς δέ θέλεις νά γίνης γυναίκα μου. Δικαίωμά σου. Μά ἔχω κι' ἐγώ τό δικαίωμα νά ζητήσω μιά ἐξήγηση ἀπό σένα. Πές μου: γιατί δέ μ' ἀγαπᾶς; Μήπως... μήπως ἐπειδή ἀγάπησες κάποιον ἄλλον;

— Σέ παρακαλῶ, Ντόραν, τί κουβέντες εἶν' αὐτές; ἔκαμε ἡ Ντόροθυ, τρομερά στενοχωρημένη.

— Λέγε! ἐφώναξε ὁ φίλος της. Πρόκειται νά παντρευτῆς κάποιον ἄλλον;

— Μήν εἶσαι παράλογος, Ντόραν, εἶπε ἡ νέα. Ἐμεῖς εἴμαστε φίλοι καί θά μείνωμε φίλοι...

— Ὄχι, δέν τή θέλω τέτοια φιλία! τή διέκοψε ὁ Ντόραν, κατακόκκινος ἀπό θυμό. Δέ μοῦ χρειάζεται ἡ φιλία μιᾶς γυναίκας, πού ποδοπατάει τούς ὅρκους της καί προδίνει τήν ἀγάπη της.

— Ντόραν, δέν ξέρεις...

— Ναί, ξέρω, ἄκουσα ἀρκετά, πού μοῦ ἐπροξένησαν φρίκη... μά δέ θέλησα νά τά πιστέψω, γιατί σέ νό νώτερη ἀπό κεῖνα πού λέγαν γιά σένα, σέ νόμιζ ρή, πιστή, ἁγνή στήν ψυχή.. Ἀφοῦ ἀκόμα καί τώρ βεβαιώθηκα πιά πώς παντρεύεσαι ἐκεῖνον πού στήρι ρισυ τόν πατέρα σου γιά νά μή χρεωκοπήση—ναί, χω μάθει, μή μέ κυττᾶς μέ τόση ἔκπληξη—ἀκόμα κα δέ μπορῶ νά πιστέψω πώς ἐσύ ἔφτασες στό σημε πουλήσης τήν καρδιά σου, τήν ἀγάπη σου, σάν μιά

— Ντόραν! Δε σοῦ ἐπιτρέπω! φώναξε ἡ Ντόροθυ

— Ἔχω τό δικαίωμα! ἐπέμεινε αὐτός. Δέν πρ νά μέ ξαναδῆς πιά καί πρέπε κούσης ὅ,τι ἔχω νά σοῦ πῶ Κα τί πρέπει ν' ἀκούσης: Ὅπως δείχτηκες τώρα, γυναίκα χωρ ρακτῆρα καί θέληση, εἶμαι εὐ στημένος ποὖρθαν ἔτσι τά πρά καί γλυτώνω ἀπ' τά νύχια τῆς κρισίας σου. Σ' αὐτό βέβαια, μ ἤθησε μοιραῖα ὁ «πλούσιος» ὁ τιποτένιος αὐτός.

Μή βρίζης ἕναν ἄνθρωπο πού δέν ξέρεις τε κἄν τ' ὄνομά του.

— Δέν εἶναι ἀνάγκη νά τόν ξέρω γιά τόν μισῶ... Ἦρθε μέ τά λεφτά του ν' ἀγο καρδιές, ὅπως ἐγώ ἀγόραζα 'κεῖ κάτω ἐλέ τοκόκκαλα. Μά τήν ἀλήθεια, δέν τὄξερα κοστίζουνε τόσο φτηνά οἱ ἀγάπες... Καί γειά σου Ντόροθυ. Δέ θά μέ ξαναδῆς.

Ἀπό κείνη τήν ἡμέρα ὁ Ντόραν τὄρριξε κρασί, στά χαρτιά, στίς γυναῖκες, στ' ἀ σμένα ἐρωτικά γλέντια καί στίς πληρω ἀγάπες, ζητῶντας νά ἐκδικηθῆ καί νά ξεχ Στίς κοῦρσες, στά κομπαρέ, στά χαρτοπαί σκορποῦσε τά λεφτά του ἀλύπητα. Μά σ λος τόν κυρίεψε τελειωτικά τό πιοτό.

Ἐσπατάλησε μιά ὁλόκληρη περιουσία σ γο καιρό μέσα... Ἐκατάντησε σωστό ἀλ νο κουρέλι. Ἔγινε ψυχοπαθής. Καί δυό τώρα ἐγύριζε στούς δρόμους σάν ἀλήτης ἦταν ἀκόμα πλούσιος.

Ξαφνικά ἕνας ἄνθρωπος κολοντυμένος ἐπλησίασε καί τοῦ ἄνοιξε τήν ἀγκαλιά φωνάζοντας χαρούμενα:

— Ντόραν! Ἀγαπημένε μου Ντόραν!

Ἐκεῖνος ἐσήκωσε τά μάτια καί τόν κύτ στήν ἀρχή μέ ἀπορία καί ὕστερα μέ μιά τόσο δυνατή, πού λές καί τοῦ ξαναβάφτιζε ψυχή του στό φῶς τῆς ζωῆς.

— Ἐσύ; Ἐσύ, Χάρρυ; Ποιός νά τὄλεγε θά σέ ξανάβλεπα ἐδῶ, ὕστερα ἀπό κείνη ἀξέχαστη περιπέτειά μας στή ζούγκλα, πού ἔσωσες τή ζωή.

— Ὥστε δέν ξέχασες ἀκόμα ἐκείνη ριπέτεια, Ντόραν;

— Μά εἶναι δυνατόν νά ξεχάσω ἀφοῦ χρωστῶ τή ζωή μου; Καί μάλιστα δόθηκε ἡ τότε δέ σέ ξανάδα καί δέ μοῦ ρία νά σοῦ ἀνταποδώσω ποτέ ἐκείνη τήν γεσία! Μά πές μου, πῶς βρέθηκες ἐδῶ Πίτσμπουργκ;

— Ὤ, εἶναι μιά ὁλόκληρη ἱστορία! Πᾶμε νά καθί κάπου νά τά ποῦμε...

Σέ λίγο, καθισμένοι μπρός σ' ἕνα κομψό τραπεζ νός μπάρ. ἄρχισαν νά λένε ὁ ἕνας στόν ἄλλο τίς και γιες τους περιπέτειες.

— Εἶναι δυό χρόνια ποὖρθα ἐδῶ, ἄρχισε ὁ Χάρ δέ μπορῶ νά ξεκολλήσω.

— Γιατί; Κάτι σέ κρατάει, βέβαια.

— Ναί, ἕνας ἔρωτας. Τό περίμενες; Ἐγώ ἐρωτ νος! Τί ἀστεῖο! Καί ὅμως, εἶμαι ἐρωτευμένος στό βαρά.

— Δυστυχία σου! ἐστέναξε ὁ Ντόραν. Σ' ἀγαπῶ εἶσαι εὐεργέτης μου καί γι' αὐτό σέ λυπᾶμαι... Ὁ ἔρ Ἄχ, τί μαῦρο φεῖδι πού εἶναι! Ἄν εἶμαι ἕνα ψυχικ ρείπιο σήμερα, γι' αὐτό φταίει μιά γυναίκα, πού τήν γάπησα μ' ὅλη μου τήν καρδιά καί πού πρόδωσε τήν γάπη μου..

— Φοβερό! Λυποῦμαι εἰλικρινῶς γιά τό πάθημά σου. Καί τώρα; Παρηγορήθηκες; Τήν ξέχασες;

— Δέν θά ξεχάσω ἄν δέν βρῶ πρῶτα ἐκεῖνον πού μοὖκλεψε τήν εὐτυχία μου... Θά τοῦ φυτέψω δυό σφαῖρες στήν καρδιά καί.. Μά ἄς μιλήσουμε γιά σένα καλύτερα. Πῶς τή λένε τήν ἀγαπημένη σου;

— Ντόροθυ. Ντόροθυ Μέρκαμ... Εἶχα γνωρισθῆ μέ τόν πατέρα της. Τόν ἔσωσα πέρυσι ἀπό χρεωκοπία.

— Ἄ, ἐσύ τόν ἔσωσες; ἐγρύλλισε ὁ Ντόραν, μά δέν μπόρεσε νά ἐξακολουθήση. Κάτι τοὔσφιγγε τό λαιμό. Ἕνα μαῦρο σύννεφο ἐσκέπασε τόν κόσμο μπρός στά μάτια του. Ἔνοιωσε τό αἷμα ν' ἀνεβαίνη στό κεφάλι καί νά τόν πνίγη. Ἔφερε τό χέρι του γλήγορα στό λαιμό καί ἄνοιξε τό κολλάρο του γιά ν' ἀναπνεύση.

— Τί ἔπαθες; τόν ρώτησε ὁ Χάρρυ ἀνύποπτος.

— Τίποτα, ἔκαμε ὁ Ντόραν παλαίοντας μέ τόν ἑαυτό του γιά νά φανῆ ψύχραιμος. Μή προσέχης. Εἶμαι νευρασθενικός. Βρίσκομαι σέ μιά φρικτή θέση. Ἔχω συχνές ζάλες. Ἄς εἶναι. Λοιπόν, τή λένε Ντόροθυ Μέρκαμ; Ἔχω ἀκούσει. Εἶναι πρώτης τάξεως οἰκογένεια οἱ Μέρκαμ. Καί ἡ Ντόροθυ ἕνα θαυμάσιο κορίτσι. Εἶσαι τυχερός, φίλε μου, πολύ τυχερός.

— Σ' εὐχαριστῶ ἐκ μέρους της, Ντόραν, ἔκαμε ὁ Χάρρυ. Ἤμουν βέβαιος ὅτι θά σοῦ προξενοῦσε μεγάλη χαρά ἡ εὐτυχία μου.

— Πράγματι, μεγάλη, πολύ μεγάλη χαρά, ἐπανέλαβε ὁ Ντόραν, γελῶντας τώρα ἕνα γέλοιο, πού ὁ φίλος του δέν μπόρεσε ν' ἀντιληφθῆ τήν τραγικότητά του. Καί πότε σκοπεύετε νά παντρευτῆτε;

— Μά πολύ σύντομα. Ἴσως αὐτή τή βδομάδα.

— Ὡραῖα. Σκοπεύω νά σοῦ κάμω ἕνα δῶρο. Ἕνα πολύ ὡραῖο δῶρο. Σοῦ χρωστῶ τόσο πολλά, φίλε μου Χάρρυ, ὥστε σοῦ ἀξίζει τό δῶρο πού θά δεχτῆς.

Ἀφοῦ εἶπαν ἀκόμη μερικά γιά τήν εὐτυχία τοῦ Χάρρυ, οἱ δυό φίλοι ἐχωρίστηκαν.

⁂

Τήν ἡμέρα τοῦ γάμου τοῦ Χάρρυ καί τῆς Ντόροθυ, ὁ Ντόραν ἔκαμε τό «δῶρο» του... Εὑρέθηκε κρεμασμένος στό δωμάτιό του.

ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΜΠΕΡΝΤΕΝ

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΦΛΙΚ-ΦΛΑΚ

Ὁ κύριος Φλίκ-Φλάκ, ὄψιμος καί ἄμισθος δημοσιογράφος, περιφερόταν μέσ' στά γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος τά «Περίεργα Νέα τοῦ Σικάγου».

Ὁ Φλίκ-Φλάκ ἦταν ἕνας νέος μέ πεποίθηση στό ταλέντο του κι' ἡ εἰδικότης του ἦταν τό ρεπορτάζ καταπληκτικῶν εἰδήσεων.

—Γιά εἰδήσεις πού κάνουν κρότο εἶμαι μάννα! ἔλεγε κάθε τόσο στούς συναδέλφους του.

Καί πράγματι, ἡ εἴδηση π. χ. γιά ἕνα μωρό τό ὁποῖο μόλις γεννήθηκε μίλαγε τρεῖς γλῶσσες ἦταν εὕρημα τῆς δικῆς του φαντασίας.

Μολαταῦτα, σημείωνε παταγώδεις ἀποτυχίες στίς εἰσπράξεις. Ποτέ δέν τοῦ πλήρωναν ὅ,τι δικό του δημοσιευόταν, ἴσως γιατί ἡ συνεργασία του ἦταν ἀνωτέρα κάθε πληρωμῆς.

Μιά μέρα, ὁ Φλίκ-Φλάκ εἰσέβαλε στό γραφεῖο τοῦ ἀρχισυντάκτη. Στάθηκε μπρός του κι' ἀστραπιαίως ἐξήγαγε ἕνα... ρόλο χειρογράφων. Ὁ ἀρχισυντάκτης στήν ἀρχή τό νόμισε γιά... περίστροφο καί τρομοκρατήθηκε. Συνῆλθε ὅμως ἀμέσως.

— Εἶναι κανένα ἄρθρο σου; τοῦ εἶπε.

—Μάλιστα. Φέρει τόν τίτλο. «Πῶς λύσσαξα!» Δαγκώθηκα ἐξεπίτηδες ἀπό ἕναν λυσσασμένο σκύλο μόνο καί μόνο γιά νά ζήσω τήν δοκιμασία τοῦ λυσσασμένου καί νά περιγράψω τίς ἐντυπώσεις του...

—Δυστυχῶς τό θέμα τοῦ ἄρθρου σου δέν εἶναι οὔτε πρωτότυπο, οὔτε ἐπίκαιρο. Σέ πρόλαβε ἕνας ἄλλος συνάδελφός σου. Ἐκεῖνος ἀγόρασε δυό λυσσασμένους σκύλους γι' αὐτή τή δουλειά! Ζητᾶμε κάτι νέο. Ἔχεις τίποτε ἄλλο.

— Περίφημα! ἔκαμε ὁ Φλίκ-Φλάκ, ἐξάγοντας δεύτερο... ρόλο χειρογράφων. Μήπως θάφτηκε κανείς ἀπό τό προσωπικό σας ζωντανός; Ἔ! τό κατώρθωσε;

— Μάλιστα, τοῦ εἶπε πάλι ὁ ἀρχισυντάκτης. Ὁ ρεπόρτερ τῆς ἀθλητικῆς στήλης. Ἐνῶ παρακολουθοῦσε ἕνα ποδοσφαιρικό μάτς ἐνθουσιάστηκε τόσο πολύ ἀπό τίς ὡραῖες φάσεις τοῦ παιχνιδιοῦ ὥστε κατελήφθη ἀπό... ἀφασία. Ἔπεσε νεκρός στό κάθισμά του καί σέ λίγο τόν ἔθαψαν βιαστικά στό κοντινό νεκροταφεῖο, καί τοῦτο, γιά νά μπορέσουν ὅσοι θεαταί εἶχαν ἀναλάβει τήν μεταφορά καί τήν ταφή τοῦ σώματός του, νά ἐπιστρέψουν στό γήπεδο καί νά παρακολουθήσουν τό δεύτερο ἡμιχρόνιο τοῦ ἀγῶνος!.. Ἀλλά μιά ἐπιτροπή ἀπό τούς δανειστές

τοῦ ἄτυχου ρέπορτερ, οἱ ὁποῖοι δέν ἔτρωγαν τέτοια χάπια, ἀποφάσισαν νά τόν ξεθάψουν γιά νά πεισθοῦν ὅτι δέν... θά ἐπιστραφοῦν τά δανεικά. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά τόν πιάσουν στά πράσσα. Ζοῦσε ὁ ἄθλιος! Τόν ἀνέσυραν ἀπό τόν τάφο του τότε, ἔτσι ὥστε πρόφτασε νά γράψη τίς λεπτομέρειες τοῦ ποδοσφαιρικοῦ ἀγῶνος μαζί μέ τίς ἐντυπώσεις τοῦ θανάτου του στήν ἔκτακτη ἔκδοση τῆς Κυριακῆς.., Γιά νά ξέρης, φιλαράκο. Ἐμεῖς δέν δημοσιεύουμε συνηθισμένα πράγματα, στήν ἐφημερίδα μας.

— Δέν πειράζει κύριε διευθυντά, ἀναστέναξε ὁ Φλίκ Φλάκ μέ ἀπογοήτευση, δαγκώνοντας τά χειρόγραφά του. Θά ξαναδοκιμάσουμε ἄλλη φορά.., Μή νομίσετε ὅμως ὅτι εἶμαι ἄτυχος σέ ὅλα. Νά! Χτές κιόλας πῆγα στίς ἱπποδρομίες μέ 10 δολλάρια στήν τσέπη καί ἔφυγα ἀπό κεῖ μέ 100 δολλάρια... Ὁ ὁ ἀρχισυντάκτης τινάχτηκε ἀπό τή θέση του.

— Τί εἶπες! Ἔφυγες ἀπό τίς ἱπποδρομίες μέ περισσότερα λεφτά ἀπ' ὅσα εἶχες ὅταν πῆγες! Νά μιά καταπληκτική εἴδηση. Μπρός, κάθησε στό γραφεῖο μου καί γράψε ἕνα κατεβατό γιά τό θαῦμα αὐτό. Δῶσε στό ἄρθρο ἐπεξηγηματικά διαγράμματα, ἀριθμούς, καθώς καί ὅλους τούς συλλογισμούς ποὔκανες στά προγνωστικά γιά νά πετύχης αὐτό τό ἀφάνταστο, τό ἀπίστευτο κατόρθωμα. Θά πάρης καφέ, κουλοῦρι, τσιγάρα; Γκαρσόν! Φέρε ἕνα διπλό καφέ καί δυό κουλούρια.

Ὁ Φλίκ—Φλάκ οὔτε φαντάστηκε ποτέ μιά τέτοια δημοσιογραφική ἐπιτυχία. Τό ἄρθρο γράφτηκε, διαβάστηκε καί... πετάχτηκε στό καλάθι.

—Τό ἄρθρο σου δέν ἔχει ἐνδιαφέρον, φίλε μου μουρμούρισε ὁ ἀρχισυντάκτης. Γράφεις σ' αὐτό ὅτι τά 10 δολλάρια τά δανείστηκες ἀπό ἕνα φίλο σου πού συνάντησες στίς ἱπποδρομίες καί ὄχι ὅτι τίς κέρδισες ποντάροντας στ' ἄλογα. Γκαρσόν! Νά μείνη ὁ καφές!

ΓΚΟΥΝΤ ΣΙΜΣΟ

ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΣ

Ὁ Μπόμπ, ἀφοῦ ἔπεισε ἕνα ἔμπορο ψ λικῶν πώς εἶνε ὁ καλλίτερος πλασι ἀνέλαβε νά τοῦ πλασάρη ἕνα εἶδο πούδρας. Πέρασε ἕνας μῆνας ὅμως δ χως ὁ Μπόμπ νά μπορέση νά πουλ ση κι' ἕνα κουτί. Στό τέλος ἀποφά σισε νά ἐπιστρέψη στόν ἔμπορο.

—Λοιπόν; τόν ρώτησε ἐκεῖνος. Πῶς πῆγε τό πλασάρισμα;

— Δέν ἦρθα γι' αὐτό, κύριε διευθυντ Ἦρθα μόνο νά σᾶς ζητήσω συγγν μην, τοῦ εἶπε. Σᾶς εἶχα πῆ ὅτι εἶμαι καλλίτερος πλασιέ στόν κόσμο. Λάθ Ἔρχομαι δεύτερος. Ὁ πρῶτος εἶναι κεῖνος πού σᾶς πούλησε αὐτές πούδρες πού μοῦ δώσατε νά πλασάρ

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΔΡΑΜΑ

Αποῦ θὰ πάη αὐτὴ ἡ δουλειά ; ἔλεγεν ὁ Μάρκος Ὡραί, ὑπάλληλος τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Θαλασσίων Ἀσφαλειῶν, στὸ συνάδελφό του Ζὼρζ Τελλέ. Ἐχάσαμε πάλι τὴ δίκη γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς «Ἀκουϊτάνιας» καὶ θὰ πληρώσουμε περισσότερο ἀπὸ 100 ἑκατομμύρια ἀσφάλιστρα. Σκέψου τώρα ὅτι τὸ ἴδιο πάθαμε μὲ τὸ «Μπερρύ» καὶ τὸ «Ἀνζού». Ἀκόμα δυὸ τέτοιες καταστροφὲς καὶ δὲν θὰ μείνη τίποτα ἀπὸ τὰ 500 ἑκατομμύρια ἀποθεματικὸ τῆς ἑταιρείας μας ! Ὡς τόσο, οἱ τρεῖς αὐτὲς καταστροφὲς μοῦ φαίνονται πολὺ παράξενες !

—Γιατί, παράξενες ;

Ὁ Μάρκος Ὡραὶ στάθηκε μιὰ στιγμὴ διστακτικὸς κι' ἔπειτα εἶπε :

—Καὶ τὰ τρία ἀτμόπλοια ποὺ κάηκαν ἀνῆκαν στὴν ἴδια ἑταιρεία, τὴν ὑπερωκεάνειο τῆς Χάβρης. Καὶ τὰ τρία σκάφη ὕστερ' ἀπ' τὴν καταστροφὴ τ' ἀγόρασε ἡ ἴδια ἐπιχείρηση, ἡ «Γαλλικὴ Ἑταιρεία διαλύσεως πλοίων» γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά της, μοῦ φαίνεται.

—Μὴ βιάζεσαι, φίλε μου. Ἔκανα κι' ἄλλες πολλὲς παρατηρήσεις. Ἐξακρίβωσα ὅτι καὶ τὰ τρία ἀτμόπλοια ὕστερ' ἀπ' τὴν καταστροφή τους ἐρυμουλκήθηκαν ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀτμόπλοιο, τὴν «Ἀρλέττα», ποὺ ἀνήκει στὴν «Γαλλικὴ Ἑταιρεία Διαλύσεως».

Φαίνεται τώρα πὼς εἶναι πολὺ παράξενη ἡ σύμπτωσις σὲ κάθε τέτοια καταστροφὴ νὰ βρίσκεται κοντὰ ἡ «Ἀρλέττα» καὶ νὰ τὰ ρυμουλκῆ ὅλα στὴ Χάβρη, ὅπου εἶναι ἡ ἕδρα τῆς ἑταιρείας καὶ οἱ δεξαμενές της. Ἔτσι ἡ περίεργη αὐτὴ Ἑταιρεία, τῆς ὁποίας οἱ κυριώτεροι μέτοχοι εἶναι ξένοι, μπόρεσε νὰ κερδίση 7 ἑκατομμύρια ἀπ' τὶς ρυμουλκήσεις τῶν καμμένων ἀτμοπλοίων καὶ ποιὸς ξέρει πόσα ἀπ' τὴν διάλυσή τους.

—Ναί, μὰ οἱ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν φθασαν στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ καταστροφὴ καὶ στὰ τρία ἀτμόπλοια ὠφείλετο σὲ ἕνωση ἠλεκτρικῶν συρμάτων.

—Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει ἐμένα τί εἶπαν οἱ ἐμπειροτέχνες. Ἐγὼ ξέρω τὶς παρατηρήσεις ποὺ ἔκανα ὁ ἴδιος τώρα τελευταῖα. Καὶ δὲν σοῦ τὶς εἶπα ἀκόμα ὅλες. Μάθε, λοιπόν, πὼς ἀπὸ τοὺς καταλόγους τῶν ἐπιβατῶν τῶν καμμένων πλοίων ἐξακρίβωσα κάτι πολὺ περίεργο : ὅτι στὰ τελευταῖα ταξίδια καὶ τῶν τριῶν εὑρίσκοντο ἀνάμεσα στοὺς ἐπιβάτες τέσσερα πρόσωπα, τὰ ἴδια πάντα. Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργο καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀποδώσω σὲ ἁπλῆ σύμπτωση. Ἐνδιαφέρον ἀκόμα εἶναι, ὅτι οἱ παράξενοι αὐτοὶ ἐπιβάτες—οἱ κ. κ. Βόλφ, Μπράουν, Οὔλμαν καὶ Πέτερσεν—εἶναι ὅλοι ξένοι. Στὸ ἀτμόπλοιο «Μπερρὺ» ἡ φωτιὰ πρωτοφάνηκε στὴν καμπίνα ἑνὸς ἀπὸ αὐτούς, τοῦ Μπράουν, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἴδιος βρισκώτανε στὸ μπάρ. Στὸ ἀτμόπλοιο «Ἀκουϊτάνια» ἡ φωτιὰ πρωτοφάνηκε στὴν καμπίνα τοῦ κ. Πέτερσεν, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἴδιος ἔπαιζε χαρτιὰ μὲ ἀξιωματικοὺς τοῦ πλοίου...

—Καὶ γιατὶ δὲν τὰ κατέθεσες ὅλα αὐτὰ στὶς ἀνακρίσεις ποὺ ἔγιναν ;

—Γιατὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἤξερα τίποτα ἀκόμα. Ἀργότερα πολὺ μοῦ δημιουργήθηκαν οἱ ὑποψίες...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Γεν. Διευθυντὴς ἐζήτησε μὲ τὸν κλητῆρα ἕναν ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς.

—Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ μιλήσης, εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Ζὼρζ Τυλλὲ τοῦ συναδέλφου του. Πήγαινε ἐσὺ μέσα κι' ἅμα δῆς τί θέλει ὁ διευθυντής, διηγήσου του τὶς ὑποψίες σου. Εἶμαι περίεργος νὰ δῶ ἂν θὰ σὲ πιστέψη.

Ὁ κ. Λερουὰ ἄκουσε μὲ μεγάλη πραγματικῶς προσοχὴ τὸν ὑπάλληλό του. Ὅταν ὁ Μάρκος Ὡραὶ ἐσυμπλήρωσε τὴν ἀφήγηση, ὁ κ. Λερουὰ ἔμεινε ἀρκετὴν ὥρα σκεπτικὸς κι' ἔπειτα εἶπε :

—Ὅλες αὐτὲς οἱ παρατηρήσεις σου, φίλε μου, εἶναι σοβαρώτατες. Καὶ μοῦ γεννᾶται τώρα μιὰ φοβερὴ ὑποψία: Σὲ λίγες μέρες φεύγει ἀπ' τὴ Χάβρη τὸ ὑπερωκεάνειο «Τουρραίν» τῆς ἴδιας ἑταιρείας, γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική. Μήπως καὶ αὐτὸ πρόκειται νὰ ὑποστῆ τὴν ἴδια τύχη μὲ τὰ ἄλλα ; Θὰ συνεννοηθῶ, λοιπόν, μὲ τὴν ὑπερωκεάνειο τῆς Χάβρης γιὰ νὰ ληφθοῦν ἐγκαίρως τὰ κατάλληλα μέτρα, ἰδίως στὸν κατάλογο τῶν ἐπιβατῶν βρίσκωνται τὰ ὀνόματα τῶν τεσσάρων ξένων ποὺ ἀνέφερες. Εἶμαι τῆς γνώμης, μάλιστα, νὰ ταξιδεύσης καὶ σὺ μ' αὐτὸ τὸ ἀτμόπλοιο καὶ νὰ βρίσκεσαι σὲ διαρκῆ ἐπαφὴ μὲ τὴν εἰδικὴ ἀστυνομία ποὺ θὰ ἐγκαταστήσουμε...

Ἔτσι σὲ μιὰ ἑβδομάδα ὁ Μάρκος Ὡραὶ ἐταξίδευε μὲ τὴν «Τουρραίν». Δυὸ μέρες εἶχαν περάσει ἥσυχα. Τὴ δεύτερη βραδυὰ ὁ νέος ἐστέκετο ἀκουμπισμένος στὸ κιγκλίδωμα τῆς γέφυρας κι' ἐρέμβαζε. Μιὰ στιγμὴ τὸν ἐπλησίασε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ πλοίου. Ἦταν ὁ ἀστυνόμος τῆς «Τουρραίν». Ἀφοῦ ἔρριξε ἐξεταστικὲς ματιὲς τριγύρω του, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι κανεὶς δὲν τὸν παρακολουθοῦσε, ἔσκυψε πρὸς τὸν γραμματέα τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας καὶ τοῦ ψιθύρισε :

—Ἔχετε τίποτα νέο, κύριε Ὡραί;

—Τίποτα, ἀκόμα, ἀπάντησε αὐτὸς στὸν ἴδιο τόνο. Οἱ ἄνθρωποί μου βρίσκονται στὶς θέσεις τους καὶ ἐπιβλέπουν ἀδιάκοπα. Δὲν ἀνακάλυψαν, ὅμως, ἀκόμα τίποτα τὸ ὕποπτο. Καὶ σεῖς ;

—Κι' ἐγὼ τὰ ἴδια. Ἔγινε προσεκτικὴ ἔρευνα σ' ὅλα τ' ἀμπάρια. Οἱ καμπίνες ἐπιθεωροῦνται κάθε στιγμή, μόλις βγοῦν ἔξω οἱ ἔνοικοί τους. Πρὸ πάντων οἱ καμπίνες τῶν τεσσάρων ξένων. Δὲν εὑρέθηκε ὡς τώρα τὸ παραμικρὸ ἴχνος ἀπὸ καμμιὰ ἐγκληματικὴ προσπάθεια. Αὐτὴ τὴ φορὰ μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ταξίδι θὰ τελειώση χωρὶς ἐπεισόδιο..

—Τὸ εὔχομαι, δὲν εἶμαι, ὅμως, τόσο αἰσιόδοξος. Γιὰ τοῦτο ἔδωσα διαταγὴ νὰ ἐξακολουθήση ἡ παρακολούθηση αὐτῶν τῶν κυρίων. Στὸ παραμικρὸ ὕποπτο σημεῖον θὰ τοὺς συλλάβω καὶ..

—Προσοχή ! Κάποιος ἔρχεται. Σᾶς ἀφήνω..

Ὅταν ἔμεινε μόνος του ὁ Μάρκος στήριξε τὸν ἀγκῶνα τοῦ χεριοῦ του στὸ τραπέζι κι' ἔπιασε μὲ τὴν παλάμη τὸ πηγοῦνι του καὶ βυθίσθηκε σὲ συλλογισμούς, ἐνῷ πίσω του οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες συζητοῦσαν εὔθυμοι ἢ χόρευαν.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Μάρκος Ὡραὶ διαλογίσθηκε.

—Εἶναι ἀδύνατο νὰ ἔχω ἀπατηθῆ... Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν καὶ οἱ τέσσερες φυσιογνωμίες κακούργων. Γιὰ τίνος λογαριασμὸ ἐργάζονται ; Μήπως γιὰ λογαριασμὸ τῆς «Ἑταιρείας Διαλύσεων» ποὺ πραγματοποιεῖ μεγάλα κέρδη μὲ τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ ἢ καμμιᾶς ἄλλης ξένης ἑταιρείας ποὺ ἔχει συμφέρον νὰ παύσουν νὰ διασχίζουν τὶς θάλασσες ὅλου τοῦ κόσμου τὰ δικά μας ὑπερωκεάνεια ; Νὰ ἕνα αἴνιγμα, ποὺ θὰ χαλάσω κόσμο γιὰ νὰ τὸ λύσω. Τὸ κυριώτερο εἶναι οἱ ἐγκληματίες νὰ πιασθοῦν ἐπ' αὐτοφώρω. Ἔπειτα θὰ βρεθῆ τρόπος γιὰ νὰ τοὺς ὑποχρεώσουν νὰ μιλήσουν ! Ὡς τόσο εἶναι νὰ σκάση κανεὶς ποὺ δὲν ἐξακριβώθηκε ὡς τώρα ὁ τρόπος τῆς ἐνεργείας αὐτῶν τῶν κακούργων. Μ' ὅλες τὶς ἔρευνες ποὺ ἔγιναν δὲ βρέθηκε τίποτε. Δὲν παίρνει ὅμως φωτιὰ ἕνα πλοῖο σὰν τὴν «Τουρραίν» ὅπως καίγεται ἕνα κουτὶ σπίρτα !

Τὴν ἴδια νύχτα κατὰ τὶς δύο τὸ πρωῒ ὁ Μάρκος Ὡραὶ ἦταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ σαὶζ—λόγκ ἐπάνω στὴ γέφυρα. Μιὰ νευρικὴ κατάσταση τὸν ἐκρατοῦσε ἄϋπνο. Ξαφνικὰ ἀνασκίρτησε. Μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας διέκρινε στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος ἕνα πλοῖο. Σὲ λίγο μιὰ μικρὴ ἀτμάκατος φάνηκε νὰ πλησιάζη ὅσο μποροῦσε ἀθόρυβα ὑπερωκεάνειο.

Ὁ Μάρκος Ὡραὶ παρακολουθοῦσε προσεκτικὰ ὅλες τὶς κινήσεις της. Μιὰ στιγμὴ ἕνας ἄνθρωπος ἀνασηκώθηκε κρατῶντας κάποιο δέμα καὶ τὤδεσε σ' ἕνα σχοινὶ κρεμασμένο στὰ πλευρὰ τῆς «Τουρραίν». Ἔπειτα ἡ ἀτμάκατος ἀπομακρύνθηκε ἀθόρυβα, μὲ τὴν κατεύθυνση πρὸς τὸ πλοῖο, ποὺ περίμενε ἐκεῖ κάτω μακρυά...

Ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνὴ τὴν παρακολούθησε ὁ νέος γεμᾶτος κατάπληξη.

Τώρα τοῦ ἀπεκαλύπτετο τὸ φοβερὸ μυστικὸ καὶ παρ' ὀλίγο νὰ τοῦ ξεφύγη κραυγὴ θριάμβου. Νὰ πάρη ἡ ὀργή ! Ἂς ἐρευνοῦσαν ὅσο ἤθελαν αὐτοὶ τὸ πλοῖο.. ἂς ἔπαιρναν ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα... Ἡ καταστροφὴ ἤρχετο ἀπ' ἔξω, σὲ μιὰν ὡρισμένη στιγμή !

Σκύβοντας πρὸς τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου ὁ Μάρκος Ὡραὶ ἐβεβαιώθηκε πὼς ἀπὸ κάτω ἀκριβῶς βρίσκονταν τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 5 ἀμπάρι τῶν ἀποσκευῶν. Ἐκεῖ χωρὶς ἄλλο εἶχε ἀποτεθῆ τώρα τὸ πακκέτο ποὺ θὰ προκαλοῦσε τὴν ἀφάνταστη καταστροφή. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ ἐνεργήση γρήγορα, νὰ εἰδοποιήση ἀμέσως τὸν πλοίαρχο, τὸν ἀστυνόμο, τοὺς ἀνθρώπους του...

Βιαστικὰ ὁ νέος κατέβηκε τὶς σκάλες καὶ προχώρησε τρέχοντας στὸ κατάστρωμα. Ξαφνικά, ὅμως, σωριάσθηκε λιπόθυμος, ἀπὸ ἕνα δυνατὸ κτύπημα μὲ βούνευρο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἐπροχώρησαν καὶ στάθηκαν ἀπὸ πάνω του δυὸ ἄνθρωποι.

Ὁποιοσδήποτε βρισκόταν ἐκεῖ κατὰ τὴν ὥρα ἐκείνη θὰ ἀναγνώριζε εὔκολα τοὺς Πέτερσεν καὶ Οὔλμαν.

—Γιατὶ παραφύλαγε ἐπάνω αὐτὸς ὁ ἠλίθιος ; ψιθύρισε ὁ ἕνας. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν ! Ἔμαθε πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε καὶ πρέπει νὰ ξοφλήσωμε κάθε λογαριασμὸ μαζί του ! Τί θὰ τὸν κάνουμε, ὅμως, τώρα;

—Δὲν ἔχουμε καιρὸ τώρα νὰ πάρουμε διαταγὲς ἀπὸ τὸ Βόλφ. Γιὰ τοῦτο εἶναι φρόνιμο νὰ τὸν πᾶμε στὴν καμπίνα μου καὶ νὰ τὸν κλειδώσουμε ! Σὲ λίγο θὰ ψήνεται ζωντανὸς σὰν νὰ βρισκόταν σ' ἕνα φοῦρνο μέσα !

Ὅταν συνῆλθεν ὁ Μάρκος Ὡραὶ ἔκανε μερικὰ βήματα, πρὶν ἀποκτήση ἐντελῆ διαύγεια πνεύματος. Αἰσθανόταν δυνατὸ πόνο στὸ κεφάλι.

—Ποῦ βρίσκομαι ; Τί μοῦ συνέβη ; ψιθύρισε σὲ μιὰ στιγμή.

Ἀπότομα τότε θυμήθηκε καὶ εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνή :

—Ἡ ἀτμάκατος ! Τὸ ξένο πλοῖο ! Τὸ δέμα ! Μὰ ποῦ βρίσκομαι, θεέ μου ;

Μέσα στὸ σκοτάδι ποὺ τὸν ἐτριγύριζε ὁ Μάρκος Ὡραὶ ἅπλωσε ἐρευνητικὰ τὰ χέρια του. Ἐβεβαιώθηκε πὼς ἦταν μέσα σὲ μιὰ καμπίνα. Ἴσως τὴ δική του. Ἔψαξε νὰ βρῆ τὸ διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ τὸν ἐγύρισε. Τοῦ ξέφυγε τότε κραυγὴ ὀδυνηρᾶς ἐκπλήξεως. Τὸ ἠλεκτρικὸ δὲν ἄναβε καὶ ταυτόχρονα ἔνοιωσε πὼς τὸ ξύλινο τοίχωμα τῆς καμπίνας ἦταν ζεστό. Τί ἐσήμαινε αὐτό ;

Μιὰ στιγμὴ ἐξαφνικὰ ἄκουσε ἕναν ὀξὺ ἦχο ποὺ ἐπαναλαμβάνετο κατὰ διαλείμματα.

—Ἡ σειρῆνα τοῦ ἀτμοπλοίου ! ψιθύρισε ὁ νέος μὲ τρόμο. Ἡ «Τουρραίν» καιγότανε; Οἱ κακοῦργοι θριαμβεύανε.

Τοῦ εἶχε ἔλθει τότε ὅλη ἡ διαύγεια τοῦ πνεύματος κι' ἔνοιωθε τὴ φοβερὴ ἀλήθεια. Οἱ κακοῦργοι ἐθριάμβευαν πραγματικῶς γιατὶ αὐτὸς ἐφέρθηκε σὰν ἕνα μικρὸ παιδὶ καὶ δὲν ἐπῆρε διόλου προφυλάξεις. Δὲν ἐννοοῦσε, ὅμως, νὰ νικηθῆ. Ἤξερε τοὺς κακούργους, θὰ τοὺς κατάγγελνε θὰ τοὺς ἔκανε νὰ πληρώσουν ὅλες τὶς καταστροφές!

Μέσα στὸ σκοτάδι ἀναζήτησε τὴν πόρτα τῆς καμπίνας. Τὴν ἐβρῆκε καὶ προσπάθησε ν' ἀνοίξη. Ἡ πόρτα ὅμως ἦταν κλειδωμένη ἀπ' ἔξω. Ἄρχισε τότε νὰ κτυπᾶ μ' ὅλες τὶς δυνάμεις του καὶ νὰ φωνάζη δυνατά :

—Βοήθεια !.. Βοήθεια !.. Ἀνοῖχτέ μου!..

Μάταια, ὅμως. Κανεὶς δὲν ἀπαντοῦσε. Τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ πλοίου θὰ εἶχε χωρὶς ἄλλο ἐκκενωθῆ.. Ἴσως, μάλιστα, τὸ πλοῖο ἦταν ἔρημο...

Πόσο καιρὸ εἶχε μείνει λιπόθυμος ; Μιὰ ὥρα ; δύο τρεῖς ; Τὸν πολύτιμο αὐτὸ καιρὸ ἡ φωτιὰ πῆρε δρόμο, εἶχε ἐπεκταθῆ σ' ὅλο τὸ ὑπερωκεάνειο καὶ οἱ ἐπιβάτες καὶ τὸ πλήρωμα θὰ εἶχαν καταφύγιο στὶς βάρκες, περιμένοντας βοήθεια... Μήπως ὑπῆρχαν κι' ὅλας θύματα ὅπως στὶς ἄλλες πυρκαϊές ; Ἀλήθεια νά... Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦταν τὸ πρῶτο θῦμα... Ἀσφυξία τὸν εἶχε κυριεύσει τώρα. Ἡ καμπίνα ἦταν γεμάτη ἀπὸ καπνό. Καὶ ὁ ἀπαίσιος κρότος τῆς πυρκαϊᾶς ὅσο πήγαινε καὶ μεγάλωνε...

Ὁ Μάρκος Ὡραὶ ἔνοιωσε πὼς λίγες στιγμὲς τοῦ ἔμεναν ἂν διατηροῦσε τὴν ἀδράνεια. Πῶς νὰ ξεφύγη, ὅμως ; Τότε ἐπρόσεξε τὸ στρογγυλὸ φεγγίτη τῆς καμπίνας. Ἐγύρισε μιὰ βίδα κι' ἄνοιξε τὸ κρύσταλλο. Δροσερὸς ἀέρας τὸν ἐχτύπησε στὸ πρόσωπο καὶ ταυτόχρονα ἄκουσε κραυγὲς τρόμου, ἱκεσίας καὶ πιὸ ἔντονα τώρα τὰ σφυρίγματα τῆς σειρῆνας. Μιὰ τεράστια λάμψη ἐφώτιζε τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ἀπ' τὴν ἀντανάκλασή της ἡ θάλασσα ἔδειχνε σὰν νὰ καιγώτανε κι' αὐτή.

—Βοήθεια ! βοήθεια ! ἐφώναξε ὁ νέος.

Ἐπροσπάθησε νὰ περάση ἀπὸ τὸ φεγγίτη. Ἦταν, ὅμως, πολὺ στενός. Μόλις κατώρθωσε νὰ βγάλη ἔξω τὸ κεφάλι του καὶ τὸν ὦμο. Στὸ τέλος ἔμεινε σφηνωμένος ἐκεῖ κι' ἐξακολούθησε νὰ φωνάζη :

—Βοήθεια ! βοήθεια !

Οἱ φωνές του ἀκουσθήκανε. Κάποια βάρκα διέγραψε ἡμικύκλιο καὶ στάθηκε ἀπὸ κάτω. Ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ πλοίου, ὄρθιος στὴ πρύμνη της, τοῦ φώναξε :

—Τί κάνετε ἐκεῖ, ποὺ νὰ πάρη ἡ ὀργή ! Γιατὶ μείνατε στὴν καμπίνα σας ; Δὲν ἀκούσατε ποὺ φωνάζαμε νὰ μποῦν στὶς βάρκες ; Οἱ ἐπιβάτες σώθηκαν ἐγκαίρως. Μόνο σεῖς μείνατε ! Προσπαθῆστε νὰ ξεφύγετε ἀπ' τὸν φεγγίτη !

—Ἀκοῦστε, κύριε, εἶπε ὁ Μάρκος Ὡραί, ἀσθμαίνων. Εἶναι ἀδύνατο νὰ ἔβγω ἀπ' ἐδῶ ! Τὴν ἔπαθα, τὸ ξέρω, δὲν μὲ μέλλει, ὅμως, γιατὶ δὲν ἀφίνω κανένα ξωπίσω μου. Θέλω, ὅμως, νὰ τὰ μάθετε ὅλα. Ἀκοῦστέ με προσεκτικά !

Ἡ «Τουρραίν» ἐκάηκε μὲ ἐμπρησμό, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα πλοῖα ! Ξέρω τοὺς ἐνόχους... Εἶνε οἱ ἐπιβάται Οὔλμαν, Βόλφ, Πέτερσεν, Μπρόουν.. Νὰ τοὺς συλλάβετε ἀμέσως. Εἶναι ὁλόκληρη συμμορία ὀργανωμένη... Ἡ «Ἑταιρεία Διαλύσεων»... τὸ ἀτμόπλοιο «Ἀρλέττα»..

—Τί λέτε; ἐφώναξε ὁ ἀξιωματικός. Τρελλαθήκατε ; Ἡ «Ἀρλέττα» μᾶς εἰδοποίησε μὲ τὸν ἀσύρματό της πὼς ἔρχεται σὲ βοήθειά μας !

—Δὲν εἶμαι τρελλός ! Εἰδοποιήσατε ἀμέσως τὸν ἀστυνόμο... Εἶναι ἐν γνώσει... Πῆτέ του πὼς εἶμαι ὁ Μάρκος Ὡραί.. Νὰ συλλάβη ἀμέσως αὐτοὺς ποὺ σᾶς εἶπα ! Ἡ ἀνάκρισις θὰ τοὺς ἀναγκάση νὰ ποῦνε ὅλη τὴν ἀλήθεια !.. Ἀκοῦστέ με ! Ἀκοῦ....

Τὰ ὑπόλοιπα χάθηκαν μέσα σ' ἕνα σπασμὸ ὀδυνηρότατης ἀγωνίας ποὺ ἔπνιγε τὸν Ὡραί.

Ὁ Μάρκος Ὡραὶ εἶχε πάθει ἀπὸ ἀσφυξία.. Μόλις ἐπρόλαβε νὰ τραβηχθῆ πρὸς τὰ πίσω.

Ἐπάλαιψε μερικὰ δευτερόλεπτα ἀκόμα κι' ἔπειτα ἔσβυσε κάθε πνοή. Ἡ ἀσφυξία εἶχε ἀποτελειώσει τὸ ἔργο της... Σὲ λίγο ἡ φωτιὰ δὲν ἄφησε οὔτε τὸ παραμικρὸ ἴχνος ἀπ' τὸ δυστυχισμένο θῦμα.

Μέσα στὴ βάρκα ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε ξαναπάρει τὴ θέση του στὸ τιμόνι. Ἦταν τώρα κάτωχρος καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμε ὅταν ἐφώναξε :

—Ἐμπρὸς παιδιά ! Δουλεύετε γερὰ τὰ κουπιά σας ! Γερὰ σᾶς λέω ! Ἔχουμε τὴ μεγάλη ἀποστολὴ νὰ ἀποδώσουμε δικαιοσύνη !

Καὶ μετὰ μιὰ μακρυὰ σιωπή, σὰν νὰ συμπλήρωνε κάποια σκέψη του, ψιθύρισε :

— Καϋμένο παλληκάρι ! Πᾶς καὶ σύ, θῦμα τοῦ καθήκοντος, ποὺ κανεὶς ἴσως δὲν θὰ σ' ἀναγνωρίση...

Κι' ἕνα δάκρυ, κύλισε θερμό, καυτό, ἀπ' τὰ μάτια του.

Λ. ΦΡΑΣΕ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΟΛΙΣ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΙΚΟ

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ)

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στὴν Ὄπερα ἐπρόκειτο νὰ γίνη διαγωνισμὸς χάριτος καὶ ὁ Δ' Ἐννερῆ (ὁ Ἀρσὲν Λουπὲν) μὲ τὸν ἀδαμαντοπώλην Χοῦμπεν συνώδευαν τὴ Ρηγγίνα, μιὰ ὄμορφη σαντέζα ποὺ συγκέντρωνε τὶς περισσότερες ἐλπίδες ἐπιτυχίας. Ἐνῶ ἡ Ρηγγίνα ἦταν στὴ σκηνή, φλόγες παρουσιάσθησαν. Ἕνας ἄγνωστος τὴν ἅρπαξε, τὴν ἐπῆγε σὲ κάποιο σπίτι, τῆς ἐπῆραν τὰ διαμάντια καὶ τὴν ἄφησαν νὰ γυρίση σπίτι της ὅπου τὴν ἐπερίμενε ὁ Δ' Ἐννερῆ. Ὕστερα ἀπὸ δέκα ἡμέρες οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι—ἕνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναίκα—ἅρπαξαν αὐτὴν ποὺ βραβεύθηκε στὸ διαγωνισμό, τὴν Ἀρλέττα. Τὴν ἐπῆγαν σὲ κάποιο σπίτι, ἀλλ' ἐκείνη ἐδραπέτευσε, γύρισε στὸ δικό της καὶ ἐλιποθύμησε. Ὅταν ἐξύπνησε εἶδε ἀπὸ ἐπάνω της τὸν Δ' Ἐννερῆ νὰ τὴν περιποιῆται καὶ τὸν ἀστυνόμο Μπεσοῦ. Ἀπὸ τὴν ἀνάκριση ποὺ ἔκανε ὁ Λουπὲν ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἀπαγωγεὺς ἦταν ὁ κόμης Μελαμάρ. Πῆγαν στὸ σπίτι του καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες ἐβεβαίωσαν ὅτι ἐκεῖ τὶς εἶχαν πάει οἱ ἀπαγωγεῖς, ὅτι ἡ ἀδελφὴ τοῦ κόμητος, ἡ Γιλβέρτη, φοροῦσε τὸ ἴδιο δακτυλίδι. Στὴ βιβλιοθήκη ἀνεκάλυψαν τὰ κλοπιμαῖα φορέματα. Ὁ κόμης διεμαρτυρήθη, κι' ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήση, ἡ Γιλβέρτη ἐξηφανίσθη. Ὅταν ὁ Μπεσοῦ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Χοῦμπεν βρ ἐκεῖ τὸν Δ' Ἐννερῆ νὰ περιποιῆται τὴν Γιλβέρτη. Σὲ λίγες μέρες πῆγαν στὸ σπῆτι τοῦ Μελαμὰρ κι' ἐκεῖ εἶδαν κάποιον Φαζερὼλ νἆχη συγκεντρώση ἐκεῖ τὴ Ρηγγίνα, τὴν Ἀρλέττα καὶ τὴ Γιλβέρτη καὶ νὰ τὶς πείθη ὅτι ἡ Γιλβέρτη ἦταν θῦμα συμπτώσεων. Ἐκεῖνες ἀνήρεσαν τὴν κατάθεσή τους. Ἡ κυρὰ Τριανὸν καὶ ἕνας γέρος κουτσὸς ἐσκότωσαν τὸν Λεκουρσαὶ στὸ γραφεῖο του, κι' ὁ Λουπὲν ἔμαθε ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς Ἀρλέττας ὅτι ἡ νέα εἶχε κληθῆ σ' ἕνα σπῆτι στὴ λεωφόρο Κουρσέ. Ἐκεῖ τὸν ἔπιασαν ἡ κυρὰ Τριανόν, ὁ Μαρτὲν καὶ ὁ κουτσὸς καὶ τὸν ἔδεσαν, ἐκοίμισαν τὴν Ἀρλέττα, ὅταν ἦλθε, ἄλειψαν τὸ σπίτι πετρέλαιο κι' ἔβαλαν φωτιά, ἀλλ' ἔφθασε ἐγκαίρως ὁ Φαζερὼλ καὶ τοὺς ἔσωσε καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι θ' ἀρραβωνιαζότανε τὴν Ἀρλέττα. Ὁ Λουπὲν ἐθύμωσε, ὁ πόλεμος ἐκηρύχθη μεταξύ των. Ὁ Φαζερὼλ ἐδημοσίευσε μὲ ψευδώνυμο ὅτι ὁ Δ' Ἐννερῆ ἦταν ὁ Λουπὲν κι' αὐτός, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἐπωλεῖτο μέγαρο Μελαμάρ, ἐπῆγε ἐκεῖ ἂν καὶ ἤξερε ὅτι ὁ Φαζερὼλ τοὖχε στήσει πλεκτάνη.

(Συνέχεια)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ'

Ο ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ

Μόλις μπῆκε εἶδε τὸν ὑπηρέτη Φραγκῖσκο καὶ ἀστειευόταν μαζί του, ὅταν ἀντελήφθη νὰ κατεβάζεται μιὰ κουρτίνα σ' ἕνα παράθυρο, καὶ διέκρινε ἀπὸ πίσω τὸν ἀστυνόμο Μπεσοῦ, ποὺ ἐφρουροῦσε σὲ ἕνα δωμάτιο τοῦ ἰσογείου. Ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη ἔμαθε ὅτι ἦταν ἐκεῖ ὁ Μπεσοῦ μὲ τρεῖς κλητῆρες.

Ἀνέβηκε τὰ ἔξη σκαλοπάτια τῆς ἐξώσκαλας καὶ ἔπειτα τὴ σκάλα.

Στὸ σαλόνι ἦταν συγκεντρωμένοι ὁ κόμης, ἡ ἀδελφή του, ἡ Ἀρλέττα, ὁ Φαζερὼλ καὶ ὁ Βὰν Χοῦμπεν, ποὺ ἦλθε καὶ αὐτὸς γιὰ ν' ἀποχαιρετήση.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἥσυχη καὶ ὅλοι τους εἶχαν τὸ ὕφος φίλων, ὥστε ὁ Δ' Ἐννερῆ αἰσθάνθηκε κάποιο δισταγμό, σκεφθείς, ὅτι δυὸ—τρία λεπτὰ θάφταναν γιὰ νὰ σπείρη τὸ σκάνδαλο μέσα στὴ φιλικὴ αὐτὴ συγκέντρωση

Ἡ Γιλβέρτη δὲ Μελαμὰρ τὸν ὑποδέχθηκε οἰκειότατα. Ὁ κόμης τοὔδωσε εὐγενέστατα τὸ χέρι. Ἡ Ἀρλέττα, ποὺ διάβαζε ἀπόμερα, τὸν ἐπλησίασε εὐτυχισμένη ποὺ τὸν ἔβλεπε.

Σίγουρα, κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρία πρόσωπα δὲν ἐγνώριζε τὰ νέα τῆς τελευταίας ὥρας, δὲν εἶχε διαβάσει τὴ βραδυνὴ ἐφημερίδα, ποὺ κρατοῦσε στὴν τσέπη του, καὶ δὲν ὑπώπτευε τὴν ἐναντίον του κατηγορία καὶ τὴ μονομαχία ποὺ ἑτοιμαζόταν.

Ἡ χειραψία ὅμως τοῦ Βὰν Χοῦμπεν ἦτο κρύα. Κάτι θάξερε αὐτός. Ὁ δὲ Φαζερὼλ οὔτε ἐκουνήθη ἀπὸ τὴ θέση του. Καθισμένος ἀνάμεσα στὰ δύο παράθυρα, ἐφυλλομετροῦσε κάποιο ἄλμπουμ. Ὁ Δ' Ἐννερῆ ἐρεθίστηκε ἀπὸ τοῦτο καὶ πέταξε τὸ γάντι μὲ τὴν ἀναφώνηση:

—Ὁ κύριος Φαζερὼλ εἶναι ἀποροφημένος ἀπὸ τὴν εὐτυχία του καὶ οὔτε μὲ βλέπει κἄν... ἢ δὲ θέλει νὰ μὲ ἰδῆ...

Ὁ Φαζερὼλ ἔκανε ἕνα ἀόριστο κίνημα, σὰ νάλεγε ὅτι ἦτο πρόθυμος ν' ἀρχίση ἀμέσως ἡ μονομαχία. Ἀλλὰ ὁ Γιάννης δὲν βιαζόταν. Ἀφοῦ ἐδικαιολόγησε τὴν ἀπουσία του καὶ ἐπληροφορήθη γιὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ κόμητος καὶ τῆς ἀδελφῆς του, ἐπῆρε τὴν Ἀρλέττα καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ χέρια καὶ τῆς εἶπε:

—Καὶ σύ, Ἀρλεττίτσα μου, εἶσαι εὐτυχής; Μά, τέλεια εὐτυχής, χωρὶς κανένα σύννεφο;... Εὐτυχής, ὅσο σοῦ ἀξίζει νὰ εἶσαι;

Ἡ τόση οἰκειότητα, ἄκαιρη σὲ μιὰ τέτοια στιγμή, ἔκαμε κατάπληξη σὲ ὅλους. Ὅλοι ἐφαντάσθηκαν, ὅτι Δ' Ἐννερῆ τὸ ἔκανε βέβαια ἀπὸ σκοποῦ, καὶ ὅτι ὁ σκοπός του αὐτὸς δὲν ἦταν καθόλου εἰρηνικός.

Ὁ Φαζερὼλ ἐσηκώθηκε, χλωμός. Ὁ Κόμης καὶ ἡ Γιλβέρτη ἐταράχθηκαν. Ὁ Βὰν Χοῦμπεν ἐμάσησε μιὰ βλαστήμια. Καὶ οἱ τρεῖς ἐκύτταξαν τὴν Ἀρλέττα πρωτοῦ νὰ ἐπεμβοῦν. Ἀλλὰ ἡ κόρη δὲν ἐφαίνετο πὼς ἐπειράχθηκε. Τὰ γελαστά της μάτια ἐκύτταζαν τὸ Γιάννη σὰ φίλο, ποὺ εἶχε ἰδιαίτερα προνόμια μαζί της.

—Εἶμαι εὐτυχής, εἶπε. Ὅλα μου τὰ σχέδια θὰ πραγματοποιηθοῦν, καὶ ἔτσι πολλές μου συντεχνίτρες θὰ παντρευτοῦν σύμφωνα μὲ τὶς συμπάθειές τους.

—Δὲν πρόκειται γιὰ τὶς συντεχνίτρες σου, Ἀρλεττίτσα, ἀλλὰ γιὰ σένα, καὶ γιὰ τὸ προσωπικό σου δικαίωμα νὰ παντρευθῆς σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς καρδιᾶς σου. Συμβαίνει αὐτό, Ἀρλέττα;

Ἐκοκκίνισε καὶ δὲν ἀπάντησε.

Ὁ κόμης ἀνεφώνησε:

—Παραξενεύομαι, μὰ τὴν ἀλήθεια, γι' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση. Αὐτὰ εἶναι πράγματα, ποὺ ἀφοροῦν τὸν Ἀντώνη μόνο καὶ τὴ μνηστή του.

—Καὶ εἶναι ἀπαράδεκτο,... ἀρχ νὰ λέη ὁ Βὰν Χοῦμπεν.

—Εἶναι πιὸ πολὺ ἀπαράδεκτο, δι κοψε ἥσυχα ὁ Δ' Ἐννερῆ, τὸ νὰ σιαστῆ ἡ ἀγαπητή μας Ἀρλέττα ὡραῖες της αὐτὲς ἰδέες καὶ νὰ τρευτῆ χωρὶς ν' ἀγαπᾶ. Γιατὶ ἔ τσι ἔχουν τὰ πράγματα καὶ ἐπρ νὰ τὸ μάθετε, κύριε Μελαμάρ, εἶναι ἀκόμα καιρός: ἡ Ἀρλέττα ἀγαπᾶ τὸν Ἀντώνη Φαζερὼλ. Καὶ λιστα πολὺ μέτρια συμπάθεια νεται γι' αὐτόν. Ἔτσι δὲν εἶναι, λέττα;

Ἡ κόρη χαμήλωσε τὸ κεφάλι ρὶς νὰ διαμαρτυρηθῆ

Ὁ κόμης, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ἐπνίγετο ἀπὸ δυσφορία. Πῶς συνέβαι νε ὁ Δ' Ἐννερῆ, ὁ τόσο λεπτὸς σὲ ἐπιφυλακτικός, νὰ προβαίνη σὲ τέτοια προστυχιά;

Ἀλλ' ὁ Φαζερὼλ εἶχε πλησιάσει τὸ Δ' Ἐννερῆ, εἶχε χάσει τὴν ἔκφρα ση τῆς ἀδιαφορίας, καί, ἀπὸ τὸ του καὶ λίγο ἀπὸ τὸ φόβο του, πάρει ὕφος ἄγριας ἐχθρότητος.

—Γιὰ ποιὸ λόγο ἀνακατεύε σεῖς;

—Νὰ ἐμποδίσω αὐτὸ τὸ γάμο Ἀρλέττα δὲν ἀγαπάει ἐσένα.

Ὁ Ἀντώνης ἀνεπήδησε.

—Αἲ ἔτσι τὸ θέλετε δηλαδή;.. πόν, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, σᾶς ἀντικρ θὰ ἐγώ, καὶ χωρὶς περιστροφές!.. ἰδῆτε....

Ἀποφασιστικὰ ἐτράβηξε τὴν μερίδα ποὺ ἐξεῖχε ἀπὸ τὴν τσέπη Δ' Ἐννερῆ, τὴν ἄνοιξε μπροστὰ κόμητα, καὶ φώναξε:

—Παρντόν, ἀγαπητὲ φίλε, διαβάστε τοῦτο ἐδῶ, καὶ θὰ ἰδῆτε ποιὸς εἶναι κύριος αὐτός. Διαβάστε κυρίως τὸ θρον τῆς τρίτης σελίδας... Ἡ κατη ρία εἶναι καθαρή...

Καί, παρασυρθεὶς ἀπὸ μιὰ ποὺ ἦταν ἀσύμφωνη μὲ τὴ συνηθισμέ νη του ἔκφραση, ἐδιάβασε ὁ ἴδιος νοροῦφι τὶς πληροφορίες τοῦ κοῦ ἀναγνώστου»,

Ὁ κόμης καὶ ἡ ἀδελφή του ἄκουγαν σὰν χαζοί. Ἡ Ἀρλέττα ἐκύτταξε μὲ δακρυσμένα μάτια τὸν Δ' Ἐννερῆ.., Ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῆ, πέταξε τὴ σαΐτα του, ἀνάμεσα σὲ δυὸ φράσεις.

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διαβάζης, Ἀντώνη. Γιατὶ δὲν τὰ λὲς ἀπ' ἔξω, ἀφοῦ ἐσὺ τὰ ἔγραψες;

Ἐντούτοις, ὁ Φαζερὼλ ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωση κινώντας τὸ δάχτυλο πρὸς τὸν Δ' Ἐννερῆ.

Ἐπίσημος σιωπή...

Ὁ κόμης καὶ ἡ ἀδελφή του ἔφριξαν.

Ὁ Γιάννης χαμογελοῦσε.

—Φωνάξτε λοιπὸν τὸ Μπεσοῦ. Γιατὶ θὰ ξέρετε βέβαια, κύριε Δὲ Μελαμάρ, πῶς ὁ κὺρ' Ἀντώνης, ἔχει τοποθετήσει ἐδῶ μέσα τὸ Μπεσοῦ καὶ τοὺς χωροφύλακές του, γιὰ μένα ἀποκλειστικά. Εἶχα ἀναγγείλει τὴν ἐπίσκεψή μου, καὶ ξέρουν ὅτι εἶμαι ἀκριβὴς στὸ λόγο μου. Ἔμπα μέσα λοιπόν, γέρο—Μπεσοῦ μου. Ἐσὺ κουνιέσαι πίσω ἀπὸ τὴν πορτιέρα, ἐσὺ καὶ ὁ Πολώνιος. Πρόστυχο πρᾶγμα γιὰ ἕναν ἀστυνομικὸ τῆς ἀξίας σου.

Ἡ πορτιέρα ἄνοιξε, καὶ ἐμπῆκε ὁ Μπεσοῦ μὲ ἀποφασιστικὸ ὕφος... Ὁ Χοῦμπεν ἔτρεξε κοντά του:

—Ἐμπρὸς Μπεσοῦ! Πιάστον... Αὐτὸς τάκλεψε τὰ διαμάντια... Καὶ ἔπειτα, σεῖς εἴσθε ὁ κύριος ἐδῶ μέσα!

Ὁ κ. Δὲ Μελαμὰρ ἐπενέβη:

—Μιὰ στιγμή. Στὸ σπίτι μου θέλω νὰ γίνουν ὅλα μὲ ἡσυχία καὶ μὲ τάξη.

Ἐγύρισε πρὸς τὸ Δ' Ἐννερῆ:

—Ποιὸς εἴσθε, κύριε; Δὲν σᾶς ζητῶ νὰ διαψεύσετε τὶς κατηγορίες τοῦ ἄρθρου, ἀλλὰ νὰ μοῦ πῆτε, ἔντιμα, ἂν πρέπη νὰ ἐξακολουθῶ νὰ σᾶς θεωρῶ ὑποκόμητα Ἰωάννην Δ' Ἐννερῆ...

—Ἢ λωποδύτην Ἀρσὲν Λουπέν, διέκοψε ὁ Δ' Ἐννερῆ γελῶν.

Γύρισε πρὸς τὴ νέα.

—Κάθησε, Ἀρλεττίτσα μου. Εἶσαι ταραγμένη. Καὶ δὲν πρέπει. Κάθησε. Καί, ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ, νὰ εἶσαι βεβαία, ὅτι ὅλα θὰ τελειώσουν καλά, διότι ἐργάζομαι γιὰ σένα.

Ἐγύρισε πάλι στὸν κόμητα, καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲν θ' ἀπαντήσω στὴν ἐρώτησή σας, κύριε Μελαμάρ, γιὰ τὸ λόγο ὅτι δὲν πρόκειται νὰ γνωσθῆ ποιὸς εἶμαι ἐγώ, ἀλλὰ ποιὸς εἶναι ὁ ἐδῶ παρὼν Ἀντώνιος Φαζερώλ.

Ὁ κόμης ἐκράτησε τὸ Φαζερὼλ ποὺ ἤθελε νὰ ὁρμήση, διέταξε τὸν Βὰν Χοῦμπεν, ποὺ μιλοῦσε γιὰ τὰ διαμάντια του νὰ σιωπήση. Καὶ ὁ Γιάννης ἐξακολούθησε:

—Ἂν ἦλθα ἐδῶ, χωρὶς τίποτε νὰ μὲ ὑποχρεώνη σ' αὐτό, ἔχοντας στὴν τσέπη μου αὐτὴ τὴν ἐφημερίδα, καὶ γνωρίζοντας, ὅτι ὁ Μπεσοῦ μ' ἐπερίμενε ἐδῶ μὲ ἕνα ἔνταλμα, τὸ ἔκαμα γιατὶ ὁ κίνδυνος, ποὺ διατρέχω ἐγὼ μοῦ ἐφάνη πολὺ μικρότερος ἀπὸ τὸν κίνδυνο, ποὺ διατρέχει ἡ ἀγαπητή μας Ἀρλέττα... Καὶ σεῖς ἐπίσης, καὶ ἡ Κα Μελαμάρ. Τὸ ποιὸς εἶμ' ἐγώ, ἀποτελεῖ ζήτημα μεταξὺ τοῦ Μπεσοῦ καὶ ἐμοῦ. Θὰ τὸ κανονίσουμε ἰδιαιτέρως. Ποιὸς εἶναι ὁ Ἀντώνης Φαζερώλ, νὰ τὸ πρόβλημα τὸ βιαστικό, ποὺ πρέπει νὰ λυθῆ.

Τώρα πιά, ὁ Κος Δὲ Μελαμὰρ δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήση τὸ Φαζερώλ, ποὺ μὲ πνιγμένη φωνή, ξεφώνιζε:

—Ποιὸς εἶμαι λοιπόν; Ἀπάντησε λοιπόν! Τόλμησε ν' ἀπαντήσῃς! Ποιὸς εἶμαι, κατὰ τὴ γνώμη σου!

—Εἶσαι ὁ κλέφτης τοῦ κορσιλὲ....

—Λὲς ψέματα! διέκοψε ὁ Ἀντώνης. Ἐγώ, κλέφτης τοῦ κορσιλέ!

Ὁ Γιάννης ἐξηκολούθησε ἀπαθέστατα:

—Εἶσαι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἀπήγαγε τὴ Ρηγγίνα Ὠμπρὺ καὶ τὴν Ἀρλέττα Μαζόλ.

—Ψέμματα!

—Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ σούφρωσε τὰ πραμματάκια ἀπὸ τὸ σαλόνι.

—Λὲς ψέμματα!

—Ὁ συνένοχος τῆς παληαντζοῦς, ποὺ πέθανε στὸν κῆπο τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως.

—Ψευτιές!

—Ὁ συνένοχος τῆς Λαυρεντίας Μαρτὲν καὶ τοῦ πατέρα της.

—Ψέμματα!

—Εἶσαι, τέλος, ὁ κληρονόμος τῆς γενεᾶς αὐτῆς τῆς ἄσπονδης, ποὺ ἐδῶ καὶ ἑβδομῆντα πέντε χρόνια καταδιώκει τὴν οἰκογένεια Μελαμάρ.

Ὁ Ἀντώνης ἔτρεμε ἀπὸ τὴ λύσσα του. Σὲ κάθε κατηγορία, ἐφώναζε καὶ δυνατώτερα:

—Ψευτιές! Λὲς ψέμματα! ψέμματα!

Καί, ὅταν ὁ Δ' Ἐννερῆ ἐτελείωσε, στερεώθηκε καταντικρύ του, μὲ στάση ἀπειλητική, καὶ ἐψιθύρισε μὲ φωνὴ βραχι

—Ψεύδεσαι!.. Λὲς κουβέντες στὸ βρόντο... γιατὶ ἀγαπᾶς τὴν Ἀρλέττα καὶ σὲ πνίγει ἡ ζήλεια... Ἀπ' αὐτὴ προέρχεται τὸ μῖσος σου, καὶ διότι διέκρινα καθαρὰ τὸ ρόλο ποὺ παίζεις, ἀπὸ τὴν ἀρχή. Φοβᾶσαι. Ναί, φοβᾶσαι, γιατὶ μαντεύεις ὅτι κατέχω ἀποδείξεις... ὅλες τὶς δυνατὲς ἀποδείξεις... (καὶ χτυποῦσε τὸ φόρεμά του πρὸς τὸ μέρος τοῦ πορτμονέ του), ὅλες τὶς ἀποδείξεις, ὅτι ὁ Μπάρνετ καὶ ὁ Δ' Ἐννερῆ εἶναι ὁ Ἀρσὲν Λουπέν.. Ναί, ὁ Ἀρσὲν Λουπέν!... ὁ Ἀρσὲν Λουπέν!

Ἔξω φρενῶν, σὰ νὰ τὸν κούρντιζε αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἐφώναζε ὅλο καὶ δυνατώτερα, καὶ τὸ χέρι του ἐσφίγγετο ἐπάνω στὸν ὦμο τοῦ Δ' Ἐννερῆ.

Ἦσαν τόσο κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ὥστε τὰ στήθη τους ἀκουμποῦσαν σχεδόν. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση ὁ δ' Ἐννερῆ τοῦδωσε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὴν ἄκρη τοῦ σαγωνιοῦ.

Ὁ Φαζερὼλ ἐζαλίσθη, ἐδίπλωσε τὰ πόδια σὰν πληγωμένο ζῶον, ἐγονάτισε κι' ἐξαπλώθηκε φαρδὺς πλατύς.

Μέσ' τὸν πάταγο, μέσα στὶς ἀνακραυγὲς τῆς διαμαρτυρίας, ὁ κόμης καὶ ὁ Βὰν Χοῦμπεν ἐδοκίμασαν νὰ συλλάβουν τὸ Γιάννη, ἐνῶ ἡ Γιλβέρτη καὶ ἡ Ἀρλέττα κύτταζαν νὰ βοηθήσουν τὸν Ἀντώνη.

Μὲ τὰ δυό του μπράτσα τεντωμένα, ὁ Δ' Ἐννερῆ, τοὺς ἀπομάκρυνε καὶ τοὺς τέσσερες, καὶ κρατώντας αὐτοὺς εἰς ἀπόσταση, ἐφώναξε τὸ Μπεσοῦ ἐπειγόντως:

—Βοήθησέ με, Μπεσοῦ. Ἐμπρός, παληέ μου συμπολεμιστή, δός μου ἕνα χέρι. Ξέρεις καλά, ἐσὺ ποὺ τόσες φορὲς μὲ εἶδες στὴ δουλειὰ ὅτι ποτὲ δὲν ἐνεργῶ στὰ στραβά, καὶ ὅτι πρέπει νάχω σοβαροὺς λόγους γιὰ νὰ σπάζω τὰ τζάμια. Τὸ δικό μου ζήτημα εἶναι καὶ δικό σου. Βόηθα με Μπεσοῦ.

Ἀσυγκίνητος, ὁ ἀστυνομικός, εἶχε παραστῆ στὴ σκηνὴ αὐτή, ὡσὰν διαιτητὴς ποὺ μετρᾶ τὰ χτυπήματα καὶ ποὺ δὲ λαμβάνει ἀπόφαση παρὰ ἀφοῦ μάθη τὰ αἴτια. Τὰ γεγονότα παρουσιάζοντο τέτοια, ὥστε καταλάβαινε ὅτι κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη θὰ μποροῦσε κάτι νὰ κερδίση, καὶ ὅτι ἡ μέχρι θανάτου μονομαχία, ποὺ εἶχε ἀρχίσει, θὰ τοῦ παρέδιδε καὶ τοὺς δυὸ ἀντιπάλους δεμένους χεροπόδαρα. Γιὰ τοῦτο καὶ τὸ ὄνομα τοῦ «παληοῦ συμπολεμιστῆ» τὸν ἄφινε ἀπολύτως ἀσυγκίνητο. Ὁ Μπεσοῦ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ φερθῆ σύμφωνα μὲ τὰ ἐπαγγελματικά του καθήκοντα.

Καί, εἶπε στὸ Δ' Ἐννερῆ:

—Ξέρεις ὅτι ἔχω κάτω τρεῖς ἄνδρες;

—Τὸ ξέρω, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τοὺς χρησιμοποιήσης γιὰ ὁλόκληρη αὐτὴ τὴ συμμορία τῶν κακοποιῶν.

—Καὶ γιὰ σένα ἴσως, ἐγρύλλισε ὁ Μπεσοῦ.

—Ἂν τὸ λέη ἡ καρδιά σου. Ἔχεις σήμερα ὅλα τὰ ἀτοῦ στὸ χέρι. Παῖξε τὸ ρόλο σου χωρὶς συμπάθειες. Εἶναι καὶ δικαίωμα καὶ καθῆκόν σου.

Ὁ Μπεσοῦ, ὡς νὰ ἀκολουθοῦσε τὶς ἴδιες του σκέψεις, ἀλλὰ πραγματικὰ ὑποχωρῶν στὴ θέληση τοῦ Δ' Ἐννερῆ, ἐπρόσθεσε:

—Κύριε Κόμη Δὲ Μελαμάρ, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς δικαιοσύνης, σᾶς παρακαλῶ νὰ κάμετε ὑπομονή. Ἂν οἱ κατηγορίες ἐναντίον τοῦ Ἀντωνίου Φαζερὼλ εἶναι ψεύτικες, δὲ θ' ἀργήσουμε νὰ τὸ μάθουμε. Ὅ,τι ὅμως κι'

ἂν συμβῆ, ἀναλαμβάνω ὅλη τὴν εὐθύνη ἐγώ.

Ἔτσι, ἄφινε στὸ Δ' Ἐννερῆ κάθε ἐλευθερία ἐνεργείας. Καὶ ἐκεῖνος προέβη τότε στὴν πιὸ ἐκπληκτικὴ ἐνέργεια, ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῆ ἄνθρωπος.

Ἔσυρε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μπουκαλάκι γεμάτο ἀπὸ ἕνα ὑγρὸ σταχτωπό, κι' ἐμούσκεψε μὲ τὸ μισὸ μιὰ κομπρέσσα ποὺ εἶχε ἕτοιμη. Μύρισε χλωροφόρμιο. Ὁ Δ' Ἐννερῆ ἐφόρεσε αὐτὴ τὴ μάσκα στὸ πρόσωπο τοῦ Φαζερώλ, καὶ τοῦ τὴν ἔδεσε μὲ ἕνα κορδόνι γύρω στὸ κεφάλι.

Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ ἦταν τόσο ἀλλόκοτη καὶ τόσο ἀντίθετη πρὸς ὅ,τι ὁ Κόμης μποροῦσε νὰ ἐπιτρέψη, ὥστε ἐδέησε ὁ Μπεσοῦ νὰ καταβάλη νέον ἀγῶνα γιὰ νὰ συγκρατήση κι' αὐτὸν καὶ τὴν ἀδελφή του.

Ἡ Ἀρλέττα ἔμενε ἄναυδη, μὴ γνωρίζοντας τί νὰ σκεφθῆ, καὶ μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Ὁ Βὰν Χοῦμπεν ἐμούγκριζε.

Ὁ Μπεσοῦ, ὡστόσο, ποὺ δὲ μποροῦσε πλέον νὰ ὑποχωρήση, ἐπέμεινε.

Ὁ Γιάννης, ἀφοῦ σηκώθηκε, ἐπλησίασε τὸν Κον Μελαμὰρ καὶ τοῦ ζήτησε συγγνώμη. Ἐπρόκειτο ν' ἀποκαλύψη τὸ μυστικὸ ποὺ ἐβασάνιζε τὴν οἰκογένειά του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ δώση καιρὸ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας μονάχα. Εἶπε ἔπειτα στὸ Χοῦμπεν νὰ καθήση ἥσυχα ἂν ἤθελε τὰ διαμάντια του. Τέλος γύρισε στὸν ἀστυνομικό.

—Ἡ σειρά σου, Μπεσοῦ, τοῦ εἶπε. Νὰ τὸ μερίδιό σου ἀπὸ τὸ πλιάτσικο. Πρῶτα—σοῦ ὑπόσχομαι τὴν ἀλήθεια, ἐκείνη τὴν ἀλήθεια, ποὺ ματαίως ἀναζητοῦν οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀσφαλείας. καὶ ποὺ θὰ τοὺς τὴ σερβίρης ζεστή. Σοῦ ὑπόσχομαι ἔπειτα τὸ Φαζερώλ, ποὺ θὰ σ' τὸν παραδώσω πτῶμα, ἂν δὲν παραδοθῆ μοναχός του. Καὶ στὸ κάτω τῆς γραφῆς, σοῦ ὑπόσχομαι τοὺς δυὸ συνενόχους, τὴ Λαυρεντία καὶ τὸν πατέρα της. Εἶναι τέσσερες ἡ ὥρα. Στὶς ἕξη ἀκριβῶς, θὰ τοὺς ἔχης. ἂν μ' ἀκούσης σ' ὅ,τι σοῦ εἰπῶ. Εἶσαι εὐχαριστημένος;

—Σύμφωνοι λοιπόν. Ἂν δὲν τὰ κάνω ὅλα αὐτά, ὁρκίζουμε στὴν τιμή μου, ὅτι θὰ παραδώσω τὰ χέρια μου στὰ σίδερα καὶ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ μάθης ἂν εἶμαι Δ' Ἐννερῆ, Τζὶμ Μπάρνετ ἢ Ἀρσὲν Λουπέν. Στεῖλε τώρα νὰ φέρουν τὸ ἁμάξι τῆς Ἀσφαλείας ποὔχεις ἐδῶ κοντά. Σὺ Χοῦμπεν διώξε τὸν σωφέρ σου, γιατί δὲν χωρᾶμε ὅλοι. Θὰ διευθύνης ἐσύ.

Ἐγύρισε στὸν Ἀντώνη Φαζερώλ, τὸν ἐξέτασε καὶ τὸν ἐστηθοσκόπησε. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε κανονικά. Ἡ ἀναπνοή του ἦταν τακτικὴ καὶ τὸ πρόσωπό του φυσικό. Ἐστερέωσε τὴ μάσκα καὶ εἶπε:

—Σὲ εἴκοσι λεπτὰ θὰ ξυπνήση. Ὅσος ἀκριβῶς καιρὸς μοῦ χρειάζεται. Ἐμπρός, πᾶμε!

Κανένας πλέον δὲν εἶχε ἀντιρρήσεις. Ἡ θέληση τοῦ Δ' Ἐννερῆ ἐβάρυνε στὴ θέληση ὅλων. Ὑπετάσσοντο ἴσως στὴν τρομερὴ ἐπιβολὴ ποὺ ἀσκοῦσε ἡ προσωπικότης τοῦ Ἀρσὲν Λουπέν. Τὸ μυθικὸ παρελθὸν τοῦ τυχοδιώχτη, τὰ ἀπίστευτα κατορθώματά του, ἐπρόσθεταν κάποια γοητεία ποὺ ἀκτινοβολεῖτο τώρα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Δ' Ἐννερῆ. Τὰ δυὸ πρόσωπα εἶχαν γίνει ἕνα, καὶ ἀποτελοῦσαν τώρα μιὰ δύναμη, ποὺ θὰ ἦταν ἱκανὴ γιὰ ὅλα τὰ θαύματα.

Ἡ Ἀρλέττα ἐκύτταζε μὲ ὀλάνοιχτα μάτια τὸ ἀλλόκοτο ἐκεῖνο ὑποκείμενο.

Ἕνα αὐτοκίνητο ἐμπῆκε στὴν αὐλή. Σ' αὐτὸ ἐτοποθέτησαν τὸ Φαζερώλ. Οἱ τρεῖς ἀστυφύλακες πῆραν θέσεις γύρω του, καὶ ὁ Μπεσοῦ τοὺς εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

—Τέντα τὰ μάτια.. ὄχι τόσο γι' αὐτὸν ὅσο γιὰ τὸ Δ' Ἐννερῆ, ὅταν θάρθη ἡ στιγμή... Τὸν κρατοῦμε, δὲ θ' ἀφήσουμε νὰ μᾶς ξεφύγη, ἔ;

Ἔπειτα ὁ Μπεσοῦ ἐπλησίασε πάλι στὸ Δ' Ἐννερῆ. Ὁ Κος Μελαμὰρ εἶχε τηλεφωνήσει τοῦ συμβολαιογράφου νὰ μὴν ἔλθη. Ἡ Γιλβέρτη ἔβαλε τὸ ἐπανωφόρι καὶ τὸ καπέλλο της. Μαζὶ μὲ τὴν Ἀρλέττα, ἔλαβαν θέση στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Βὰν Χοῦμπεν.

—Πέρασε τὸ Σηκουάνα στὴν ἄκρη τοῦ Κεραμεικοῦ, διέταξε ὁ Γιάννης, καὶ τράβα δεξιὰ διὰ τῆς ὁδοῦ Ριβολί.

Ἐσιωποῦσαν. Μὲ ποιὰν ὅμως ἀγωνία ἡ Γιλβέρτη καὶ ὁ Ἀδριανὸς Δὲ Μελαμὰρ περίμεναν τὰ γεγονότα!.. Γιὰ ποιὸν λόγο αὐτὸς ὁ περίπατος; Ποῦ πήγαιναν;

Πῶς θὰ ξεσκεπάζετο ἡ ἀλήθεια;

Ὁ Δ' Ἐννερῆ ἄρχισε σιγανὰ καὶ ὡς νὰ μιλοῦσε μᾶλλον πρὸς τὸν ἑαυτό του, παρὰ γιὰ νὰ πληροφορήση τοὺς ἀκροατές του:

—Τὸ μυστικὸ τῶν Μελαμάρ! Πόσο μ' ἐβασάνισε! Εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς, ἀπὸ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς Ρηγγίνας καὶ τῆς Ἀρλέττας, εἶχα σχηματίσει τὴν πεποίθηση ὅτι βρισκόμαστε φάτσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προβλήματα ἐκεῖνα, ποὺ τὸ παρὸν ἐξηγεῖται μόνον διὰ κάποιου πολὺ μακρυνοῦ παρελθόντος.... Καὶ τὰ προβλήματα αὐτά, πόσες φορὲς δὲ μὲ κράτησαν αἰχμάλωτό τους! καὶ πόσες φορὲς δὲν τὰ ἔλυσα! Ἕνα μονάχα μοῦ φάνηκε, εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἔξω κάθε συζητήσεως: ὁ Κος καὶ ἡ Κα Μελαμὰρ ἦταν ἀδύνατο νὰ εἶναι ἔνοχοι. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ παραδεχθῶ, ὅτι ἄλλα πρόσωπα ἐχρησιμοποιοῦσαν τὸ μέγαρό τους γιὰ τὴν ἐκτέλεση τῶν σχεδίων τους; Αὐτὸ ὑπεστήριξε ὁ Ἀντώνης ὁ Φαζερώλ.

Ἀλλὰ ἦταν συμφέρον τοῦ Φ
νὰ πιστευθῆ αὐτό, καὶ νὰ π
νηθῆ ἡ δικαιοσύνη σ' αὐτὸν τὸ
Ἐξ ἄλλου ὅμως, μποροῦσε κα
δεχθῆ ὅτι ἡ Ἀρλέττα καὶ
γίνα ὡδηγήθηκαν σ' αὐτὸ τὸ
χωρὶς νὰ τὸ πάρη χαμπάρι ὁ
ἡ Κα Μελαμάρ, ὁ Φραγκῖσκος
γυναῖκα του;

Ἐσιώπησε μιὰ στιγμή.

Ὁ Ἀδριανὸς δὲ Μελαμάρ,
ἀπὸ πάνω του, καὶ γεμᾶτος
ἐψιθύρισε:

—Λέγετε.. Λέγετε.. σᾶς πα

—Καὶ ὅμως, εἶναι τόσο ἁπλ
φαίνεται παράξενο πῶς δὲν ἦρ
στὸ μυαλὸ ἐκείνων, ποὺ ἀναζ
μιὰ σκιὰ ποὺ φτερούγιζε. Σὲ μ
φῶς ἦλθε ἀπὸ τὴ σύγκριση
γεγονότων, ποὺ θυμήθηκα. Ἀ
σθέσουμε, ἂν εὐαρεστεῖσθε, τὶς
κοτες ἐκεῖνες κλοπὲς ποὺ σᾶς
σαν, τὴν ἐξαφάνιση μερικῶν
τῶν ἀντικειμένων ποὺ φαίνετ
ξήγητη, καὶ ποὺ ἔχει ὅμως
σημασία! Γιατί, ἐπὶ τέλους,
ψαν ἀντικείμενα χωρὶς πραγ
ἀξία, θὰ εἶχαν σίγουρα κάποι
κὴ ἀξία γι' αὐτοὺς ποὺ τάκλεψ

Ἐσιώπησε καὶ πάλι. Ὁ κόμ
ξε ἀνυπομονησία. Ἡ Γιλβέρτ
φερε πολὺ καὶ αὐτή. Ὁ Δ' Ἐν
γύρισε πρὸς τὸ Μπεσοῦ καὶ χα

—Ἀρχίζεις νὰ καταλαβαίνει
ρο—Μπεσοῦ μου; Ὄχι: Κρίμα.
πολὺ ὡραῖο μυστικό. Φαίνεται
σπέραστο μὰ εἶναι σὰν τὸ αὐ
Κολόμβου... Στρίψε ἀριστερ
Χοῦμπεν. Πλησιάζουμε.

Ἔστριψαν μέσα ἀπὸ στενὰ
κια, ἀκανόνιστα καὶ ἀνασκαμμ
λόκληρη ἐμπορικὴ καὶ μικροβ
νικὴ συνοικία, μὲ ἀποθῆκες καὶ
στήρια ἐγκαταστημένα σὲ πα
τα. Ἐδῶ—ἐκεῖ διέκριναν καν
ρένιο μπαλκόνι, ψηλὰ παράθυρ
ἀπὸ τὶς ὀλάνοιχτες πόρτες, πλ
σκάλες μὲ ξύλινα κάγκελα.

—Σιγώτερα, Βὰν Χοῦμπεν
βο... Καὶ ἔπειτα σταμάτησε ἥσ
συχα μπροστὰ στὸ δεξιὸ πεζο
Ἐφτάσαμε.

Κατέβηκε καὶ βοήθησε τὴ Γι
καὶ τὴν Ἀρλέττα νὰ κατέβουν
τές. Τὸ αὐτοκίνητο τῶν ἀστυ
ἦλθε καὶ ἐσταμάτισε πίσω τους
σκοντο τὴ στιγμὴ ἐκείνη μέσα
δρόμο σκοτεινό. Στ' ἀριστερά
χαν στὴ γραμμή, τέσσερα μικ
τια, ἴδια κι' ἀπαράλλαχτα, ἀκα
στὴ φάτσα, ποὺ ἐφαίνοντο
Μιὰ πόρτα χαμηλὴ διεκρίνετο
νοιγμα μιᾶς δίφυλλης αὐλό
ἄλλοτε πράσινης, μὰ τώρα τέλ
θωριασμένης.

Ὁ Δ' Ἐννερῆ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ
πη του ἕνα κλειδὶ λεπτό, μα
καινουργοφτιασμένο κι' ἄνοιξε

Ἐκύτταξε τοὺς συντρόφ
καὶ χαμογέλασε. Ἦταν, καὶ
σερες, χλωμοὶ καὶ ταραγμένοι

Ἔστριψε τὸ κλειδί, καί, ἀφ
ρίζοντας ἐμπρός τους, τοὺς
μποῦν μαζί.

Ἡ Γιλβέρτη ἔβγαλε ἕνα ἐπ
ἐκπλήξεως καὶ ἐστηρίχθη στὸν
της. Αὐτὸς ἐκλονίσθηκε. ἐχρει

Ὁ Γιάννης Δ' Ἐννερῆ
νὰ τὸν βοηθήση.

(Ἀκολου

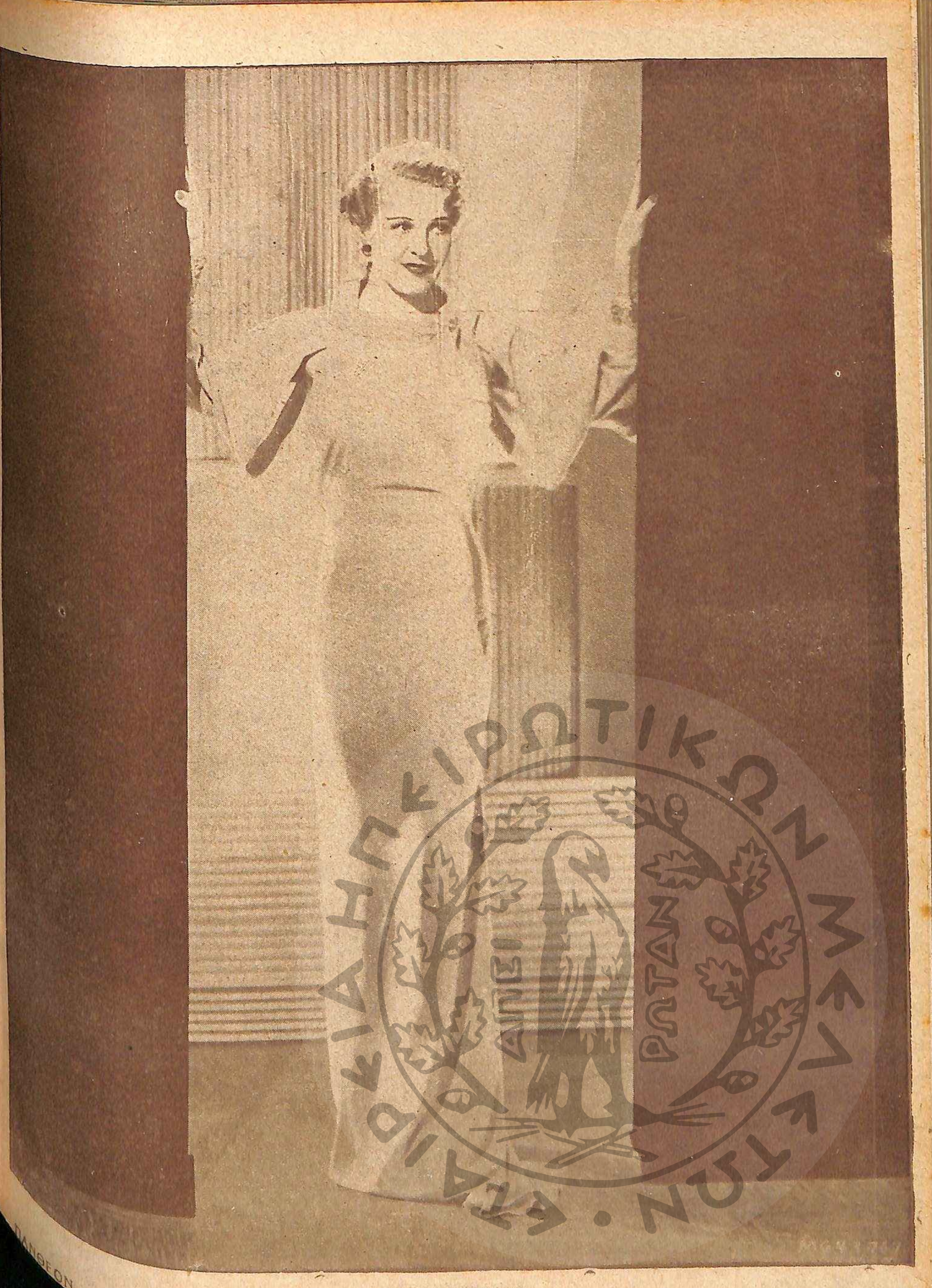

ΜΑΝΤΥ ΚΡΙΣΤΙΑΝΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΦΩΤΟΓΡ. ΜΕΤΡΟ ΓΚΟΛΝΤΟΥ'Ι'Ν

ΕΛΕΝ ΒΙΝΣΟΝ

ΜΥΡιΕΝ Ο ΣΥΛΛΙΒΑΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙ ΡΩΤΑΝ

ΤΖΟΑΝ ΕΒΕΛΙΝ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη στὴν ἄλλη στὴν ἑβραϊκὴ συνοικία τῆς Σμύρνης ὅλος ὁ κόσμος ἐκτιμοῦσε κι' ἀγαποῦσε γιὰ τὰ πολλὰ καὶ σπάνια προτερήματά του τὸν νεαρὸ Ἐφραήμ, τὸν γυιὸ τοῦ Σαοὺλ τοῦ παληορρουχατζῆ.

Κι' ἀλήθεια ἦτανε προικισμένος μὲ πολλὲς χάρες ὁ νεαρὸς Ἐφραήμ: ὄμορφος ἀπὸ φυσικό του, μὲ ὡραῖα καὶ πλούσια κατσαρὰ μαλλιά, μύτη καμπουρωτή, ὅπως ταιριάζει σ' ἕναν γνήσιο ἀπόγονο τοῦ Σέμ, μάτια μικρά, βέβαια, ἀλλὰ γεμᾶτα ζωηρότητα ποὺ πετοῦσαν σπίθες ἀπὸ τὴν ἐξυπνάδα καὶ κορμὶ χυτὸ μέσα στὸ ἐλαφρὸ μακρὺ πουκάμισό του τὸ καλοκαῖρι καὶ τὴν ὡραία γούνα του τὸν χειμῶνα, μιὰ γούνα ποὺ τὴν διατηροῦσε ὁλοκάθαρη δέκα χρόνια τώρα ὁ καλὸς νέος. Γι' αὐτὸ τὸν γλυκοκύτταζαν ὅλες οἱ κοπέλλες τῆς ἑβραϊκῆς συνοικίας, ὅταν περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο τους, ἀνασηκώνοντας ἐλαφρὰ τὶς κουρτίνες τῶν παραθύρων γιὰ νὰ καμαρώσουν τὸν λεβεντόκορμο γυιὸ τοῦ εὐτυχισμένου Σαούλ.

Ὁ Ἐφραήμ, σὰν νὰ μὴ τοῦ ἔφταναν τὰ φυσικὰ αὐτὰ προτερήματά του, ἀλειβότανε καὶ μὲ τὰ ἀκριβώτερα ἀρώματα. Στὴ συναγωγή, τὸ Σάββατο, μάντευαν τὴν παρουσία του ἀπὸ τὶς πλούσιες κι' εὐχάριστες μυρωδιὲς πρὶν νὰ τὸν ἰδοῦν νὰ μπαίνη μέσα. Μὲ λίγα λόγια, ἦταν ἕνας νέος ἄξιος νὰ τὸν προτιμήση μιὰ παρθένα τοῦ Ἰσραήλ. Ἂν τώρα βάλετε κοντὰ σὲ ὅλα αὐτὰ καὶ τὸ κομπόδεμα τοῦ πατέρα του, θὰ καταλάβετε πὼς ὁ νεαρὸς Ἐφραὴμ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους γαμπροὺς τῆς ἐποχῆς του.

Δὲν εἶναι λοιπὸν διόλου παράξενο οὔτε καὶ δυσάρεστο ποὺ μιὰ βραδυὰ ὁ ἐκλεκτὸς αὐτὸς νέος ἔνοιωσε τοὺς πρώτους ἐρωτικοὺς παλμοὺς μέσα στὰ νεανικά του στήθη. Κατάλαβε πὼς καθὼς πλησίαζε σὲ κάποιο σπίτι τῆς γειτονιᾶς, ἡ καρδιά του ἔπαυε τὸ κανονικό, ρυθμικὸ κτύπημά της καὶ λαχταροῦσε σὰν τὸ περιστέρι μέσα στὰ χέρια τοῦ ἀγαπημένου ἀφέντη του. Μιὰ ἐλαφρὴ ζάλη κυρίευε τὸ λογικό του ὅταν ἔρριχνε τὸ βλέμμα του σὲ κεῖνο τὸ καγκελόφρακτο παράθυρο. Ὁλομόναχος ἀργότερα στὸ δωμάτιό του προσπαθοῦσε νὰ ξεδιαλύνη τὰ παράξενα αὐτὰ αἰσθήματα καὶ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη πὼς ἦρθε πιὰ καὶ γι' αὐτὸν ὁ καιρὸς νὰ παντρευτῆ. Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα, βρῆκε τὸν πατέρα του γιὰ νὰ τοῦ ζητήση, ὅπως εἶναι τὸ σωστό, τὴν ἄδεια καὶ τὴν εὐχή του.

—Πατέρα, τοῦ εἶπε, ἀγαπῶ μιὰ κοπέλλα τῆς θρησκείας μας καὶ θέλω νὰ τὴν πάρω γυναῖκα μου.

—Πολὺ καλά, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ Σαούλ, τὸ ἀκούω αὐτὸ μὲ μεγάλη μου χαρὰ γιατί, βέβαια, ἡ ἐκλογή σου θὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὴ θέση μας. Πῶς λέγεται ἡ νέα ποὺ διάλεξες;

—Εἶναι ἡ Ἰουδήθ, ἡ μεγαλείτερη κόρη τοῦ γειτονά μας τοῦ πλουσίου Σολομών. Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ κόρη μὲ τὴν εὐρωπαϊκὴ μόρφωση, ποὺ ὅταν στέκεται στὸ σαλόνι της μὲ τὰ χέρια στὴ μέση, μοιάζει μὲ ἄγαλμα.

Ὁ Σαούλ, ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του τρομαγμένος, σὰν νὰ εἶνε προβάλλει μπροστά του ἕνα φάντασμα. Μὲ φωνὴ τρεμάμενη μπόρεσε ἐπιτέλους νὰ ψιθυρίση:

—Θεὲ τοῦ Ἰσραήλ, ἄκουσαν καλὰ τ' αὐτιά μου; Θέλεις νὰ πάρης γυναῖκα σου τὴν κόρη τοῦ Σολομών;

—Μὰ ναί, μπαμπᾶ, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐφραὴμ κατάπληκτος. Μήπως ὑπάρχη κανένα σοβαρὸ ἐμπόδιο γιὰ τὸ γάμο μας;

Ὁ Σαοὺλ ἀναστέναξε βαθειὰ κι' ὕστερα εἶπε σιγαλά:

—Δυστυχισμένο μου παιδί, ἀγαπημένε μου μικρὲ Ἐφραήμ, αὐτὸς ὁ γάμος εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνη. Ναί, μὴ παραξενεύεσαι παιδί μου γιατί.... ἀλλοίμονο! Ἀγαπημένο μου παιδί συχώρεσε στὸν γέρο πατέρα σου αὐτὴ τὴν ταπεινωτικὴ ἐξομολόγηση... Σκέψου πὼς ἦτανε κι' αὐτὸς κάποτε νέος ὅπως ἐσύ, γεμᾶτος ζωὴ καὶ φλόγα,..μιὰ φλόγα ὄχι πάντα σύμφωνη μὲ τοὺς νόμους τοῦ Αἰωνίου!...

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πατέρα μου, ἐξηγηθῆτε! Γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ πάρω τὴν κόρη τοῦ Σολομών, τοῦ γειτονά μας, τοῦ φίλου σας;...

—Γιατί, δυστυχισμένο μου παιδί.. γιατὶ εἶναι ἀδελφή σου!

—Ὤ! κραύγασε ἀπελπισμένος ὁ ἄμοιρος Ἐφραήμ. Καὶ γιὰ νὰ κρύψη τὸν πόνο του ἔφυγε καὶ κλειδώθηκε στὸ δωμάτιό του.

Ὁ καιρὸς μονάχα μπόρεσε νὰ γλυκάνη τὴ βαθειὰ αὐτὴ πληγὴ κι' ἡ ἰδέα νὰ πάρη μιὰν ἄλλη νέα ἄρχισε, σιγά-σιγά, νὰ τοῦ φαίνεται σὰν ἕνας καινούργιος ἥλιος γεμᾶτος ἐλπίδες. Στὴν ἄκρη, πέρα, τῆς ἑβραΐκης συνοικίας ἦτανε τὸ σπιτάκι τῆς χήρας Ρούθ ποὺ ζοῦσε μὲ τὴν γλυκειὰ
μοναχοκόρη της, τὴν ξανθὴ Ραχήλ. Ὁ Ἐφραὴμ καιρὸ τ
ρα θαύμαζε τὴν γοητευτικὴ αὐτὴ νέα κι' ὅταν βεβαιώθηκ
γιὰ τὰ αἰσθήματά του ἔτρεξε νὰ ζητήση τὴν ἄδεια καὶ τ
εὐχὴ τοῦ πατέρα του.

Ὁ γέρο-Σολομὼν ἐκείνη τὴν ὥρα μπάλωνε κάτι παλ
όρρουχα.

—Εἶμαι εὐτυχισμένος, μπαμπᾶ, ἄρχισε νὰ τοῦ λέγη
νέος. Συμπάθησα μιὰ ἄλλη κοπέλλα καὶ μὲ τὴν ἄδειά σο
μπορεῖ νὰ γίνη ὁ γάμος μας τὸν ἄλλο μῆνα.

—Δόξα νἄχη ὁ Κύριος! φώναξε ὁ Σαοὺλ παρατῶντα
τὸ μπάλωμα. Χαίρομαι, ποὺ ξέχασες τὸ κακὸ ποὺ σοῦ
κανα, παιδί μου. Ποιὰ θέλεις νὰ ζητήσω γιὰ νύφη μου

—Τὴν ξανθὴ Ραχήλ, μπαμπᾶ. τὴν κόρη τῆς χήρας Ρού

Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ν' ἀπορρήση κανεὶς πὼς δὲν ἔπαθ
ἀποπληξία ὁ γέρο Σολομών. Τὰ μάτια του πῆγαν ν
βγοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες καὶ φώναξε μὲ πνιγμένη φωνή

—Φτωχέ! Τὴν Ραχὴλ εἶπες, τὴν κόρη τῆς χήρας Ρούθ

—Ναί, μπαμπᾶ μου... ψιθύρισε φοβισμένος ὁ νέος.

Ὢ, φρίκη! Ὢ, ἀπελπισία! Ὢ, σκληρὴ τιμωρία ποὺ μ
βρίσκει τὸν ἄμοιρο! ξεφώνιζε ὁ γέρο-Σολομὼν δαγκάνο
τας τὰ χέρια του. Παιδί μου, δὲν μπορεῖς νὰ τὴν πάρη
τὴν Ραχήλ, τὴν κόρη τῆς Ρούθ... Εἶναι ἀδελφή σου!..

—Κι' αὐτή;... στέναξε ὁ ἄμοιρος Ἐφραήμ.

Ἀπελπισμένος ὁ νέος ἄρχισε νὰ μαραγκιάζη. Ἔχασ
τὴν ὄρεξη καὶ τὴν φυσική του εὐθυμία, ἀδυνάτισε, κιτρ
νισε, σὲ τόσο βαθμό, ποὺ ἡ μητέρα του, ἡ τετράπαχη κο
κοκκινομαλλοῦσα Ρεβέκκα, ἀνησύχησε ὑπερβολικὰ καὶ τὸ
ρώτησε μήπως ἦταν ἄρρωστος.

—Ναί, μητέρα, ἀποκρίθηκε μὲ στεναγμὸ ὁ ἄμοιρος Ἐ
φραήμ, εἶμαι ἀγιάτρευτα ἄρρωστος! Μοῦ εἶναι ἀδύνατ
νὰ πάρω τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπῶ!...

—Ὄχι δά! φώναξε ἡ κυρὰ Ρεβέκκα ποὺ πάντα καμά
ρωνε τὸν κανακάρη της. Καὶ ποιὸς θὰ σ' ἐμποδίση νὰ πα
τρευτῆς, ἀγόρι μου;

—Θὰ σοῦ τὰ πῶ, μητέρα, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ νέος μ
λυγμούς, θὰ σοῦ τὰ πῶ, νὰ ξαλαφρώσω καὶ τὴν καρδι
μου: Θέλησα πρῶτα νὰ πάρω τὴν Ἰουδήθ, κατόπι τὴν Ρ
χήλ... καὶ κάθε φορά, ὅταν ζήτησα τὴν ἄδεια τοῦ πατέρ
ἐκεῖνος καταλυπημένος γιὰ τὶς παληές του ἁμαρτίες μο
εἶπε: δὲν μπορεῖς νὰ τὴν πάρης, γιατ' εἶναι ἀδελφή σου!

—Μπρὲ νὰ πάρη ἡ ὀργή! Μπρέ, τὸν γέρο κολασμένο
φώναξε ἡ κυρὰ-Ρεβέκκα χωρὶς ὅμως καὶ νὰ πολυθυμώσ

—Καταλαβαίνεις λοιπὸν τὴ λύπη μου! Ἀπὸ τὴ μιὰ με
ριὰ ἡ ἀγάπη μου, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ τρομερὴ ἁμαρτία ποὺ θὰ κάνω ἂν πάρω μιὰν ἀπ' αὐτὲς τὶς δύο...

Ἡ καλὴ γυναῖκα χαμογέλασε μὲ πονηριά, μὲ χαρὰ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς καὶ μὲ περηφάνεια!

— Παρηγορήσου, ἀγόρι μου, τοῦ εἶπε, σφούγγισε τὰ δάκρυά σου κι' ἑτοιμάσου νὰ παντρευτῆς μὲ τὴν Ραχὴλ ἢ μὲ τὴν Ἰουδήθ, χωρὶς νὰ σκοτίζεσαι διόλου γιὰ ὅσα σοῦ εἶπε ὁ κολασμένος ὁ πατέρας σου. Καὶ καθὼς ὁ Ἐφραὴμ τὴν κύτταζε κατάπληκτος, συνέχισε: «Πάρε ὅποιαν θέλεις ἀπ' αὐτὲς τὶς δυό. Δὲν εἶσαι παιδὶ δικό του!

ΖΑΚ ΖΩΝΤΕΛ

ΤΟ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕ ΒΑΘΥΤΑΤΑ ΠΑΙΓΜΕΝΟ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΕΝΤΟΥΑΡ ΣΕΛΝΤΟΝ

ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Μιὰ παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς στὴ Νέα Ὑόρκη ὁ ἐπίσκοπος τῆς Νέας Ὑόρκης Τὸμ Ἄμστρογγ ἑβδομηνταπεντάρης πιά, κάθεται μπροστὰ στὴ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ συντροφεμένος ἀπ' τὴν ἐγγονή του τὴ Σούζη καὶ μαθαίνει ἀπ' αὐτὴ ὅτι ὁ ἀδελφός της κι' ἐγγονός του Χάρρυ ἀγαπάει καὶ πρόκειται νὰ παντρευτῆ, μιὰ ἠθοποιό. Αὐτὸ τὸν ταράσσει κι' ὅταν ἔρχεται ὁ Χάρρυ καὶ τοῦ ζητάει τὴν ἄδειά του γιὰ τὸ γάμο, ὁ γέρος ἐπίσκοπος προσπαθεῖ νὰ τὸν μεταπείση. Μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τοῦ Χάρρυ ὁ γέρος ἐπίσκοπος ἀναγκάζεται ν' ἀνοίξη μπροστά του μιὰ κασσετίνα ὅπου βρίσκεται ἕνα μεταξωτὸ μαντηλάκι, ἕνα μπουκετάκι μαραμμένοι ἄσπροι μενεξέδες κι' ἕνα τετράδιο ὅπου ὁ αἰδεσιμώτατος εἶχε γράψει τὸ ρομάντζο ποὺ εἶχε ζήσει στὰ νειάτα του μὲ μιὰ περίφημη ἠθοποιὸ τοῦ καιροῦ του, τὴ Ρίτα Κανταλίνι: *** Σὲ μιὰ γιορτή, στὸ μέγαρο τοῦ ντὲ Ρότσαρντ, ὁ νέος τότε πάστορας Τὸμ Ἄμστρογγ γνωρίζει τὴν τραγουδίστρια τῆς ὄπερας Ρίτα Κανταλίνι, καὶ τὴν ἐρωτεύεται. Ὁ ντὲ Ρότσαρντ, ποὺ ἦταν ἐραστὴς τῆς Ρίτας Κανταλίνι, κι' ἡ ἀνηψιά του Μαίρη, ποὺ ἀγαπάει ὁλόθερμα τὸν Τὸμ Ἄμστρογγ χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ξέρη, ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτό. Ἀντιθέτως ὁ Τὸμ Ἄμστρογγ εἶναι τόσο εὐτυχισμένος ποὺ ἀλλάζει τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς του. Οἱ δυὸ γεροντοκόρες θεῖες του, ποὺ κατ' ἀρχὰς ἦταν εὐχαριστημένες ἀπὸ τὴν ἀλλαγή, μόλις μαθαίνουν τὴν αἰτία τρομάζουν τόσο, ὥστε καλοῦν τὸν ντὲ Ρότσαρντ γιὰ νὰ τὲς βοηθήση καὶ νὰ σώση τὸν ἀνηψιό τους ἀπὸ τὰ νύχια τῆς θεατρίνας. Ὁ ντὲ Ρότσαρντ πηγαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ πάστορα, δέχεται ἀντ' αὐτοῦ τὴ Ρίτα Κανταλίνι, καί, μετὰ πολλά, τὴν πείθει νὰ φύγη καὶ ν' ἀφίση τὸν πάστορα νὰ ξεχάση τὸ φλογερὸν ἔρωτά του. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπαίνει ὁ Τὸμ Ἄμστρογγ κι' ἀναγκάζεται ὁ ντὲ Ρότσαρντ νὰ φύγη. Ὅταν μένουν μόνοι ἡ Ρίτα κι' ὁ Ἄμστρογγ, ὁ τελευταῖος τῆς προσφέρει μὲ συγκίνηση ἕνα περιδέραιο ἀπὸ μικρὰ μαργαριταράκια ποὺ ἀνῆκε στὴ μητέρα του καὶ τῆς ζητάει ν' ἀρραβωνιαστοῦνε. Ἐκείνη τοῦ δηλώνει πὼς δὲ μπορεῖ νὰ γίνη γυναῖκα του κι' ὁ Τὸμ ὑποψιάζεται πὼς τὴν ἀγαπάει ὁ ντὲ Ρόνσαρντ καὶ τὴν ρωτάει μ' ἀγωνία ἂὲ εἶναι ἀλήθεια.

(Συνέχεια)

Σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση τοῦ νεαροῦ πάστορα, ἡ Ρίτα Κανταλίνι δὲν ἀπάντησε ἀμέσως.

Μ' ὅλη τὴ μεγάλη της ἑτοιμότητα, ποὺ τὴν εἶχε ὀξύνει ἀκόμα περσότερο, ἡ συνήθεια τῆς σκηνῆς, δὲν εὕρισκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ λόγια, ποὺ χρειαζότανε γιὰ νὰ πῆ ψέμμα.

Ὁ Τὸμ Ἄμστρογγ, ποὺ περίμενε, μὲ καταφανῆ ἀνυπομονησία, λίγα δευτερόλεπτα, ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησή του, πιὸ ζωηρά, βαρυανασαίνοντας.

— Σᾶς ἀγαπάει ἀκόμα, ὁ ντὲ Ρότσαρντ;

— Μὰ ὄχι... Τί τρέλλα!

Ὕστερα πρόσθεσε γρήγορα, αὐθόρμητα:

Ἀπὸ τότε ποὺ σᾶς γνώρισα δὲν ἐπέτρεψα σ' ἄλλον ἄντρα, οὔτε κἂν νὰ μοῦ γράψη.. Σᾶς ὁρκίζομαι, πὼς ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα, ποὺ σᾶς συνάντησα στὴ γιορτὴ τοῦ κυρίου ντὲ Ρότσαρντ, δὲ συλλογίστηκα οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἄλλον ἀπὸ σᾶς

— Ρίτα, ἂν αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε τώρα, ἦταν ἀλήθεια, δὲ θὰ κομπιάζατε πρὶν ἀπὸ λίγο. Δὲ θὰ μ' ἀναγκάζατε νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἐρώτησή μου!

Ἔκλεισε τὰ μάτια της.

Τὰ ματοβλέφαρά της βαρυά, νοτισμένα ἀπὸ δάκρυα, τρεμοπαίζανε κλείνοντας.

Προσπάθησε νὰ γελάση.

Μὰ τὸ γέλοιο της ἀντήχησε παράτονα.

Κατάλαβε, πὼς τὰ λόγια της, κι' ὅταν ἀκόμα ἦταν ψεύτικα, δὲν πρόδιναν τὴν ἐσωτερική της πάλη, ὅσο αὐτό της τὸ γέλοιο.

Τὸν εἶδε ποὺ εἶχε δέσει τὰ δάχτυλά του καὶ τὰ βασάνιζε, περιμένοντας μιὰν ἀπάντησή της.

Συγκέντρωσε τὸ θάρρος της καὶ τοῦ εἶπε:

— Μά, παραλογίζεσθε... Τί πᾶτε κι' ἀνασκαλεύετε! Ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα, ποὺ ἐνῶ μὲ χειροκροτοῦσαν καὶ μ' ἀποθέωναν τόσοι καὶ τόσοι, ποὺ ἐνῶ τόσα ζευγάρια μάτια μὲ κύτταζαν μὲ θαυμασμό, μόνο ἐσᾶς ξεχώρισα, ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς ἔχω νὰ συναντηθῶ μὲ τὸν κύριο ντὲ Ρότσαρντ! Ἄ! σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι τέλειωσε... ὅτι τέλειωσαν ὅλα... ὅλα.

— Ρίτα, μιλᾶτε μὲ γρίφους. Ποιὰ τέλειωσαν;

— Μὰ πῶς νὰ τὸ πῶ.... Ἡ ἀγάπη ποὺ εἶχε γιὰ μένα.... Ἡ φιλία μας... Ἡ φιλία του.

Σώπασε.

Ὁ Τὸμ Ἄμστρογγ, μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι, εἶχε βυθιστῆ σὲ συλλογή.

Τὸ παληὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου, μὲ τὸ μονότονο τὶτ—τὰκ του ὑπογράμμιζε τὴ σιωπή.

Πέρασαν κάμποσα δευτερόλεπτα.

Ὁ Τὸμ Ἄμστρογγ σήκωσε ἀργὰ τὸ κεφάλι του καὶ ρώτησε μὲ θλιβερὴ φωνή, γεμάτη παράπονο.

— Ρίτα, γιατί μοῦ μιλᾶτε σήμερα, γιὰ πρώτη φορά, γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Κάτι μὲ κρατοῦσε. Μιὰ ντροπή. Ἕνας φόβος μήπως σᾶς δυσαρεστήσω.

— Μήπως μὲ δυσαρεστήσετε; Γιατί; Σεῖς, πρὶν ἀπὸ λίγο, εἴπατε τόσο σωστά, ὅτι δὲν εἶναι στὸ χέρι σας ν' ἀπαγορεύσετε σ' ἕναν ἄντρα νὰ σᾶς ἀγαπᾶ. Νὰ σᾶς ἐρωτευθῆ... Ἐκτὸς ἂν δὲν εἶναι μόνο αὐτό. Ἐκτὸς ἂν ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ θὰ πρέπει νὰ τὸ κρύψετε...

Ἡ φωνή του εἶχε κάτι τὸ πικρό, τὸ λυγμικό.

Ἡ πανέμορφη θεατρίνα προσπάθησε νὰ κερδίση καιρό, γιὰ νὰ μπορέση νὰ βρῆ μιὰ διέξοδο.

— Μά, Τόμ, δὲν καταλαβαίνω...

Ἐκεῖνος ὅμως εἶχε φτάσει στὸ ἀκρότατο σημεῖο τῆς ἀγωνίας.

Τὰ κόκκαλα τῶν δακτύλων του τρίζανε ἀπὸ τὸ σφίξιμο ποὺ τοὺς ἔκανε, τὰ χείλη του τρέμαν:

— Γρήγορα, ἀπαντῆστε γρήγορα, Ρίτα, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μὴ μὲ βασανίζετε!

— Μὰ Τόμ, καλέ μου Τόμ, δέν....

— Ὥστε δὲ σᾶς ἀγαποῦσε μόνον αὐτός, ἀλλά...

Ἕνας λυγμὸς τὸν συντάραξε σύγκορμο.

Μάκρυνε ἀπὸ κοντά της καὶ κρύβοντας τὸ πρόσωπό του ρίχτηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα ὀλολύζοντας:

— Καὶ σύ... καὶ σύ..

Ἡ Ρίτα Κανταλίνι, ἔνοιωσε μιὰ βαθειὰ συμπόνια νὰ τῆς πλημμυρίζη τὴν καρδιά

Ἔκανε ἕνα βῆμα νὰ τὸν πλησιάση.

Ἔκανε ν' ἁπλώση τὰ χέρια της, ποὺ τρέμανε, γιὰ νὰ τοῦ χαϊδέψη τὰ μαλλιά.

Ἔκανε νὰ μιλήση.

— Μά, ὄχι, Τόμ, δὲν εἶναι ἀλήθεια, δὲν ξέρεις τί λές...

Ὁ νεαρὸς πάστορας, τινάχτηκε.

— Δὲν ξέρω τί λέω; Ἄ! Τότε ὁρκίσου μου, πὼς δὲν εἶναι ἀλήθεια.

— Τὸ ὁρκίζομαι.

Ὄχι, ἔτσι... ὄχι ἔτσι: Βάλτε τὸ χέρι σας πάνω σ' αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ὁρκιστῆτε μου ἐπίσημα πώς...

Ἡ Ρίτα Κανταλίνι εἶδε μέσα στὸ σκοτάδι τὸ χέρι τοῦ Τόμ νὰ τῆς προτείνη τὸ μικρό, παληό, Εὐαγγέλιο ποὺ τοῦ εἶχε δωρίσει ἡ μητέρα του.

Ἔκανε ν' ἁπλώση τὸ χέρι της, μὰ ἀνατρίχιασε.

Μέσα στὸ σκοτάδι, νόμισε πὼς εἶδε, νὰ τὴν κυττάζη στηρὰ μιὰ θαμπὴ γυναικεία μορφὴ μὲ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ χρῶμα σιντεφιοῦ.

Ἀποτράβηξε τὸ χέρι της ποὺ πῆγε ν' ἁπλωθῆ μὲ μιὰ συγκρατημένη κραυγή.

Ἐκεῖνος ὅμως παραληροῦσε.

— Χά.. ὁρκιστῆτέ το λοιπόν... Δὲ μπορεῖτε νὰ ὁρκιστῆτε δὲ μπορεῖτε' δὲν τολμᾶτε! Ἡ φωνή του εἶχε ἕναν τραγικὸ σαρκασμὸ καὶ τὰ μάτια του ἦταν φωτισμένα ἀπὸ μιὰ κίτρινη ἀναλαμπὴ παραφροσύνης.

Ἡ Ρίτα ἔκλεισε τὰ μάτια κράτησε τὴν ἀναπνοή της, κι' ἄγγιξε μὲ τὴν ἄκρη τῶν δαχτύλων της τὸ μικρὸ Εὐαγγέλιο.

Ὁ Τὸμ Ἄμστρογγ ἔμπηξε ἕνα οὐρλιαχτὸ χαρᾶς κι' ὕστερα ὑπαγόρευσε τὸν ὅρκο:

— Ἐπαναλάβετε τὰ ἴδια λόγια ποὺ θὰ πῶ: «ὁρκίζομαι πὼς δὲν ὑπῆρξε τίποτα τὸ ἔνοχο, στὶς σχέσεις μου μὲ τὸν κ. ντὲ Ρότσαρντ...» Ἡ πανέμορφη θεατρίνα, κατάλαβε, πὼς ξαφνικὰ τὴν ἐγκατέλειπαν οἱ δυνάμεις της.

— Ὤ, Μαντόνα! ψιθύρισε μὲ ἀγωνία.

— Ἀρνεῖσθε;

— Ὄχι, ὄχι.... δὲν ἀρνοῦμαι. Σ' ἀγαπῶ Τόμ! Σ' ἀγαπῶ τόσο πού....

— Ὁρκίσου, λοιπόν, ὁρκίσου!

— Ὁρκίζομαι ὅτι μεταξὺ τοῦ ντὲ Ρότσαρντ κι' ἐμένα...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα, διάπλατα, καὶ στὸ φῶς μιᾶς λάμπας ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του, διαγράφηκε ἡ μορφὴ τοῦ ντὲ Ρότσαρντ. Ἡ Ρίτα ποὺ βρισκόταν ἀπέναντι στὴν πόρτα, τὸν εἶδε ἀμέσως, καὶ σώπασε. Δάγκασε τὰ χείλη της καὶ τράβηξε τὸ χέρι της. Ὁ Τὸμ Ἄμστρογγ, στὴν συγκίνησή του, δὲν κατέλαβε.

Νόμισε πὼς ἡ ἀγαπημένη του ὡρκίστηκε.

Ἔξαλλος ἀπὸ τὴ χαρά του γονάτισε.

— Ἄ, Ρίτα, συγχώρεσέ με, ποὺ ἀμφέβαλα γιὰ σένα, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή. Σ' εὐχαριστῶ θερμά.

Ὁ κύριος ντὲ Ρότσαρντ προχώρησε μέσα στὸ δωμάτιο, κι' ἀκούμπησε τὴ λάμπα, σ' ἕνα τραπεζάκι. Τότε μόνο ὁ Τόμ, κατάλαβε τὴν παρουσία του.

Σηκώθηκε καὶ γεμᾶτος χαρά, τοὔπιασε τὰ δυό του χέρια καὶ τὰ ἔσφιξε:

— Ἄ! κύριε ντὲ Ρότσαρντ, λίγο πρὶν ἐγκλημάτησα. Ἐγκλημάτησα βαρειά. Τώρα ὅμως ἔφυγε ἕνα βάρος ἀπὸ τὴν ψυχή μου κι' εἶμαι πολύ, πάρα πολὺ εὐτυχής. Ἂν ξέρατε τί χαρὰ ἔχω! Σήμερα εἶναι ἡ σημαντικώτερη μέρα τῆς ζωῆς μου. Ἡ ὡραιότερη: Ἡ πιὸ εὐτυχισμένη.

Ὁ κύριος ντὲ Ρότσαρντ, τὸν κύτταξε ψυχρά.

— Μά, Τόμ, τί ἔξαψη εἶναι αὐτή.

— Κύριε ντὲ Ρότσαρντ, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συχωρέσετε. Εἶμαι πολὺ συγκινημένος. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκούω ἕνα γλυκὸ τραγοῦδι, ποὺ τραγουδιέται στὰ κατάβαθα τοῦ εἶναι μου. Νοιώθω κάτι σὰν ἄνοιξη μέσ' στὴν καρδιά μου κι' ὁλόγυρά μου... Εἶμαι τρισευτυχισμένος: Ἡ κυρία Κανταλίνι κι' ἐγὼ ἀρραβωνιαστήκαμε.

— Πῶς;

Ὁ Τὸμ ὅμως δὲν πρόσεξε, τὴν ταραχή του.

Ἡ εὐτυχία του, τὸν τύφλωνε.

Ἡ χαρὰ τὸν εἶχε μεθύσει.

Χτύπησε τὰ χέρια του εὔθυμα καὶ πρόσθεσε:

— Ναί. Τῆς ζήτησα νὰ γίνη γυναῖκα μου.

— Καὶ ἡ κυρία Κανταλίνι δέχτηκε;

— Ναί!

Ὁ ντὲ Ρότσαρντ ἔκλεινε ψυχρὰ τὸ κεφάλι του καὶ μὲ ἄχρωμη φωνή.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, σᾶς συγχαίρω καὶ τοὺς δυό! εἶπε.

Ὁ Τὸμ Ἄμστρογγ παραξενεύτηκε γιὰ τὰ τυπικὰ λόγια, τὴν ψυχρὴ κλίση τῆς κεφαλῆς καὶ τὴν ἄχρωμη φωνή του.

— Μά, κύριε ντὲ Ρότσαρντ, γιατί μιλᾶτε τόσο ἀλλόκοτα; ρώτησε.

— Διάβολε! Ἡ εἴδηση εἶναι τόσο ἀπροσδόκητη κι' ἔρχεται τόσο ἀπότομα.

— Δὲν ἁπλώσατε τὰ χέρια σας νὰ συγχαρῆτε τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου. Δὲν ἀνοίξατε τὴν ἀγκαλιά σας γιὰ νὰ σφίξετε πατρικά, ὅπως περίμενα. Γιατί;

Ἡ φωνή του πρόδινε μιὰ ἀγωνία ποὺ ἄρχισε νὰ τὸν πνίγη.

Ὁ κύριος ντὲ Ρότσαρντ ὑποκλίθηκε ἐλαφρὰ καὶ εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖτε. Δὲν τὸ περίμενα καὶ..

— Ὄχι. Ὄχι. Δὲν εἶναι αὐτὸ κύριε ντὲ Ρότσαρντ. Δὲν εἶναι αὐτό!

— Τόμ! παραφέρεστε.

— Ὄχι κύριε ντὲ Ρότσαρντ, Μὴ προσπαθῆτε, νὰ δικαιολογηθῆτε. Ἡ στάση σας ἀπέναντί μου εἶναι τόσο ἀλλόκοτη, τόσο καινούργια γιὰ μένα... Δείχνει κάποια στενοχώρια....

Ὁ κύριος ντὲ Ρότσαρντ γύρισε καὶ κύτταξε τὴ Ρίτα, ποὺ καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ μὲ ἀγωνία ποὺ ζωγραφιζόταν καταφανέστατα στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της.

— Ὕστερα κυττάζοντας τὸν Τόμ, κατάματα εἶπε τονίζοντας κάθε του λέξη.

— Καμμιὰ στενοχώρια, Τόμ. Ἁπλούστατα: ἀποδοκιμάζω τὰ σχέδιά σας.

— Πῶς; Καὶ τὸ λέτε αὐτὸ μπροστὰ στὴν κυρία Κανταλίνι;

— Τῆς τὸ εἶπα καὶ τῆς ἴδιας, πρωτήτερα.

— Ὁ Τὸν γύρισε ἀπότομα πρὸς τὸ μέρος τῆς Ρίτας.

Ἐκείνη ἀπέφυγε τὸ βλέμμα του.

Ὁ ντὲ Ρότσαρντ καταβάλλοντας μιὰ προσπάθεια γιὰ τὰ κάνη σταθερὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, ἐξακολούθησε.

— Λίγο πρὶν νἄρθετε, μίλησα στὴν κυρία Κανταλίνι σχετικά. Ἦταν χρέος μου νὰ τῆς μιλήσω, ὅπως τῆς μίλησα καὶ νὰ σᾶς πῶ ὅ τι εἶπα πρὸ ὀλίγου, γιατὶ ἔχω τὴ γνώμη πὼς αὐτὸς ὁ γάμος, δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς κάνη εὐτυχισμένους. Οὔτε σᾶς οὔτε αὐτή!

Ὁ Τὸμ ἔνοιωσε τὸ αἷμα του νὰ τοῦ σφυροκοπάη τὰ μελίγγια.

Ἀπὸ ὅσα τοῦ εἶπε ὁ ντὲ Ρότσαρντ δὲν πρόσεξε τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τελευταία του λέξη, ποὺ τὴν θεώρησε προσβλητικὴ γιὰ τὴ γυναῖκα, ποὺ ἔβλεπε κι' ὅλας γονατισμένη μαζί του μπροστὰ στὸ βωμὸ τοῦ Ὑμεναίου.

Σούφρωσε ἀγριεμένος τὰ φρύδια καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ θυμό, εἶπε:

— Αὐτή; Ἄ, μὰ γιὰ νὰ σᾶς πῶ: μὲ ποιὸ δικαίωμα τὴν προσβάλλετε; Μὲ ποιὸ δικαίωμα, ἀνακατεύεστε στὶς ὑποθέσεις της;

— Τόμ!

Ὁ ντὲ Ρότσαρντ, εἶχε προφέρει τ' ὄνομά του σὲ τόνο ἐπιπλήξεως, ἀλλὰ ὁ νεαρὸς πάστορας δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ συγκρατηθῆ.

Τὸν πλησίασε καὶ κυττάζοντάς τον, βλοσυρά, στὰ μάτια, ἐξακολούθησε:

— Πρέπει κανεὶς νἄχη παράδοξες σχέσεις μὲ μιὰ γυναῖκα γιὰ ν' ἀναγνωρίζη στὸν ἑαυτό του τὸ δικαίωμα, νὰ τῆς δίνη τέτοιες συμβουλές. Χά! Πρέπει νἆναι κανεὶς περισσότερο ἀπὸ φίλος της, πρέπει νἆναι....

Ὁ ντὲ Ρότσαρντ, πρὶν ὁ Τὸμ προφτάση νὰ τελειώση τὴ φράση του, ἔκανε μεταβολὴ καὶ βάδισε γοργὰ πρὸς τὴν πόρτα.

Τὴν ἄνοιξε νευρικὰ καί, πρὶν περάση τὸ κατῶφλι, γύρισε, τὸ κεφάλι του, πρὸς τὸ νεαρὸ πάστορα, καὶ τοῦ εἶπε.

— Φτάνει: Καλὰ κάνατε καὶ δὲν τελειώσατε τὴ φράση σας. Θὰ σᾶς ξαναδῶ ὅταν θἄσαστε ψύχραιμος. Τώρα φεύγω.

Ὁ Τὸμ Ἄμστρογγ, ὅμως, βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα κοντά του.

Τὸν ἅδραξε νευρικὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο καί, σέρνοντάς τον μέσα στὴν κάμαρα, φώναξε:

— Ἄ! Δὲ θὰ φύγετε ἔτσι. Δὲ θὰ φύγετε ἔτσι.

— Τρελλάθηκες Τόμ;

— Ἀκοῦστε με. Τὸ ἀπαιτῶ. Σᾶς ἐξορκίζω νὰ μὲ ἀκούσετε...

Ἕνας λυγμὸς ἔπνιξε στὸ λάρυγγά του, τὴ συνέχεια τῆς φράσεώς του.

Τὰ δάχτυλά του ξεσφίχτηκαν.

Ὀπισθοχώρησε καὶ ἄφησε λεύτερο τὸ μπράτσο τοῦ ντὲ Ρότσαρντ.

Ὁ πλούσιος βιομήχανος, ἔκανε μιὰ νευρικὴ κίνηση, σὰ νἄθελε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀλλὰ συγκρατήθηκε καὶ

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

Στὸ καλοβαλμένο του ἰσόγειο διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Βικτὼρ Μασσέ ντυμένος μὲ μιὰ πιτζάμα μπλέ σιέλ, καὶ ξαπλωμένος ἀναπαυτικώτατα στὸ ντιβάνι του, ὁ Ἐδουάρδος Φιλμὲν διαβάζει μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὴν ἀστυνομικὴ ἐπιφυλλίδα τῆς ἐφημερίδας του.

Ὁ Ἐδουάρδος εἶναι νέος, κομψός, καλοκαμωμένος καὶ πλούσιος. Ἡ πατρική του περιουσία, ποὺ κληρονόμησε μόλις πέρου, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ διαθέτη ἐλεύθερα τὸν πολύτιμο χρόνο του γιὰ τὶς ἀτομικές του ἀπολαύσεις, ἀντὶ νὰ τρίβη τὸ παντελόνι του στὴν καρέκλα κάποιου δημοσίου ἢ τραπεζιτικοῦ γραφείου.

Ἔξαφνα, τὸ ἐκκρεμὲς τῆς τραπεζαρίας κτυπᾶ πέντε. Ὁ Ἐδουάρδος παρατᾶ ἀμέσως τὴν ἐφημερίδα του καὶ σηκώνεται ὄρθιος μ' ἕνα ἐλαφρὸ πήδημα.

Σ' ἕνα τέταρτο ἡ Μαγδαληνὴ θὰ βρίσκεται κοντά του, γλυκειά, χαριτωμένη, ὅπως τὴ φανταζόταν μισόγυμνη. Τρέχει λοιπὸν στὸν καθρέφτη του, διορθώνει λιγάκι τὰ πλούσια κατάμαυρα μαλλιά του καὶ χαμογελᾶ, εὐτυχισμένος μὲ ἀπόλυτη αὐταρέσκεια. Μπορεῖ νὰ πῆ, χωρὶς κίνδυνο νὰ τὸν διαψεύση κανείς, πὼς εἶναι ὄμορφος νέος.

Ἡ Μαγδαληνὴ εἶναι μιὰ ἀξιολάτρευτη φιλενάδα, ποὺ τρεῖς μῆνες τώρα, περνᾶ κοντά του τὶς ὧρες της, ἀπὸ τὶς πέντε ὡς τὶς ἑπτά, κάθε μέρα, μὲ ἀγγλικὴ ἀκρίβεια, στὴν ἐρωτικὴ φωλίτσα τῆς ὁδοῦ Βικτὼρ Μασσέ. Ἡ Μαγδαληνὴ εἶναι παντρεμμένη. Τὴν ἀντάμωσε μιὰ μέρα στὴ Γκαλλερὶ Λαφαγιέτ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀγόραζε γιακαδάκια γιὰ τὴν φιλενάδα του, τὴν προκατοχό της, ποὺ φοροῦσε σεμιζέττες γιατὶ ἦτανε πολὺ χειραφετημένη κοπέλλα. Ἡ Μαγδαληνὴ ἀγόραζε, ἁπλούστατα, γιακάδες γιὰ τὸν ἄντρα της, σὰν καλὴ νοικοκυρούλα. Τὰ χέρια τους συναντηθήκανε, σχεδὸν κατὰ τύχη, πάνω σ' ἕνα πουκάμισσο ποὺ ἄρεσε καὶ στοὺς δύο κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἡ πιστὴ ὡς τότε Μαγδαληνὴ δικαιολόγησε ὁλοκληρωτικὰ τ' ὄνομά της κι' ἄρχισε τὶς τακτικές, καθημερινὲς ἐπισκέψεις, ἀπὸ τὶς πέντε ὥς τὶς ἑπτά, στὸ κομψὸ ἰσόγειο διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Βικτὼρ Μασσέ, 22. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τοῦ ἐξήγησε, σὰν τίμια γυναίκα, τὴν κατάστασή της, ὥστε νὰ μὴ τῆς παραπονεθῆ γιὰ τὸ παραμικρὸ ἀργότερα:

—Εἶμαι παντρεμμένη, τοῦ εἶπε, κι' ὁ ἄντρας μου εἶναι τρομερὰ ζηλιάρης. Μὲ λατρεύει ἀλλὰ εἶναι ὀξύθυμος καὶ βίαιος. Ἂν μάθη ὁ Φλοριμὸν πὼς τὸν ἀπατῶ, δὲν χωρεῖ μέση λύσις: θὰ σκοτώση τὸν ἐραστή μου καὶ θὰ μὲ συχωρέση, ἱκανοποιημένος...

Ὁ Ἐδουάρδος χαμογέλασε μὲ τὴν συνηθισμένη του αὐταρέσκεια καὶ αἰσιοδοξία καὶ οὔτε ξαναμίλησαν γιὰ τὸν δυστυχισμένο τὸν Φλοριμόν.

Ἀκούστηκε τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας καὶ τὰ βήματα τοῦ ὑπηρέτη ποὺ πῆγε πρόθυμος ν' ἀνοίξη, γιατὶ φανταζότανε ποιὸς θὰ ἦταν ὁ ἐπισκέπτης.

—Γιατὶ ἀργεῖ τόση ὥρα νὰ μπῆ; ἀναρωτιότανε ὁ Ἐδουάρδος ἀνυπόμονος να σφίξη τὴν ἀγαπημένη του στὴν ἀγκαλιά του. «Ἔμπα λοιπόν, ἀγαπούλα μου!» φώναξε ἀμέσως κατόπι.

Ἡ πόρτα του ὅμως μισοάνοιξε καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο ἕνας κοντόχοντρος ταχυδρομικὸς διανομέας μὲ γένεια, κοκκινοβολισμένος ἀκόμη ποὺ τὸν εἶπανε «ἀγαπούλα μου».

—Με συγχωρεῖτε, νόμιζα πὼς ἤτανε...

—Ὁ κύριος Ἐδουάρδος Φιλμέν, παρακαλῶ; Σεῖς; Ἔχετε ἕνα συστημένο γράμμα. Ὑπογράψτε τὴν παραλαβή, παρακαλῶ.

Ὁ Ἐδουάρδος ὑπόγραψε κι' ὁ διανομέας, ἀκόμη κατακόκκινος, χαιρέτησε, τσέπωσε τὸ πουρμπουάρ του κι' ἔφυγε.

Ὁ νέος δεν ἀνεγνώρισε τὸ γράψιμο τῆς ἐρωμένης του, γιατὶ δὲν τοῦ εἶχε γράψει ποτὲ ὡς τώρα. Ἄνοιξε τὸν φάκελλο καὶ ἐδιάβασε:

»Ἀγάπη μου,

» Ὁ ἄντρας μου ἔβαλε καὶ μὲ παρακολούθησαν. Ξέρει πὼς τὸ πατῶ μ ἐνοικιασ τοῦ ἰσ ου τῆς ὁδοῦ Βικτὼρ Μασσέ, 22. Ἀπόψε μεσάνυχτα, μοῦ ὡρκίστηκε, «θὰ μπῶ σ' τὸ σπίτι καὶ θὰ μαχαιρώσω τὸν ἐραστή μέσα στὸν ὕπνο του.»

» Σὲ εἰδοποιῶ γιὰ νὰ ἔχω ἥσυχη τὴ νείδησή μου, ἀλλά, καταλαβαίνεις βέ πὼς εἶναι ἀδύνατο νὰ ξαναϊδωθοῦμε.

» Χαῖρε γιὰ πάντα, Μαγδαληνή.

—Καλὸ κι' αὐτό! εἶπε ὁ νέος. Αὐτὸ κτῆνος θέλει νὰ μὲ σκοτώση τὰ μεσά μέσα στὸ κρεββάτι μου. Εὐτυχῶς ποὺ δοποίησε ἡ Μαγδαληνὴ καὶ θὰ τὸ σι

Ἅρπαξε ἀμέσως τὴ βαλίτσα του κι' ἄ χισε νὰ τὴν γεμίζη μὲ φορέματα καὶ ρα ἀσπρόρρουχα.

Σταμάτησε ὅμως στὴ μέση αὐτῆς τῆ γασίας.

Ποῦ νὰ πήγαινε; Ποῦ νὰ βρῆ ἕνα διαμέρισμα μ' αὐτὴ τὴν κρίση τῆς κατο στὸ Παρίσι; Νὰ φύγη γιὰ τὸ ἐξωτερικ ἡ ἀκρίβεια; Μὲ τὸν ξεπεσμὸ τοῦ φράγκ ἤθελε μιὰ περιουσία τὴν ἑβδομάδα γι ζήση. Κι' ἔπειτα, ποιὸς τὸν βεβαίωνε Φλοριμὸν δὲν θὰ τὸν καταδίωκε ὥς τὴν τοῦ κόσμου ὥσπου νὰ τὸν σκοτώση;

Πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ, σκέφτηκε, καὶ νὰ βρῶ τρόπο ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ μοντέρνο αὐτὸν Ὀθέλλο.

Ὁ Ἐδουάρδος παράτησε τὴ βαλίτσα, ξαπλώθηκε πάλι στὸ ντιβάνι του, ἀνα καλὸ ποῦρο κι' ἔμεινε σκεπτικὸς ἀρκε ρα. Φαίνεται πὼς βρῆκε τὴ λύση, γιατὶ ρὶς κανένα φόβο, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ λη, πλάγιασε καὶ κεῖνο τὸ βράδυ στὸ βάτι του, ὅπως κι' ὅλες τὶς περασμένες χτες.

* * *

Εἶναι ἡ ὥρα ἐννέα τὸ πρωΐ.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ Ἐδουάρδου τοῦ φ ὅπως κάθε πρωῒ τὸ πρόγευμά του κα ἐφημερίδες. Ὁ νέος ὅμως οὔτε γυρίζ κυττάξη τὴ σοκολάτα του καὶ τὰ ὀρ βουτήματα. Ἁρπάζει μιὰ ἐφημερίδα κ αβάζει στὴν στήλη τῶν «Ἀστυνομικῶν

»Μιὰ ἀκατανόητη δολοφονία στὴν Μονμάρτρη«

» Αὐτὴ τὴ νύκτα, ἔγινε ἕνα τρομερὸ ὅσο καὶ ἀνεξ δράμα στὸ ἰσόγειο τοῦ ἀριθμοῦ 20 τῆς ὁδοῦ Βικτὼρ σέ. Στὸ ἰσόγειο τοῦ ἀριθμοῦ 20 τῆς ὁδοῦ αὐτῆς ἔμενε πολλὰ χρόνια ἕνας γέρων, ὁ κ. Φ. Ντυράν, τοῦ ὁποί πρόκειτο τὸν ἄλλο μῆνα νὰ ἑορτασθοῦν τὰ ἑκατὸ χ Σήμερα τὸ πρωῒ ὅμως ἡ ὑπηρέτριά του, καθὼς μπῆκε δωμάτιο κατὰ τὴν αὐγὴ γιὰ ν' ἀνοίξη ὅπως συνήθ παράθυρα, βρῆκε τὸν ἡλικιωμένο κύριό της νεκρὸ στ βάτι του, μὲ μιὰ μαχαιριὰ στὸ στῆθος. Τὸ ὄργανο κλήματος ἦταν ἀκόμη μέσα στὴν πληγὴ καὶ στὴ λα ἦσαν χαραγμένες οἱ λέξεις: «Ἔτσι πεθαίνουν οἱ ζ

» Κανένα ἔπιπλο δὲν ἔχει παραβιασθῆ στὸ δωμάτ τε ἄγγισαν τὰ συρτά. Δὲν ἔκλεψαν τίποτε! Μήπως ται γιὰ δράμα ἔρωτος ἢ ζήλειας;

» Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ βεβαιώση ὅτι ὁ ἑκατο εἶχε ἐρωμένη. Ἡ ἀστυνομία προβαίνει σὲ αὐστηρ κρίσεις. Θὰ μπορέση ἄραγε νὰ ἀνακαλύψη τὸ κλει τρομακτικοῦ αὐτοῦ μυστηρίου;»

* * *

—Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ μυστήριο εἶναι ἁπλούστατο, ρισε χαμογελῶντας κυνικώτατα ὁ Ἐδουάρδος. Τὸ γιὰ λίγες ὧρες, ἀπὸ τὶς ἕντεκα ὡς τὶς δύο μετὰ νυκτα, τοὺς ἀριθμοὺς τῶν δύο σπιτιῶν. Ἔβαλα μου τὸ 20 καὶ στὸ διπλανὸ τὸ 22 κι' ἔτσι γλύτωσα μαχαῖρι τοῦ Φλοριμόν. Ὅσο γιὰ τὸν φουκαρᾶ τὸ τοῦ σώνουν τὰ ἑκατὸ χρόνια ποὺ ἔζησε: Καὶ πρόσθ

—Φαντάζομαι ὅμως, τὰ μοῦτρα ποὺ θὰ κάνη ἐκδικητικὸς σύζυγος, ὅταν θὰ διαβάση στὶς ἐφημε τὸν ἐραστὴ τῆς γυναίκας του!

ΖΩΡΖ ΝΤΟΛΛΕ

ΓΙΟΧΑΝΑ

Ὁ Ρώντι Γκροῦνο, δὲν εἶχε προλάβει καλὸ—καλὰ νὰ κάτση γυρίζοντας ἀπὸ τὴ φυλακὴ στὸ ξενοδοχεῖο, ὅταν ὁ Ράϊνχολντ, δίνοντας μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ στὴν πόρτα, μπῆκε ἀπότομα μεσ' στὸ δωμάτιο καί, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸν ὦμο, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ θυμό.

—Καὶ τώρα Γκροῦνο θὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια. Γιὰ πολὺ καιρό, φάνηκα ἠλίθιος κι' ἐγὼ σὰν τοὺς δικαστὲς καὶ πίστεψα τὰ λόγια σου. Ὅλο τὸν καιρὸ ποὺ διαρκοῦσε ἡ δίκη δὲν μίλησα. Ἀλλὰ τώρα, δὲν μοῦ ξεφεύγεις, ἂν δὲν μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια...

Ὁ Ρώντι Γκροῦνο, ἀντὶ νὰ ταραχθῆ, τοῦ ἀπάντησε, κυττάζοντάς τον ἤρεμα μέσα στὰ μάτια.

—Ἄδικο ἔχεις Ράϊνχολντ νὰ νομίζης πὼς θέλω νὰ σοῦ ξεφύγω. Ἴσια, ἴσια, ποὺ ἂν δὲν ἐρχόσουν ἐσὺ νὰ μ' εὕρης, θὰ πήγαινα νὰ σὲ ζητήσω ἐγώ, γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὶς ἐξηγήσεις ποὺ ζητᾶς.

—Ὥστε στὰ σωστὰ ψέμματα ἔλεγες ; ψέμματα ;

—Ναί, ἐξακολούθησε ὁ Ρώντι : ὅ,τι εἶπα, ὅ,τι πίστεψαν σήμερα στὸ δικαστήριο ὅλα, μὰ ἐντελῶς ὅλα ἦσαν ψέμματα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν οἱ ἐφημεριδοπῶλες ποὺ φώναζαν.

—Ὁ Ρώντι Γκροῦνο ἔλεγε τὴν ἀλήθεια... Οἱ ἰσχυρισμοί του πὼς ἡ ἀνεψιά του ἔπασχε ἀπὸ ἀνίατο νόσημα καὶ τὴν σκότωσε, ἐπειδὴ ἡ ἴδια τὸν παρακάλεσε, ἀπεδείχθησαν σωστοί.., Τὸ δικαστήριο τὸν ἀθώωσε !...

Ὁ Ρώντι χαμογέλασε εἰρωνικὰ καὶ πῆγε νὰ κλείση τὸ παράθυρο. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ διηγῆται ἀργά, μὲ σιγανὴ φωνή, στὸ Ράϊνχολντ ποὺ τὸν ἄκουγε μὲ σφιγμένες τὶς γροθιές ἕτοιμος νὰ χυμήξη ἐπάνω του.

—Θυμᾶσαι, Ράϊνχολντ, πόσο σ' ἀγαποῦσε ἡ Γιοχάνα ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο ! Καὶ πόσο τὴν ἀγαποῦσες καὶ σύ !

Ὁ Ράϊνχολντ σχεδὸν μούγκρισε.

—Καὶ πεθαμένη ἀκόμα τὴν λατρεύω.

—Θυμᾶσαι τί ὡραία παρέα κάναμε οἱ τρεῖς μας ; Γνώριζα τὸ αἰσθηματάκι σας καὶ σᾶς συνώδευα ὅπου θέλατε, σὰν ἕνας καλὸς θεῖος. Ἀκόμη καὶ μόνους σᾶς ἄφηνα ν' ἀπομακρύνεσθε ἀπὸ μένα καμμιὰ φορά ὅταν βρισκόμαστε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, μόνους καὶ στὸ σπίτι πολλὲς φορές.

Πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀνάσα καὶ ἐξακολούθησε :

—Ποτέ, Ράϊνχολντ, τότε, οὔτε σὺ οὔτ' ἐκείνη δὲν μπορούσατε νὰ βάλετε στὸ νοῦ σας, πὼς τὴν ἀγαποῦσα. Κι' ὅμως ἤμουν βαρυά, ἀγιάτρευτα ἐρωτευμένος μαζί της. Καὶ δὲν φαντάζεσθε πόση δύναμη μοῦ χρειαζότανε γιὰ νὰ κρατιέμαι ψύχραιμος ὅταν σᾶς ἔβλεπα νὰ σφίγγετε τὸ χέρι ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου καὶ γιὰ νὰ σᾶς λέω μὲ τὴν πιὸ ἥσυχη καὶ ἀγαθὴ φωνή : «Πηγαίνετε καμμιὰ βόλτα μόνοι σας, γιατὶ ἐγὼ θὰ μενω νὰ διαβάσω τὴν ἐφημερίδα μου...»

«Σᾶς ἄφηνα νὰ ἐρωτοτροπῆτε, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς μιὰ μέρα θὰ τὴν βαρύσσουν ὅπως εἶχες βαρεθῆ τόσες ἄλλες πρὶν ἀπ' αὐτὴ καὶ ὅτι ἅμα ἔβλεπε πόσο ἄστατοι εἶναι οἱ νέοι, τότε θ' ἀφοσιωνόταν σὲ μένα σὰν σ' ἕνα στήριγμα σίγουρο. Σὲ μένα ποὔχει συνηθίσει νὰ βλέπη ἀπὸ μικρὴ κοντά της ἀφοσιωμένο καὶ περιποιητικό·

«Καὶ μὲ τὶς τρελλὲς αὐτὲς σκέψεις, περίμενα ὑπομονητικὰ τὴν ὥρα ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ τῆς ἐξομολογηθῶ τὸν ἔρωτά μου.

Ἔγινε γιὰ λίγο μιὰ βαθειὰ σιωπὴ καὶ ὁ Ρώντι ξανάρχισε.

Γι' αὐτό, ὅταν εἶδα πὼς τὸ αἴσθημα ποὔχατε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο ἦταν σοβαρό, ὅταν μοῦ εἶπε πὼς τῆς εἶχες ζητήσει νὰ τὴν παντρευτῆς καὶ μὲ ρώτησε γιὰ ποιὰ μέρα θὰ μπορούσαμε νὰ ὁρίσουμε τὸ γάμο μοὖρθε κάτι σὰν δυνατὴ τρέλλα.

—Καλά, τῆς εἶπα, ἐκείνη τὴ στιγμὴ χωρὶς νὰ ξέρω κι' ἐγὼ μοῦ γινόταν. Θὰ πάω νὰ βρῶ τὸν Ράϊνχολντ νὰ συζητήσωμε γι' αὐτὰ τὰ ζητήματα...

«Καὶ στ' ἀλήθεια, ἦρθα σπίτι σου νὰ συζητήσωμε. Κάθησα ὅπως θὰ θυμᾶσαι δύο ὧρες καὶ μιλοῦσα μαζί σου σοβαρὰ καὶ λογικὰ γιὰ τὴν προῖκα, γιὰ τὴν τελετὴ καὶ ἄλλα πράγματα. Κι' ὅμως ὁ νοῦς μου ἔφευγε... Τέλος σ' ἄφησα, λέγοντάς σου :

—Αὔριο βράδυ, λοιπόν, στὶς ἔξη, θὰ συναντηθοῦμε στὴν πλατεῖα.

Ἀπὸ μέσα μου ὅμως, ἐνῶ σὺ μ' εὐχαριστοῦσες, ἔλεγα : Αὐτὸς ὁ γάμος δὲν θὰ γίνη. Δὲν θὰ τὸν δῆς, οὔτε αὔριο οὔτε ποτὲ πιὰ Γιοχάνα.

»Δὲν καταλαβαίνω κι' ἐγὼ πὼς ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ δημιούργησα μιὰ ἀπαίσια, μιὰ τρομερὴ ἱστορία μέσ' τὸ ταραγμένο μυαλό μου. Γύρισα μὲ τραγικὸ ὕφος σπίτι καὶ εἶπα τῆς Γιοχάνα κυττάζοντάς την, σὰν χαμένος.

—Πάει ὁ Ράϊνχολντ, σ' ἄφησε, ἔφυγε γιὰ πάντα.

Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ἔκφραση ποὺ πῆρε ἐκείνη τὴ στιγμή. Τὰ μάτια της ἔγιναν σὰ γυάλινες χάντρες. Ἐφαινόταν πὼς δὲν ἔβλεπε τίποτε μπροστά της, πὼς δὲν εἶχαν πιὰ καμμιὰ ζωὴ μέσα τους. Ἔπειτα, χωρὶς νὰ πῆ λέξη, πῆγε καὶ κλείστηκε στὴν κάμαρά της. Ὅλη τὴν νύκτα τὴν ἄκουγα νὰ κλαίη, πότε μὲ δυνατοὺς λυγμοὺς καὶ πότε μ' ἕνα σιγανὸ παράπονο.

Στάθηκε λίγο, σὰν γιὰ νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις του καὶ ξανάρχισε :

—Φυσικά, νομίζοντας πὼς τὴν εἶχες πραγματικὰ ἐγκαταλείψη, δὲν θέλησε τὴν ἄλλη μέρα νὰ βγῆ καθόλου ἔξω, κι' ἔτσι μπόρεσα νάρθῶ μόνος μου ἐκεῖ ποὔχαμε συμφωνήσει, νὰ σοῦ πῶ πὼς ξαφνικὰ ἔπαθε πυρετὸ μὲ νευρικὲς κρίσεις καὶ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν δῆς. Κι' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα, ὥστε ἐκείνη νὰ μὴ βγαίνη ἔξω καὶ σὺ κι' ὁ κόσμος νὰ πιστέψετε πὼς ἦταν τόσο ἄρρωστη ποὺ δὲν ἤθελε νὰ βλέπη κανένα, καὶ προ παντὸς ἐσένα !.. Εἶχα τόσο τρελλαθῆ, ποὺ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς, μοὐρχόταν νὰ σοῦ διηγοῦμαι ἕνα σωρὸ λεπτομέρειες φανταστικὲς τῆς ἀρρώστειας της. Εἶχα δὲ τόση πειστικότητα ποὺ ὅλοι μὲ πίστευαν καὶ κανείς, οὔτε σύ, δὲν ὑποψιαστήκατε τίποτε. Κι' αὐτὸ γιατί, ὅλοι στὴν πόλη μας ἤξεραν πὼς τὴν εἶχα υἱοθετήσει ἀπὸ μικρη, ποὺ εἶχε μείνει ὀρφανή, καὶ τὴν εἶχα πάντοτε περιποιηθῆ σὰν ἕνας ἀφοσιωμένος πατέρας. Ὅπως μάλιστα ἤμουν καὶ γιατρὸς δὲν ἀποροῦσε κανεὶς γιατὶ δὲν φώναζα κανένα ξένο νὰ τὴν περιποιηθῆ. Καὶ περίμενα. Περίμενα νὰ τῆς ἐξομολογηθῶ τὸν ἔρωτά μου...

Ὁ Ράϊνχολντ ἄκουγε χωρὶς νὰ τὸν διακόπτη. Μόνο ποὺ καὶ ποὺ ἔσφιγγε μὲ λύσσα τὶς γροθιές του, σὰν νάθελε, νὰ χυμήση ἐπάνω του. Ὁ Ρώντι συνέχισε.

Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὰ βράδυα ποὺ μοῦ μιλοῦσε γιὰ σένα: σ' ἔβριζε, σὲ καταριώταν κι' ἔπειτα πάλι μὲ παρακαλοῦσε κλαίγοντας νὰ φροντίσω νὰ πάρω νέα σου, νὰ μάθω ποῦ βρισκόσουν, ἂν ἀγαποῦσες μιὰ ἄλλη, καὶ ποιὰ ἦταν αὐτή. Κι' αὐτὴ ἡ δουλειὰ βαστοῦσε ἕνα μῆνα. Αἰσθανόμουν πὼς θἀρχόταν ἡ ὥρα ποὺ θὰ ξεσκεπαζόμουν. Μιὰ μέρα τῆς εἶπα.

—Ναί. Ἔμαθα. Ἀγαπάει μιὰ ἄλλη. Θὰ τὸν σκοτώσω.

Κι' ἀπὸ τότε, κάθε φορὰ ποὺ μιλούσαμε γιὰ σένα, τῆς ἔλεγα :—«Θὰ πάω νὰ τὸν σκοτώσω», κι' ἐκείνη μοῦ ἀπαντοῦσε μὲ πάθος : «Ναί, σκότωσέ τον.»

Σήμερα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἔπαιζα αὐτὸ τὸν ἀπαίσιο ρόλο. Κι' ἕνα βράδυ, σὰ γύρισα σπίτι τῆς εἶπα : «Γιοχάνα πάει, ὁ Ράϊνχολντ πέθανε ἀπὸ τὰ χέρια μου.» Καὶ περίμενα πὼς θἄπεφτε σὰν ἕνα τραυματισμένο πουλὶ στὴν ἀγκαλιά μου. Ἔμεινε ὅμως ἀκίνητη μὲ τὰ μάτια ἀφηρημένα καὶ ξαφνικὰ μοῦ εἶπε :

—Σκότωσε τώρα καὶ μένα.

Δὲν κρατήθηκα τότε, καὶ τῆς ἐξομολογήθηκα τὸν ἔρωτά μου.

—Σ' ἀγαπῶ Γιοχάνα, σ' ἀγαπῶ. Ἔλα νὰ φύγουμε μαζί, νὰ ζήσουμε μακρυά, σ' ἕνα ξένο μέρος.

»Σ' ἀγαπῶ παράφορα, περισσότερο ἀπ' ὅ,τι σὺ ἀγάπησες ἐκεῖνον... Τότε, πῆρε ἕνα ἄγριο ὕφος καὶ φώναξε.

—Ὥστε γι' αὐτὸ τὸν σκότωσες; Γι' αὐτὸ !!!.

Ἐγὼ δὲν ἤξερα πιὰ τί ἔλεγα : «Ναί γι' αὐτὸ τὸν σκότωσα, γιατὶ σ' ἀγαπῶ! τῆς ἀπάντησα πάλι.

—Σκότωσέ με τότε, ὅπως σκότωσες κι' ἐκεῖνον. Ἐγὼ ἐκεῖνον ἀγαποῦσα. Ἐκεῖνον καὶ μόνον». Κι' ὅσο ἔβλεπε πὼς ἐγὼ δὲν ξεκόλλουσα τὸ ἐρωτευμένο βλέμμα μου ἀπ' ἐπάνω της καὶ πὼς αὐτὰ τὰ λόγια της μ' ἐρέθιζαν, τόσο ξεφώνιζε.

—Σκότωσέ με, ἐγὼ ἐκείνου τὴν ἀγκαλιὰ ἤθελα, ἐκείνου τὰ φιλιὰ ποθοῦσα. Τὸν ἀγαποῦσα ναί, τὸν ἀγαποῦσα καὶ σένα σὲ μισῶ. Ἔλα λοιπόν, μίλα. Μὲ

ὶ τὸν σκότωσες ; Μὲ μαχαῖρι ;

—Ναί, μὲ μαχαῖρι, τῆς ἀπάντησα κι' ἐγὼ ζαλισμένος ἀπ' ὶς φωνές της.

Τότε, μὲ τὴν ταχύτητα ἀστραπῆς,ἔτρεξε στὴν κουζίνα, πῆε ἕνα μαχαῖρι γύρισε καὶ προσπαθοῦσε νὰ μοῦ τὸ βάλη ιὰ τῆς βίας στὸ χέρι φωνάζοντας πάντα μὲ φωνὴ λαχαιασμένη ἀπ' τὸ πάθος, τὴν μιὰ πίσ' ἀπ' τὴν ἄλλη, τὶς λέξεις τοὺ μ' ἔκαναν νὰ χάσω τέλεια πιὰ τὸ λογικό.

—«Τὸν ἀγαποῦσα ναί, τὸν ἀγαποῦσα, τὸν ἐλάτρευα !

Χωρὶς νὰ καταλάβω κι' ἐγὼ τότε τί ἔκανα, πῆρα τὸ μαχαῖρι ἀπ' τὰ χέρια της καὶ τῆς τὸ ἔμπηξα βαθειὰ στὸ στῆθος. Στὸ στῆθος ποὺ λαχταροῦσα νὰ σφίξω ἐπάνω μου.. Ἀποτελείωσε τὴ διήγησή του ὁ Ρῶντι Γκροῦνο κι' ἔγειρε τὸ χλωμὸ πρόσωπό του ἀποκαμωμένος στὸν ὦμο του.

Ὁ Ράϊνχολντ ποὺ συγκρατιῶταν ὥς τώρα μὲ βία γιὰ νὰ μὴ χυμήξη ἐπάνω του, ἔκανε μιὰ νευρικὴ κίνηση.

Ὁ Γκροῦνο τὸν συγκράτησε μὲ δυὸ λόγια.

—Μὴ λὲς τίποτε Ράϊνχολντ. Μὴ κάνης τίποτε, τώρα..Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο.. Αὔριο, ναὶ αὔριο, θ' αὐτοκτονήσω. Θὰ τιμωρήσω μόνος τὸν ἑαυτό μου. Πίστεψέ με. Ἂν ἔβαλα ὅλα μου τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ σωθῶ, εἶναι γιατὶ ἡ ἀλήθεια ἦταν ἕνα μυστικὸ ποὺ μόνο σὲ σένα ἤθελα νὰ τὸ πῶ. Κι' ἤθελα νἄμαστε ἔτσι οἱ δυό μας μονάχα γιὰ νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία τῆς ἀγάπης τῆς Γιοχάνας...

Ὁ Ράϊνχολντ ὅμως δὲν ἄκουγε πιὰ τίποτε. Μὲ τὰ δυνατά του χέρια μποροῦσε νὰ τὸν τσακίση στὰ δυό. Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀγγίζη οὔτε κἂν ἔβλεπε πιὰ μπροστά του αὐτὸ τὸ μεσόκυπο ἀνθρωπάκι ποὺ εἶχε κάνει τόσο κακὸ σ' αὐτὸν καὶ τὴν ἄμοιρη Γιοχάνα.. Σηκώθηκε, ρίχνοντας μὲ μιὰ κλωτσιὰ μακρυὰ ἀπ' αὐτὸν τὴν καρέκλα ὅπου καθότανε, κατέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες τοῦ ξενοδοχείου.

Κάτω, στὸ δρόμο οἱ ἐφημεριδοπῶλες ἐξακολουθοῦσαν νὰ φωνάζουν.

Ὁ Ρῶντι Γκροῦνο εἶπε τὴν ἀλήθεια. Ὁ Ρῶντι Γκροῦνο ἠθωώθη.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ ὅμως, ὅλοι ἐδιάβασαν ἔκπληκτοι στὶς ἴδιες ἐφημερίδες, πὼς ὁ Γκρούνο εἶχε αὐτοκτονήσει.

Κανεὶς ὅμως δὲν καταλάβαινε γιατί—ἀφοῦ ἐπὶ μῆνες εἶχε κινήσει γῆ καὶ οὐρανὸ γιὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ τὴν ἀγχόνη—αὐτοκτονοῦσε λίγες ὥρες ἀφοῦ ἀθωώθηκε.

ΕΛΝΤΑ ΡΟΥΚ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

—Οἱ ἐπιστήμονες ὅλου τοῦ Κόσμου ἐπανῆλθαν στὴν παληὰ μέθοδο τῆς ὑδροθεραπείας μὲ τὴν ὁποία γιατρεύονται γρήγορα καὶ θετικὰ πολλὲς ἀρρώστειες.

—Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ χρησιμοποίησε ἐπιστημονικῶς τὸ κρύο νερό, ἦταν ὁ Βίνσεντ Πρέϊσνιτζ, ἕνας ταπεινὸς χωρικὸς ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς Σιλεσίας. Παρακολούθησε τ' ἄγρια ζῶα ποὺ γιατρευόντουσαν μὲ τὴ χρήση κρύου νεροῦ, κι' ἐφήρμοσε τὴν θεραπεία αὐτὴ σὲ ἀνθρώπους μὲ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία.

—Μολονότι ὁ Βίνσεντ Πρέϊσνιτζ κατεδιώχθη ἀγρίως ἀπὸ τοὺς ἐπαγγελματίας γιατρούς, ὡστόσο ἐπέμενε στὴ θεωρία του, θεραπεύοντας συγχρόνως μὲ κρύο νερὸ τοὺς ἀρρώστους ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ θεραπεύσουν ἐκεῖνοι, δηλαδὴ ὅσους ὑπέφεραν ἀπὸ κατάγματα, πονοκεφάλους καὶ δερματικὰ νοσήματα.

—Ἐπιτέλους ἡ φήμη του ἔφτασε στ' αὐτιὰ τοῦ Κάϊζερ, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκανε γιατρό.

—Ὁ Πρέϊσνιτζ ἵδρυσε τὸ πρῶτο ὑδροθεραπευτήριο τῆς Εὐρώπης, ἐμπιστευόμενος τὴν θεραπεία τῶν πελατῶν του στὴ Φύση κι' ὄχι στὰ διάφορα φάρμακα.

ΑΜΜΟΣ ΚΑΙ ΒΟΥΝΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΝΕ

—Τελευταίως στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἀνεκαλύφθη ἕνα στρῶμα ἄμμου τὸ ὁποῖον ὁσάκις περπατάει κανεὶς πάνω σ' αὐτό, βγάζει ἕνα μελωδικὸ συριστικὸ ἦχο.

—Σ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν ἑβδομῆντα παρομοιες ἀμμώδεις ἐκτάσεις, ποὺ ἐκπέμπουν μουσικοὺς ἤχους.

—Ὡστόσο ἡ Ἀμερικὴ δὲν εἶναι ἡ μόνη χώρα τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος εἶναι ἠχητικό.

—Πολλάκις οἱ ταξιδιῶτες τῆς Βορείου Ἀφρικῆς ἔχουν ξεγελαστῆ ἀπὸ ἕνα ἀπαίσιο εἰρωνικὸ γέλοιο ποὺ στὴν πραγματικότητα προέρχεται ἀπὸ τὸ ὑπόστρωμα τῆς ἄμμου.

—Στὴ Χιλὴ ὑπάρχουν ἀμμώδεις ἐκτάσεις οἱ ὁποῖες παράγουν μιὰ ὑπόκωφη βοή, καθὼς ἐπίσης κι' ἕνα βουνὸ ποὺ βγάζει σπαραξικάρδιους στεναγμούς. Τὸ βουνὸ αὐτὸ οἱ ἰθαγενεῖς τὸ θεωροῦν στοιχειωμένο.

—Στὴν Νεβάδα ὑπάρχει ἕνα βουνὸ ποὺ παράγει ἕνα διακριτικὸ ἦχο καμπάνας, ἐνῶ πάλιν σὲ μερικὰ μέρη τῶν ἀμμουδιῶν τῶν νήσων Χαβάϊ : ἀκούγονται κάτι ἦχοι ποὺ μοιάζουν μὲ μακρυνὰ γαυγίσματα σκύλων.

Η ΣΥΝΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΗΣ

—Ἡ ἐπιστημονικὴ θεωρία ἡ σχετικὴ μὲ τὴν σύνθεση τῆς γῆς παραδέχεται ὅτι ὁ πλανήτης μας ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ στερεὰ κροῦστα ποὺ μοιάζει μὲ τὴν φλούδα τοῦ πορτοκαλλιοῦ μέσα στὴν ὁποία περικλείεται ἡ ρευστὴ μάζα τῆς γῆς.

—Ἡ θεωρία αὐτὴ βασίζεται στὶς κατὰ καιροὺς διατρήσεις ποὺ ἔχουν γίνει στὸ ἔδαφος κι' οἱ ὁποῖες ἀποδεικνύουν τὴν κατ' ἀναλογία αὔξηση τῆς θερμοκρασίας ἡ ὁποία ἀνέρχεται σ' ἕνα βαθμὸ Φαρενάϊ σὲ κάθε 18 μέτρα.

—Ἔτσι σ' ἕνα βάθος 50 μιλλίων ἡ θερμοκρασία πρέπει νὰ εἶναι 4.600 βαθμούς, δηλαδὴ παραπάνω ἀπὸ τὴν θερμοκρασία στὴν ὁποία λυώνει τὸ ἰσχυρότερο μέταλλο : ἡ πλατίνα.

Ὁ καθηγητὴς σὲρ Τζέϊμς Ζὰνς βεβαιώνει αὐτὴ τὴ θεωρία, ἀλλ' ὁ μακαρίτης λόρδος Κέλβιν εἶχε δηλώσει ὅτι ὁ πλανήτης μας δὲν μπορεῖ νὰ διατηρήση τὸ σχῆμα του ἐκτὸς ἂν ὁ ὑποτιθέμενος φλοιὸς εἶναι 2.500 μιλλίων πάχους. Καὶ κατέληγε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ μάζα τῆς γῆς «στὴν ὁλότητά της εἶναι περισσότερο εὐλύγιστη ὅσο μιὰ στερεὰ σφαῖρα ἀπὸ γυαλὶ τῶν αὐτῶν διαστάσεων».

—Τώρα ἀναφέρεται ὅτι ὁ μίστερ Φέλιξ Κέϊζιν, ἕνας Βε γος καθηγητής,ὁ ὁποῖος ἀσπά ζεται τὴν γνώμη τοῦ λόρδου Κέλβιν πρόκειται ν' ἀνοίξ στὸ ἔδαφος ἕνα κάθετο τοῦ νελ, διαμέτρου 1 1)2 μέτρο καὶ βάθους δύο μιλλίων, δι

—Ἡ τελευταία αὐτὴ δι τρηση ἴσως νὰ μᾶς καθορίση ἀκρι στερα τὴν φύση τοῦ πυρῆνα τῆς γῆς.

ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ

—Σὲ κάποιο χωριὸ στὴν κομητ Χαμσάϊρ, ζεῖ μιὰ γυναίκα ἡ ὁποία κ θεται στὸ κρεββάτι της ἐπὶ εἴκοσι συ χῶς χρόνια ἐξ αἰτίας ἑνὸς ρίγους.

—Παραμένει ὅλο αὐτὸ τὸ χρον διαστημα ξαπλωμένη στὸ κρεβ ἀρνουμένη μὲ τὸν πιὸ ἐμφαντικὸ τρό νὰ γιατρευτῆ.

—Ἕνας ἄλλος πεισματάρης ἀπὸ Ρότσεστερ τῆς Ἀμερικῆς ἀποφάσισε παραμείνη γιὰ πάντα στὸ κρεββάτι ἐπειδὴ οἱ γονεῖς του δὲν ἤθελαν νὰ δώσουν τὴ συγκατάθεσή τους γιὰ παντρευτῆ τὴν γυναίκα ποὺ ἀγ ποῦσε.

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πέθανε ἔπ τα ἀπὸ σαράντα χρόνια κι' ὅλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα, μολονότι ἦ ὑγιέστατος, ὡστόσο τίποτα δὲν τὸν κανε ὥστε ν' ἀναθεωρήση τὴν ἀπόφ σή του καὶ νὰ ξεκολλήση ἀπὸ τὸ κρ βάτι του.

—Τὸ ρεκὸρ τοῦ περιεργότερου κρ βατώματος τὸ ἔχει ἕνας ἡλικιωμ Γερμανός. ὀνομαζόμενος Φρίτς Μ πις, ὁ ὁποῖος καθότανε στὸ κρεβ ἀπὸ φόβο μὴν τυχὸν καὶ ἀρρωστήσ

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ πέθ πρὸ διμήνου ἄφησε ἐν τούτοις φορὰ τὸ κρεββάτι ποὺ ἔγινε σεισ ἀπὸ φόβο μὴ γκρεμισθῆ τὸ σπίτι ταφῆ ὑπὸ τὰ ἐρείπια καὶ ἄλλη ποὺ ὑπῆρξε κίνδυνος πλημμύρας χωριό του.

ΑΘΩΑ ΚΑΙ ΕΝΟΧΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑΚΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΝΑ «ΑΙΘΕΡΙΟ» ΠΛΑΣΜΑ !..

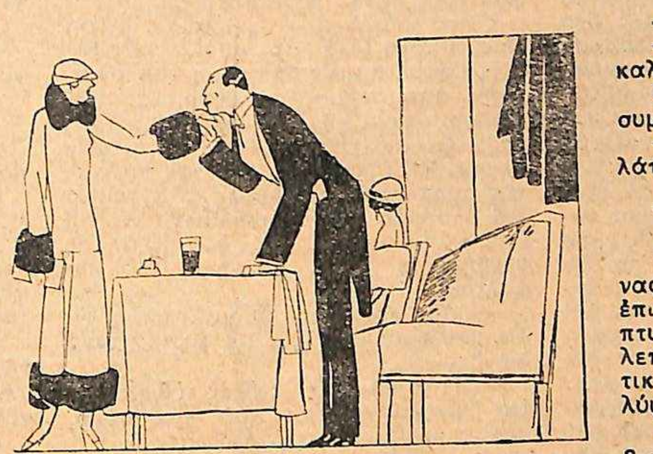

Ὁ Ντιντῆς συναντᾶ ἔξω ἀπὸ τοῦ Γιαννάκη τὸν παληό, παιδικό του φίλο Μάρκελλο, ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ὀνομαστοὺς μαιευτῆρας τῶν Ἀθηνῶν.

— Μάρκελλε, τοῦ λέει, ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγείλω ἕνα εὐχάριστο.

— Εἶμαι ὅλος αὐτιά.

— Παντρεύομαι. Σοῦ φαίνεται παράξενο, ἔ ; Ἐγὼ ὁ κεκηρυγμένος ἐχθρὸς τοῦ γάμου, νὰ σοῦ λέω ξαφνικὰ πὼς ἀποφάσισα νὰ χορέψω τὸ χορὸ τοῦ Ἠσαΐα. Καὶ ὅμως, ἔτσι εἶναι...

— Στὶς ἡμέρες μας βλέπει κανεὶς πολλὰ παράξενα.

— Ἄ, ὄχι, τὸ σκέφτηκα τὸ πρᾶγμα πολὺ καλά. Δὲν εἶναι ἁπλῆ παραξενιά. Νὰ σοῦ ἐξηγήσω : βλέποντας κανεὶς τὸν ἐκφυλισμὸ τῆς σημερινῆς κοινωνίας, εἶναι φυσικὸ νὰ τρέμη τὸ γάμο. Μὰ ὅταν γνωρίση μιὰ αἰθέρια ὕπαρξη, ἔ ;

— Αἰθέρια ὕπαρξη ;

— Ἄ, εἶναι ἕνα ἀληθινὸ διαμάντι ἠθικῆς. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν παίρνω. Δὲν ἐγνώρισα ἁγνότερο πλᾶσμα στὴ ζωή μου... Τὸ εἰδύλλιό μας, ξέρετε ἄρχισε τὸ χειμῶνα, μ' ἕνα χειροφίλημα σὲ κάποιο μπάρ.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, τότε καλορροίζικα.

— Εὐχαριστῶ. Θἄθελα νὰ τὴ γνωρίσης Μάρκελλε.

— Τιμή μου. Καὶ τ' ὄνομά της, ἂν ἐπιτρέπεται ;

— Κι' αὐτὸ αἰθέριο. Ἁγνή. Ἁγνὴ Αἰθεριάδου.

— Ἡ κόρη τοῦ καθηγητοῦ ; Ἄ, Σπουδαῖο κορίτσι !..

— Πῶς, τὴν ξέρεις ;

— Ἂν ξέρω τὴν Ἁγνή ; Πολὺ καλὰ μάλιστα.

Καὶ ὁ ἀφηρημένος μαιευτὴρ συμπληρώνει :

— Εἶναι ἡ... καλυτέρα μου πελάτις !

ἈΛΑΝΘΑΣΤΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Σ' ἕνα ἐπιστημονικὸ κύκλο, ἕνας νέος γιατρός, ποὺ μόλις εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, ἀνέπτυσε μὲ θαυμαστὴ εὐφράδεια τὶς λεπτομέρειες μιᾶς νέας θεραπευτικῆς μεθόδου, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει ὁ ἴδιος.

— Ἡ μέθοδός μου, ἔλεγε, ἔχει βιολογικὴ βάση, μπορεῖ συνεπῶς νὰ ἐφαρμοσθῆ σὲ κάθε ἀρρώστεια. Ἡ δραστηριότης της εἶναι καταπληκτική· Τὴν ἐφήρμοσα ὥς τώρα στὸν ἀείμνηστο τέως ὑπουργὸ τῶν Ναυτικῶν, τὸν ὁποῖον ἐκλήθην νὰ θεραπεύσω. Ἐπίσης στὸν μακαρίτη Διευθυντὴ μιᾶς Τραπέζης. Σ' ἕνα μακαρίτη αὐτὸν ἐργολάβο κηδειῶν ἐπίσης, δὲ ἐπρόφθασα ἀκόμη νὰ ἐφαρμόσω τὴ μέθοδό μου καὶ στὴν ἀλησμόνητη κυρία Τσιγκέλη, λίγες μέρες πρὸ τοῦ θανάτου της.

Μετὰ τὴν ἀνακοίνωση, ἐπλησίασε τὸν φέρελπιν αὐτὸν γιατρὸ ὁ κλητὴρ τῆς αἰθούσης, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε μὲ ὕφος ἐμπιστευτικό.

— Γιατρέ, δός μου, σὲ παρακαλῶ, τὴν κάρτα σου. Θὰ σοῦ στείλω νὰ θεραπεύσης.,. τὴν πεθερά μου, γιατὶ ὑποφέρω πολὺ ἀπ' αὐτήν.

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΣΑΚΚΑΚΙ ΤΟΥ ΚΑΙ Τ' ΑΡΝΙ

Ὁ Ραββῖνος Εὐφραὴμ δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὸ νὰ ἱερουργῇ στὴ συναγωγή,νὰ ἐλεῇ τοὺς δυστυχεῖς ὁμοθρήσκους του καὶ νὰ παρηγορῇ τοὺς πονοῦντας ἐνορίτας του μόνον. Κρίνει ὑποχρέωσή του νὰ ἐπιθεωρῇ καὶ τὰ σχολεῖα ποὺ συντηρεῖ ἡ συναγωγὴ καὶ νὰ παρακολουθῇ τὴν πρόοδο τῶν μαθητῶν τους. Μιὰ μέρα, λοιπόν, ποὺ ὁ καλὸς ποιμενάρχης ἐξέταζε τοὺς μαθητὰς ἑνὸς σχολείου, φωνάζει ἕναν ἀπὸ τοὺς πιτσιρίκους καὶ τοῦ λέγει.

— Ἔλα δῶ, ἐσὺ μικρέ, πῶς σὲ λένε ;

— Ἀβραὰμ Μολλώχ, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ μικρός.

— Ὡραῖα. Εἶσαι θαρρετὸς καὶ ἔξυπνος βλέπω. Γιὰ πέσμου λοιπὸν Ἀβραάμ.Τί τὸ κάνουμε τὸ ἀρνάκι ἅμα τὸ σφάξουμε ;

— Τὸ τρῶμε πάτερ μου.

— Λαμπρά... Καὶ τὸ μαλλί του τί τὸ κάνουμε ;

Ὁ Ἀβραὰμ γουρλώνει τὰ μάτια, ξύνει τὸ κεφάλι του, κυττάζει τὸ ραββῖνο καὶ... σιωπᾶ. Δὲν θυμᾶται νὰ τοῦ δίδαξε κανεὶς τί τὸ κάνουν τὸ μαλλί ;

— Ἐμπρὸς παιδί μου Ἀβραάμ, ἐπιμένει ὁ Εὐφραήμ, σκέψου λιγάκι...

«Νά, αὐτὸ τὸ ὡραῖο σακκάκι ποὺ φορεῖς,ἀπὸ τί εἶναι φτιασμένο ;

— Πῶς, τὸ σακκάκι μου, εἴπατε πάτερ; Τὸ σακκάκι λοιπόν, ἀφοῦ ἐπιμένετε νὰ μάθετε, μοῦ τὄφτιασε ἡ μαμά ἀπὸ ἕνα χαλασμένο παντελόνι τοῦ μπαμπᾶ μου.

Ο ΚΑΫΜΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ

Ὁ Κών, ποὺ μόλις ἀφυπηρέτησε ἀπὸ τὸν Ἐρυθρὸ στρατό, πίνοντας τὰ σκονάκια του μὲ τὸ φίλο του Ἰαχοέλ, σ' ἕνα μπὰρ τῆς Μόσχας, τοῦ διηγεῖται : «Τελευταῖα, ὁ Στάλιν ἐπιθεωρώντας τὸ σύνταγμα ποὺ ὑπηρετοῦσα, μὲ φώναξε ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς ἄλλους φαντάρους καὶ μοῦ εἶπε.

—Πῶς σὲ λένε ἐσένα μὲ τὴν πατσουρὴ μύτη;

—Κών. Βενιαμὶν Κὼν τοῦ Ἀβραάμ.

—Πέσ' μου λοιπόν, Κών, ἀλλὰ εἰλικρινὰ ὅμως. Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν κατάσταση;

—Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια ἐξοχώτατε,τὴ στιγμὴ ποὺ δὲ μᾶς ἀφίνουν νὰ διασκεδάζουμε,δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ γίνουμε ἀξιωματικοί,νὰ πηγαίνουμε στὴ συναγωγή μας καὶ νὰ μιλοῦμε ἐλεύθερα, δὲν μπορῶ νἆμαι εὐχαριστημένος.

—Τοῦ τὰ εἶπες πραγματικὰ αὐτὰ Κὼν καὶ ζῆς ἀκόμα; Ρώτησε γουρλώνοντας ἀπὸ ἔκπληξη τὰ μάτια ὁ Ἰαχοέλ.

Ναίπαραδόξως ὅλως, ἀντὶ νὰ διατάξη νὰ μὲ κρεμάσουνε μοῦ εἶπε.

— Μπράβο παιδί μου Κών, νὰ εἶσαι εἰλικρινὴς πάντα.. Ἀλλά, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, μὴ λὲς σ' ἄλλους τὸν πόνο σου. Ἔτσι κάνω κι' ἐγὼ ποὺ δὲν εἶμαι ἐπίσης διόλου εὐχαριστημένος, ἀφοῦ οἱ σύντροφοί μου διαρκῶς συνωμοτοῦν, οἱ σύμβουλοί μου μὲ κλέβουν καὶ δὲν μπορῶ νὰ διασκεδάσω μὲ τὸ κέφι μου

Καὶ μὲ ἕνα στεναγμὸ πικρὸ πρόσθεσε:

— Νὰ μποροῦσα τοὐλάχιστον νὰ ξεφύγω...

Συγκινημένος τότε, εἰλικρινά, ἔσκυψα στ' αὐτί του καὶ τοῦ εἶπα..

— Ἐξοχώτατε, ὑπάρχει τρόπος νὰ γλυτώσουμε κι' οἱ δυό. Βάλτε τὰ ναῦλα νὰ πᾶμε στὴν Ἀμερική.

— Καὶ τί σοῦ ἀπάντησε :

Ρωτᾶ ὁ Ἰαχοέλ, περίεργος νὰ μάθη γιατὶ δὲν δέχθηκε ὁ Στάλιν αὐτὴ τὴ λύση.

Καὶ ὁ Βενιαμὶν μ' ὅλη του τὴν ἀπάθεια ἀπαντάει. «Δυστυχῶς δὲν πρόφθασα νὰ τὸν ἀκούσω. Σήμανε στὸ μεταξὺ προσκλητήριο καὶ ξύπνησα.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ὄχι μονάχα οἱ καλοθελητές, ἀλλὰ ὅλος ὁ κόσμος πίστευε ὅτι, ὁ Σὲρ Τζόε Τζέφερσον, εἶχε στὴν διάθεσή του ὅ,τι μπορεῖ νὰ κάνη εὐτυχισμένο ἕναν ἄνθρωπο στὸν μάταιο αὐτὸν κόσμο : Περιουσία, ἀνεξαρτησία, σιδερένια ὑγεία καὶ μιὰ κόρη ποὺ τὸν λάτρευε.

Κι' ὅμως, μ' ὅλ' αὐτά, ὁ Τζόε Τζέφερσον ἦταν ὁ πιὸ δυστυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, κι' ἀποζητοῦσε διαρκῶς τὸ θάνατο, μὲ ὅλη του τὴν καρδιά. Ἤθελε πραγματικὰ νὰ πεθάνη ! Ἀηδιασμένος ἀπὸ τὸ κάθε τι, ἀπ' ὅλους καὶ ὅλα, εὕρισκε τὴν ὑπέρτατη ἡδονὴ στὴν ἐκμηδένιση τ' ἀτόμου του.

«Νευρασθένεια θὰ πῆτε. Ἴσως... Ἂς παραδεχθοῦμε ὅτι ὁ Τζόε Τζέφερσον ἦταν μιὰ ξεβιδωμένη μηχανὴ καὶ ὅτι πλήρωνε στὴν φύση μὲ τὴν ὑπερβολική του εὐαισθησία καὶ ἐξασθένιση τοῦ νευρικοῦ του συστήματος, τὰ λύτρα τῶν προσπαθειῶν ἑνὸς «μπίζνεσμαν».

Ὡστόσο, τὰ μεγάλα λόγια καὶ οἱ σοφὲς ἔννοιες δὲν μεταβάλλουν τὴν οὐσία τοῦ γεγονότος αὐτοῦ : Ὁ Τζόε ἦταν ἕνας ἀπελπισμένος, ποὺ τίποτα δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσε.

Εἶχε πάντα μαζί του ἕνα μπράουνικ, τελευταίου συστήματος, ποὺ τὸ περιβάλλει μ' ἐξαιρετικὴ καὶ μοναδικὴ στοργή.

Πόσες φορὲς δὲν εἶχε στηρίξει μὲ λαχτάρα τὴν κάννη στὸν κρόταφό του. Καὶ ὅμως δὲν προχωροῦσε στὴ δεύτερη κίνηση : τὴν μικρότερη. Τὴν κίνηση αὐτὴ τοῦ δακτύλου, ποὺ θὰ τὸν ἔστελνε στὴν αἰωνιότητα.

Γιατί ;.. Μήπως ἐπειδὴ φοβώταν καὶ δὲν τολμοῦσε ν' ἀντικρύση τὸ ὑπερπέραν ;

Ὄχι, δὲν ἦταν αὐτό. Ὁ Τζέφερσον εἶχε ἀπογοητευθῆ ἀπ' τὴ ζωή, γιατὶ ἡ κόρη του, ἡ χαριτωμένη του Τζαίνη, μιὰ ξανθὴ χιλιόχαρη, κοπέλλα 20 χρονῶν, σιγόλυωνε, χωρὶς οἱ γιατροὶ νὰ μποροῦν νὰ βροῦν τὴν ἀφορμὴ τοῦ καϋμοῦ ποὺ τὴν ἔκανε μισάνθρωπο. Ἔτσι, ἤθελε νὰ πεθάνη γιὰ νὰ μὴ βλέπη τὸν ἀργὸ πικρὸ θάνατό της, γιὰ νὰ μὴ βρεθῆ στὴν ἀνάγκη νὰ τῆς κλείση μιὰ μέρα μὲ τὰ χέρια του τὰ μάτια. Ταυτόχρονα δὲν ἤθελε ν' αὐτοκτονήση, γιὰ νὰ μὴ φανῆ δειλός, αὐτὸς ποὺ εἶχε δείξει τόσο θάρρος στὶς συμφορὲς τῆς ζωῆς ὥς ὅτου πλουτίση... Ὁ Τζέφερσον ἤθελε νὰ πεθάνη, μὰ μοιραῖα, ἀπὸ δυστύχημα τυχαῖο ἢ ἀπὸ δολοφονία.

Πολλὲς νύχτες συνέχεια καὶ σὲ ὧρες ἀσυνήθιστες, μὲ τὴν τρελλὴ αὐτὴ ἐπιθυμία, σύχναζε στὰ πιὸ κακόφημα κέντρα τοῦ Σικάγου, κι' ἐκεῖ προσποιοῦνταν τὸν μεθυσμένο, κι' ἐπιδείκνυε τὰ λεφτά του στοὺς ὕποπτους θαμῶνες. Μέτραγε μπροστά τους, ὥρα ὁλόκληρη τὰ δολλάριά του καὶ κατόπιν ἀναχωροῦσε κατάμονος καὶ τρικλίζοντας, προτιμῶντας νὰ διαβαίνη ἀπὸ σκοτεινὰ καὶ ἐρημικὰ στενοσόκακα... Ἄδικα ὅμως.

Κανεὶς δὲν βρισκόταν νὰ τὸν ξεπαστρέψη. Γνωστὸς στὴν ἀστυνομία, ὅπως ἦταν, προκαλοῦσε τὴν προσοχὴ τῶν πόλισμαν οἱ ὁποῖοι τὸν προφύλαγαν ἀπὸ κάθε... εὐχάριστο συμβάν.

Ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ βράδυα, μὲ τὴν ἴδια ἔμμονη ἰδέα στὸ μυαλό, κατέβηκε τὰ σκαλιὰ μιᾶς ὑπόγειας ταβέρνας, στὴν ἀπομακρυσμένη συνοικία τῶν Σφαγείων καὶ πῆγε καὶ κάθησε σ' ἕνα τραπέζι, ἀντίκρυ σ' ἕναν σωματώδη ἄντρα. Ὁ Τζέφερσον διέκοψε πρῶτος τὴν σιωπὴ προσκαλῶντας τὸ ἄγνωστο καὶ βλοσυρὸ αὐτὸ ὑποκείμενο νὰ πιῆ ἕνα ποτῆρι οὐΐσκυ μαζί του. Ὁ ἄλλος δέχθηκε μ' ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ.

— Δὲν εἶσαι διόλου ὁμιλητικός, φίλε, τοῦ εἶπε ὁ Τζόε μὲ φυσικὸ τόνο φωνῆς.

— Πῶς νὰ εἶναι κανεὶς εὔθυμος ὅταν ἔχη στὴν τσέπη του ἕνα σέντς μόνο ; μουρμούρισε ὁ ἄγνωστος.

— Διάβολε ! ἔκανε μὲ ἀπορία ὁ Τζόε. Ὅταν δὲν ἔχη κανεὶς λεφτά, κλέβει. Κλέβει, φίλε μου, καὶ βρίσκει.

— Εὐχαριστῶ, μυλόρδε, γιὰ τὴν συμβουλή σας. Κρατῆστε την γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Εἶναι πολὺ κοινή.

Ξάφνου ὅμως ἀλλάζοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς του χτύπησε τὴ γροθιά του ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ πρόσθεσε :

— Μὰ τὸν Φρὲδ Καίην, θὰ τὄκανα κι' αὐτὸ ποὺ λέτε, ἂν δὲν φοβώμουνα τοὺς μυστικοὺς ποὺ μᾶς παρακολουθοῦν σὰν γεράκια.

— Ἡσύχασε, φίλε μου Φρέδ, τοῦπε ὁ Τζόε χτυπῶντας τον ἐλαφρὰ στὸν ὦμο. Δὲν εἶμαι ἀστυνομικός.

Πίστεψε, ἐπιτέλους, ὅτι εἶχε βρῆ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ χρειαζόταν.

— Δὲν μοῦ λὲς ὅμως, ἐπανέλαβε ὁ Τζόε βιαστικὸς νὰ φτάση στὸ σκοπό του. Τί σκοπεύεις νὰ κάνης, τώρα ποὺ εἶσαι ἀπένταρος, γιὰ νὰ βρῆς λεφτά ;

— Ὅ,τι δήποτε, τοῦ ἀπάντησε μὲ θέρμη ὁ Φρέδ. Ἀρκεῖ νὰ μὴν πολυκουραστῶ.

— Σκοτώνεις ἄνθρωπο ; τοῦ ψιθύρισε ἐμπιστευτικὰ ὁ Τζόε Τζέφερσον τραβῶντας τὴν καρέκλα σιμά του.

— Βλέπω ὅτι ἡ ἐξοχότης σας, τοῦ ἀπάντησε εἰρωνικὰ ὁ Καίην, μὲ θεωρεῖ ἱκανὸ ἀκόμη καὶ γιὰ μιὰ τέτοια πράξη... Δὲν ὑπολογίσατε ὅμως τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, ποὺ θὰ μὲ στείλουν νὰ θανατωθῶ.

— Ἅ, τὸν πρόλαβε ὁ Τζόε. Γι' αὐτὸ μεῖνε ἥσυχος. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος. Σοῦ τὸ ἐγγυῶμαι.

— Ἀλήθεια ; Μιλᾶτε σοβαρὰ τζέντλεμαν ; τραύλισε ὁ Φρέδ, χαμηλώνοντας τὴ φωνή του.

— Σοβαρώτατα.

—Καὶ γιὰ νἄχουμε καλὸ ρώτη [illegible] Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ πρόκειται νὰ σκοτώσω ;

— Ἐγώ....

— Θέλετε νὰ γελάσω ;

— Διόλου. Ἀπεναντίας ἔχεις [illegible] κερδίσης 1000 δολλάρια ἂν μὲ σκοτώσης μὲ τὸ μπράουνικ ποὺ ἔχω στὴν τσέπη μου.

— Ὡραῖα ! ἔκανε ὁ Φρὲδ ἀφίνοντας νὰ διαγραφῆ ἕνα ἀόριστο χαμόγελο στὰ χείλη του. Εἶμαι βέβαιος [illegible] τζέντλεμαν, ὅτι ἀστειεύεσαι.

— Καθόλου, φίλε μου. Ὁ σὲρ Τζ[illegible] Τζέφερσον μιλᾶ πάντα σοβαρά. [illegible] στὸ ἀποδείξω ἀμέσως.

Καὶ πρὶν τελειώση τὴν φράση [illegible] ὁ Τζόε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη [illegible] τὸ πορτοφόλι του καὶ ἐπάνω σ' [illegible] ἐπισκεπτήριό του ἔγραψε μὲ τὸ στ[illegible] του τ' ἀκόλουθα λόγια.

«Ἐγώ, ὁ ὑπογραφόμενος Τζόε Τζέφερσον δηλῶ καὶ βεβαιῶ μὲ τὴν [illegible] συγκατάθεσή μου καὶ τὴν πλήρη [illegible] μου, ὅτι ἐζήτησα, ὅπως ὁ φίλος [illegible] Φρὲδ Καίην μοῦ χαρίσει τὸν θάνατο [illegible]. Ὡς ἐκ τούτου, ἐπιθυμῶ ρητῶς νὰ [illegible] ἀνησυχήση οὔτε νὰ λυπηθῆ γιὰ [illegible] πράξη του. Οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος, [illegible] κανεὶς ἄλλος. Γιὰ τὴν ἐκδούλευση [illegible] τὴ ποὺ μοῦκανε τοῦδωσα 1000 δολλάρια καὶ τὴν συγγνώμη μου.

«Τζόε Τζέφερσον»

— Μὰ τὴν πίστη μου, μουρμούρισε ξαφνιασμένος ὁ Φρέδ, βλέποντας ἕνα πρᾶγμα νὰ γίνεται σοβαρό, [illegible] μιος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ κάνη αὐτό.

Γιὰ νὰ ὑπερνικήση τότε καὶ [illegible] τελευταίους του δισταγμούς, ὁ [illegible] Τζόε βεβαίωσε τὸν φίλο του Φρέδ [illegible] πράγματι στὸ πορτοφόλι του [illegible] 1,000 δολλάρια.

Κατόπιν τοποθέτησε τὸ πρῶτο [illegible] νὲς αὐτὸ συμβόλαιο ἀνάμεσα στὰ [illegible] τονομίσματα, κι' ὅλα μαζὶ τὰ [illegible] στὴν δεξιὰ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ [illegible]

-- Ὅλα αὐτὰ εἶναι δικά σου [illegible] θὺς μόλις μὲ σκοτώσης μὲ τὸ ρε[illegible]βερ τοῦ εἶπε.

—Ὄχι ἐδῶ! γρύλλισε ὁ Φρέδ.

— Ὅπου θέλεις, φίλε μου.

— Ὡραῖα ! Τότε ἐλᾶτε μαζί [illegible]

Οἱ δυὸ ἄνδρες σηκώθηκαν κι' [illegible] βηκαν τὰ σκαλοπάτια ἀμίλητοι. [illegible] βρέθηκαν στὸ δρόμο, ὁ σὲρ Τζόε [illegible] φερσον πιάστηκε μὲ οἰκειότητα [illegible] τὸν βραχίονα τοῦ Φρέδ, κι' οἱ δυὸ [illegible] τροφοι προχώρησαν στὸ σκο[illegible] δρόμο.

. . . .

Ὅπως βλέπετε, ὁ σὲρ Τζόε [illegible] καταστρώσει θαυμάσια τὸ σχέδιό [illegible] Ὁ Φρέδ ὅμως εἶχε καταστρώσει [illegible] ἐκεῖνος τὸ δικό του. Ὁ ἀπάχης [illegible] δὲν ἦταν τόσο κουτὸς ὥστε νὰ [illegible] συρθῆ ἀπ' τὴν φαντασιοπληξία [illegible] ματός του, καὶ νὰ τὸν σκοτώση [illegible] στὰ καλὰ καθούμενα ἐναντί [illegible] στοποιητικοῦ καλῆς διαγωγῆς [illegible]

Καὶ ὅταν βρέθηκαν σ' ἕνα [illegible] δρόμι, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, κι' [illegible] εἶδε ὅτι ἡ εὐκαιρία ἦταν κατάλληλη νὰ δράση, κοντοστάθηκε κι' ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ ἕνα γύρω στὸ σκοτάδι. Δὲν φαινόταν ψυχὴ !.. Τότε μὲ μιὰ εὐκινησία ἀθλητοῦ, ἐπετέθη τοῦ ἀνύποπτου Τζόε, καὶ χώνοντας μὲ ὁρμὴ μέσ' στὴ γνωστὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του τὸ χέρι του, πῆρε τὸ πορτοφόλι, καὶ πρὶν προλάβη ὁ Τζόε νὰ καλοσκεφθῆ τί τοῦ συνέβαινε, δέχτηκε μιὰ ἰσχυρὴ γροθιὰ ἀπὸ τὸν Φρὲδ ποὺ τὸν ξάπλωσε κάτω στὸ λιθόστρωτο.

Ὁ θυμὸς ὅμως καὶ ἡ ἀγανάκτιση τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κυνηγοῦσε τὸ θάνατο, γιὰ τὸ ἀναπάντεχο αὐτὸ πάθημά του ἦταν ἰσχυρότερη ἀπὸ τὴν γροθιὰ καὶ γρήγορα βρέθηκε ἐπάνω. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ μανιασμένου θηρίου γύρω του, εἶδε τὸ Φρέδ ποὺ ἔτρεχε τώρα νὰ ἐξαφανιστῆ συναποκομίζοντας τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ 1000 δολλάρια, καὶ βγάζοντας τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴν τσέπη ἄρχισε νὰ τὸν καταδιώκη.

Σὲ λίγο δυὸ ξεροὶ κρότοι ἀκούστηκαν μέσ' τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας. Πάν ! Πάν ! Καὶ ὁ λωποδύτης σωριάζονταν αἱμόφυρτος στὸ χῶμα. Ὁ σὲρ Τζόε, γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος, πάνω ἀπὸ τὸ αἱμόφυρτο σῶμα τοῦ Φρέδ.

Γρήγορα ὅμως ξαναβρῆκε τὸν ἑαυτό του, κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ πρὶν λίγο ἀποζητοῦσε τὸ θάνατο, ἄρχισε νὰ τρέμη τὴν ἠλεκρικὴ πολυθρόνα.. Βιαστικὰ γονάτισε κι' ἄρχισε ν' ἀναζητᾶ τὸ γράμμα ποὺ θὰ τὸν ἐνοχοποιοῦσε.

— Ἔξαφνα, καθὼς ἐξέταζε τὰ διάφορα χαρτιὰ τοῦ ἀπάχη, στὸ φῶς μιᾶς ἀχτίδας τοῦ φεγγαριοῦ, εἶδε κάτι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ σκιρτήση. Ἦταν μιὰ φωτογραφία τῆς κόρης του, ἀγκαλιασμένης μὲ τὸν ἀπάχη.

Ἔφριξε. Τί σχέση εἶχε ἡ Τζαίνη του μ' αὐτὸν τὸν κοινὸ λωποδύτη ; Ἅρπαξε τὰ χαρτιὰ αὐτά, κλώτσησε τὸ πτῶμα μ' ἀηδία καὶ φλεγόμενος ἀπὸ περιέργεια τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του ζητῶντας νὰ μάθη τί συμβαίνει... Ὅταν διάβασε ὅλα τὰ γράμματα, ἕνα χαμόγελο εὐχαρίστησης ἄνθισε στὰ χείλη του κι' ἐψέλλισε.

— Καλλίτερα ἔτσι... Τώρα σώζονταν δυὸ ἀθῶες ὑπάρξεις.

Ἀπ' τὰ ἔγγραφα καὶ τὴ φωτογραφία ποὺ εἶχε βρεῖ, διαπίστωσε ὅτι ὁ ἄθλιος αὐτός, ποὺ πρὶν λίγα χρόνια, πρὶν τὸν κυριεύση τὸ πάθος τῶν ναρκωτικῶν καὶ τοῦ πιοτοῦ ἦταν ἕνας ἔντιμος ὑπάλληλος, εἶχε κάνει δική του τὴν Τζαίνη. Ὅταν ὅμως ἀργότερα πῆρε τὸν κακὸ δρόμο, κι' ἐκείνη τὸν ἔδιωξε, ἄρχισε νὰ τὴν ἐκβιάζη καὶ νὰ τῆς ἀποσπᾶ χρήματα, ἀπειλῶντας ὅτι θὰ προδώση τὸ μυστικό της σ' αὐτὸν καὶ στὸ νέο ποὺ τὴν εἶχε ζητήσει σὲ γάμο. Ἔτσι, τὸ φτωχὸ του κορίτσι, ποὺ ζοῦσε ὑπὸ τὸν τρόμο τῆς διαρκοῦς ἀπειλῆς νὰ ταπεινωθῆ καὶ ποὺ ντρεπόταν νὰ ἐκμυστηρευθῆ τὴν ἀλήθεια, σιγόλυωνε κι' ἀσφαλῶς θὰ πέθαινε ἂν ἡ τύχη δὲν τάφερνε ἔτσι.

Ἕνα μόνο πρᾶγμα στενοχωροῦσε τὸν Τζέφερσον καὶ πολὺ μάλιστα. Ὅτι τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ διευκρίνιση ποὺ θἄδινε τὴ χαρὰ στὴν κόρη του, ὅταν τῆς ἔστελνε κάθε τι ποὺ τὴν ἐξέθετε, τὴν εἶχε ἐξαγοράσει μὲ αἷμα. Μὰ κι' ἡ στενοχώρια αὐτὴ δὲν κράτησε εὐτυχῶς πολύ.

Τὰ τραύματα τοῦ Φρέδ, ὅπως πληροφορήθη τὸ πρωῒ ἀπ' τὶς ἐφημερίδες ἦσαν βέβαια σοβαρά, μὰ ὄχι καὶ θανατηφόρα.

ΤΖΟΑΝ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

ΜΙΚΡΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Σὲ μιὰν ἐξοχὴ τῆς Νέας Ὑόρκης, κάποιος πλούσιος καὶ ἰδιότροπος Ἀμερικανὸς ἔκτισε τὸ πρῶτο «ἠλεκτρικὸ σπίτι».

Τὸ σπίτι αὐτὸ εἶναι περιεργότατο. Ἡ πόρτα τοῦ γκαρὰζ ἀνοίγει ἐντελῶς αὐτόματα, μόλις τὸ αὐτοκίνητο περάση ἀπὸ μιὰν ὑπεριώδη ἀκτίνα ἐντελῶς ἀθέατη. Ἔτσι ὁ σωφὲρ θὰ ἠμπορῆ νὰ τὸ ὁδηγῆ ὥς τὸ τέλος χωρὶς νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὴ θέση του.

Μιὰ ἄλλη ἠλεκτρικὴ ἐφαρμογὴ συντελεῖ ὥστε μόλις κάνη κανεὶς ν' ἀνοίξη εἴτε πόρτα εἴτε παράθυρο, νὰ χτυποῦν ἀμέσως δαιμονιωδῶς τὰ κουδούνια. Ἔτσι κλέφτης εἶναι ἀδύνατον νὰ πατήση τὸ σπίτι.

Στὸ χῶλλ του βρίσκεται μιὰ δεξαμενὴ μὲ πήδακα. Τὸ νερό, ὅμως, δὲν πετᾶ ψηλά, παρὰ μόνον ὅταν πλησιάζουν ἄνθρωποι.

Στὴν τραπεζαρία, εἶναι ἀναμμένο μόνο ἕνα φῶς. Μόλις, ὅμως, ἔμπουν πολλοὶ ἄνθρωποι μέσα, ἀνάβουν αὐτομάτως ὅλες οἱ πλαφονιέρες.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ

Τὸ Χόλλυγουντ καθιέρωσε ἕνα καινούργιο διαγωνισμό, ποὺ θὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε χρόνο. Σκοπὸς τοῦ διαγωνισμοῦ αὐτοῦ θὰ εἶναι ἡ ἀνακήρυξη μιᾶς «βασίλισσας τῆς κομψότητος» μεταξὺ τῶν διαφόρων πρωταγωνιστριῶν τοῦ κινηματογράφου.

Ὁ νέος διαγωνισμὸς ἔχει τὴν πρωτοτυπία, ὅτι ὑποψήφιαι καὶ ψηφοφόροι εἶναι ἴδιες. Ἐπροβλέπετο, λοιπόν, ὅτι μὲ μεγάλη δυσκολία θὰ πετύχαινε γιατὶ οἱ ὑποψήφιες θὰ ἐψήφιζαν ἡ κάθε μιὰ τὸν ἑαυτό της.

Ὡς τόσο πρὸς μεγάλη ἔκπληξη συνέβη ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο. Κάθε ὑποψηφία σκέφθηκε ἐγωϊστικώτατα, πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ ὡραιότερη καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ τὴν ἐψήφιζαν ὅλες οἱ ἄλλες. Γιὰ τοῦτο ἡ ἴδια ἔδιδε τὴν ψῆφο της, σὲ τρίτο πρόσωπο.

Πρώτη βασίλισσα τῆς κομψότητος στὸ Χόλλυγουντ ἀνακηρύχθηκε ἡ Κάρολ Λομπάρ. Δεύτερη ἦλθε ἡ Νόρμα Σῆρερ καὶ τρίτη ἡ Καὶυ φράνσις.

Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι στὴν ἀνακήρυξη αὐτὴ διαφωνεῖ ἕνας Παριζιάνος ράφτης, ὁ Ἀντριάν, ἐγκατεστημένος στὸ Χόλλυγουντ. Ὅταν τὸν ἐρώτησαν ἔπειτα ἀπ' τὸ διαγωνισμό, ποιὰ εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια ποὺ ντύνεται κομψότερα, ἀπάντησε ἀδίστακτα.

— Ἡ Τζόαν Κράουφορδ !

ΤΑ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΠΕΝΝΑΣ

Οἱ στατιστικοὶ εἶνε οἱ πλέον περίεργοι ἄνθρωποι. Ἡ περιέργεια των, μάλιστα, εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε ἐπεμβαίνουν σὲ ζητήματα ἐντελῶς ἀπρόβλεπτα κι' ἐξάγει περιεργότατες πραγματικῶς παρατηρήσεις.

Ἔτσι κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ὑπελόγισε τώρα τελευταῖα πόσο διάστημα διανύει στὸ χρόνο ἐπάνω ἡ πέννα ἑνὸς συγγραφέως.

Τὰ συμπεράσματα ποὺ ἔβγαλε, εἶνε τὰ ἑξῆς : Ἂν ὁ συγγραφεὺς αὐτὸς ἐργάζεται ὀκτὼ ὧρες τὴνἡμέρα καὶ γράφη τριάντα λέξεις στὸ λεπτό, ἡ πέννα του διανύει 2400 μέτρα τὴν ἡμέρα, δηλαδὴ 720 χιλιόμετρα τὸ χρόνο.

Τὰ δεδομένα αὐτὰ εἶναι γιὰ ἕναν συνηθισμένο ἐργατικότητος συγγραφέα. Ἂν ἐφαρμόζετο,ὅμως, ἡ ἴδια μέθοδος σ'ἕναν ὑπερβολικὰ πολυγράφο, ὅπως τὸν Οὐγγὼ ἢ τὸν Δουμᾶ, ἡμπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανεὶς ὅτι ἡ στατιστικὴ θὰ ἔφθανε σὲ ἀστρονομικοὺς πραγματικῶς ἀριθμούς.

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Σ' ὅλο τὸν κόσμο σημειώνονται 5,0000 γεννήσεις τὴν ἡμέρα, ἑπομένως 18 ἑκατομμύρια τὸ χρόνο. Στὰ 1800 ὁ πληθυσμὸς ὅλης τῆς Γῆς ἀνήρχετο σὲ ἕνα δισεκατομμύριο. Στὰ 1930 οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς ἦσαν 2 δισεκατομμύρια περίπου.

Τώρα ὑπολογίζεται στὰ 2150 οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς θὰ εἶναι 6 δισεκατομμύρια.

Ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας ἡ Γῆ δὲν ἠμπορεῖ νὰ περιλάβη περισσοτέρους κατοίκους ἀπὸ 6 δισεκατομμύρια διότι δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ τοὺς θρέψη. Ἂν δὲν δημιουργηθοῦν λοιπόν, ἐν τῷ μεταξὺ τεχνητοὶ χημικαὶ τροφαί, θὰ ἔλθη ἡμέρα ποὺ οἱ κάτοικοι τῆς γῆς θὰ ἀλληλοσπαράσσωνται, διὰ νὰ κατορθώσουν νὰ ζοῦν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἐπικρατοῦν εἰς τὸ τέλος.

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ FELIX CARR

ΕΝΑ ΒΡΑΧΙΟΛΙ ΠΟΥ ΣΚΟΡΠΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ο ἐνεχυροδανειστὴς Βάϊμπεργκ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του κι' ἐπλησίασε τὴ θυρίδα, ὅπου ὁ ὑπάλληλός του Βάν, ἕνας σχολαστικὸς γέρο γκρινιάρης «κοσμηματολόγος», εἶχε ἀρχίσει ζωηρὴ λογομαχία μ' ἕνα πελάτη.

—Τί συμβαίνει, κύριοι; ρώτησε ὁ Βάϊμπεργκ, χαϊδεύοντας τὸ γενάκι του καὶ χαμογελῶντας, ὅσο πιὸ γλυκὰ μποροῦσε, στὸν πελάτη.

—Δὲν εἶνε τίποτα τὸ σπουδαῖο, ἐπρόλαβε ν' ἀπαντήση ὁ ὑπάλληλος. Ὁ κύριος ἔχει ἕνα κόσμημα, ποὺ θέλει νὰ τὸ «καταθέση», μὰ ζητάει πάρα πολλά. Εἶναι, ὅπως βλέπετε, ἕνα βραχιόλι ἀπὸ χρυσὸ σκαλιστό, παληό, ποὺ ἔχει, βέβαια, κάποια ἀξία. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔδωσα στὸν κύριο παραπάνω ἀπὸ διακόσια δολλάρια, ἐνῶ ἐκεῖνος ζητάει πεντακόσια. Μοῦ φαίνεται πὼς σ' ἕνα ἐνέχυρο δὲν πρέπει νὰ δίνη κανεὶς παραπάνω ἀπὸ τὸ ἕνα τρίτον τῆς ἀξίας του.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε; ἔκανε ὁ πελάτης στὸ Βάϊμπεργκ. Εἶσθε ὁ καταστηματάρχης, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Μάλιστα, ὁλόκληρος: Ἄρθουρ Βάϊμπεργκ.

—Χαίρω πολύ. Συνταγματάρχης Χήλ. Τὸ βραχιόλι αὐτὸ εἶναι ἱστορικὸ κόσμημα, εἶναι τὸ περίφημο «μοιραῖο στολίδι» τῆς τραγικῆς οἰκογενείας Κὶν-Χάο Λίν, ποὺ μιὰ παληὰ κινέζικη παράδοση τὸ θεωρεῖ καταραμένο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τρεῖς προηγούμενοι κάτοχοί του ἔπαθαν συμφορές. Ὁ Γκαίρυ Χάρλω, ποὺ μοῦ τὸ πούλησε ἐμένα, αὐτοκτόνησε τρεῖς μέρες ἀφοῦ τὸ ἐχωρίστηκε..

—Τότε, δὲν ἦταν τὸ βραχιόλι ὑπεύθυνο γιὰ τὴ συμφορά, ἔκανε ὁ Βάϊμπεργκ, μ' ἕνα χαμόγελο δυσπιστίας.

—Δὲν ξέρω: Σᾶς εἶπα τί λέει κάποια παληὰ παράδοση. Εἶναι, φαίνεται, μερικὲς σατανικὲς συμπτώσεις, ποὺ δημιουργοῦν αὐτὲς τὶς παραδόσεις. Πάντως, ἐγὼ βρίσκομαι σὲ τρομερὲς οἰκονομικὲς στενοχώριες ἀπὸ μιὰ καταστροφὴ ποὺ ἔπαθα στὸ χρηματιστήριο καὶ θέλω νὰ ἐνεχυριάσω αὐτὸ τὸ βραχιόλι. Ἀλλὰ ὁ ὑπάλληλός σας...

—Παρακαλῶ, συνταγματάρχα μου, ὁ ὑπάλληλος ἴσως στηρίζεται στὴν ἀρχὴ τοῦ καταστήματος νὰ μὴν ἐκτιμᾶ τὰ κοσμήματα, ποὺ δέχεται, σύμφωνα μὲ τὴν ἱστορική τους ἀξία. Αὐτὴ εἶναι ἐντελῶς συμβατική. Μπορεῖ, ἂν δὲν τὸ ξαναπάρετε σεῖς, νὰ βρεθῆ κάποιος ν' ἀγοράση ὅσα-ὅσα τὸ μοιραῖο βραχιόλι. Μὰ εἶναι ἐξ ἴσου πιθανὸν νὰ μὴ θελήση κανεὶς νὰ τὸ μπάση στὸ σπίτι του, ἀφοῦ φέρνη καταστροφές...Λοιπόν, τὸ ἐκτιμοῦμε ὡς χρυσάφι καὶ πετράδια.

—Καὶ τέχνη; Ἡ ἐξαισία τέχνη του; ἔκανε ὁ συνταγματάρχης.

—Θὰ λυώση στὸ καμίνι τοῦ χρυσοχόου, ὅπως ὅλα τὰ παληά... Ἴσως λυθοῦν ἔτσι καὶ τὰ μάγια, εἶπε ὁ Βάϊμπεργκ, γελῶντας.

—Αὐτὸ εἶναι τρομερό, ἐμουρμούρισε ὁ συνταγματάρχης Χήλ, κυττῶντας μὲ πόνο τὸ κόσμημα. Ὅσο κι' ἂν εἶμαι στενοχωρημένος οἰκονομικῶς... δὲν τὸ ἀφίνω γιὰ διακόσια δολλάρια...

—Ἀκοῦστε, ἀγαπητέ μου συνταγματάρχα, εἶπε τότε ὁ Βάϊμπεργκ, στὸν ὁποῖον ὁ Βὰν εἶχε κλείσει συνθηματικὰ τὸ μάτι. Μόνο καὶ μόνο γιατὶ θέλω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη περίστασή σας, προσφέρω πενήντα δολλάρια παραπάνω..

⁂

Μετὰ λίγη ὥρα, ὁ γέρο-Βὰν ἐχοροπηδοῦσε, τρίβοντας μ' ἐνθουσιασμὸ τὰ χέρια του.

—Νὰ ἐπιτυχία μιὰ φορά! εἶπε στὸν προϊστάμενό του. Γιὰ διακόσια πενῆντα δολλάρια τὸ περίφημο βραχιόλι τῶν Χάο-Λίν, ποὺ σήμερα στοιχίζει τοὐλάχιστον εἴκοσι χιλιάδες!.. Τὸ κυνηγοῦν τρία Μουσεῖα.

—Μὰ εἶσαι βέβαιος πὼς εἶναι αὐθεντικό; ρώτησε πειρακτικὰ ὁ Βάϊμπεργκ.

—Διάβολε! φώναξε ὁ Βά Γιὰ κανένα ἀρχάριο μὲ περ σατε; Ἀπόψε τὸ ἀγοράζω ἐγ χίλια δολλάρια.

—Μὴ βιάζεσαι, ἔκανε ὁ Βαϊμπεργκ. Ὁ συνταγματάρχη δὲ μᾶς τὸ πούλησε...

—Οὔ, πάει τώρα αὐτό. ρω γώ. Αὐτὸς δὲν θἄχη πο λεφτὰ γιὰ νὰ τὸ πάρη πίσ Εἶναι τρομερὸς χαρτοπαίκτη

Ὁ Βάϊμπεργκ ἀναγκάστηκ νὰ διακόψη τὴ συζήτηση μὲ τ Βὰν καὶ νὰ ἐπιστρέψη στὸ γρα φεῖο του, γιατὶ εἶχε κτυπήσ τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου Ἐπῆρε τὸ ἀκουστικό. Μιὰ φω νὴ περίεργη, κάπως λεπτὴ κα εἰρωνική, μὲ ξενικὴ προφορὰ τοῦ εἶπε:

—Ὁ κύριος Βάϊμπεργκ;

—Μάλιστα, ὁ ἴδιος.

—Ἐδῶ εἶναι κάποιος, πο ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ἀναγγείλη ἕ εὐχάριστο νέο.

—Ἀκούω, κύριε, λέγετε. Περὶ τίνος πρόκειται;

—Πρόκειται, εἶπε ἡ παράξενη φωνή, μ' ἕνα σκλη σαρκαστικὸ γέλιο, ὅτι μετὰ τρεῖς μέρες ἀκριβῶς θὰ θάνετε.

—Τί;;!! ἔκαμε ὁ Βάϊμπεργκ κατάτρομος. Ποιὸς εἰ σεῖς;

—Ἐκεῖνος ποὺ σᾶς ἔστειλε τὸ θάνατο, ἀπάντησε τὴν ἴδια εἰρωνία ἡ μυστηριώδης φωνή!

—Πέστε μου ποιὸς εἶσθε! Οὔρλιασε κυριολεκτικὰ Βάϊμπεργκ.

—Μὴ τρομάζετε τόσο, ἀγαπητέ μου, ἀπάντησε ὁ τυρ νικὸς συνομιλητής. Γιατὶ φοβᾶστε τὸ θάνατο; Καὶ ἀφοῦ φοβᾶστε, γιατὶ ἐπιμένετε νὰ σωρεύετε πλούτη καὶ νὰ χνετε στὴ δυστυχία τόσο κόσμο, παίρνοντας γιὰ ἕνα κ μάτι ψωμὶ ὅ,τι πολύτιμο ἔχει;

—Εἶσθε τρελλός, ἐφώναξε ὁ Βάϊμπεργκ.

—Μετὰ τρεῖς μέρες ἀκριβῶς θὰ πεισθῆτε πὼς εἰ θαυμάσια στὴν ὑγεία μου.. ἀλλὰ δὲν θἆστε σεῖς καλ Μὴ ξεχνᾶτε, πώς, μισὴ ὥρα πρίν, ἡ τρομερὴ κι' αἰώνια κα τάρα τῶν Κὶν-Χάο-Λὶν ἔχει πέσει ἐπάνω σας.

—Ποιὸς εἶσθε; ξαναρώτησε, μὲ ἀληθινὴ ἀγωνία τώρα ἐνεχυροδανειστής.

—Εἶμαι ἡ ἴδια ἡ κατάρα, ἀπάντησε ἡ φωνὴ καὶ σᾶς λῶ μέσα ἀπὸ ἕνα τάφο ποὺ ἔχει ἀνοιχτῆ ἐδῶ καὶ τρια σια χρόνια... Καὶ σταμάτησε τὴ συνδιάλεξη.

Ὁ Βάϊμπεργκ ἔνοιωσε κρύους θρόμβους ἱδρῶτα νὰ λοῦν ἀπὸ τοὺς κροτάφους του στὰ μάγουλά του. Ἐσ θηκε ὠχρός, τρομαγμένος κι' ἐπλησίασε τὴ θυρίδα Βάν. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ εἶναι κοντὰ σὲ κάποιο Ἕνας ἀόριστος φόβος ἐκυρίευσε ξαφνικὰ τὴν ψυχή Ὁ Βὰν τὸν εἶδε ἔτσι κι' ἐτρόμαξε.

—Εἶσθε κατακίτρινος, τοῦ εἶπε, τί πάθατε;

Ὁ Βάϊμπεργκ τοῦ διηγήθηκε τὴ συνδιάλεξη ποὺ Ἐκεῖνος χαμογέλασε πονηρὰ καὶ εἶπε:

—Θέλουν νὰ σᾶς τρομοκρατήσουν μὲ τὴ μέθοδο τῆς ποβολῆς. Φαίνεται πὼς κάποια συμμορία ληστῶν μᾶς ἔ βάλει στὸ μάτι. Εἶδαν τὸ συνταγματάρχη, ποὺ ἔφερ βραχιόλι.. Πιθανὸν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νὰ τὸν ἔστειλαν.. Τὸ λύτερο, ποὺ ἔχομε νὰ κάμωμε, εἶναι νὰ εἰδοποιήσωμε ἀστυνομία.

Ὁ Βάϊμπεργκ ἐπεχείρησε νὰ καπνίση ἕνα σιγάρο. ζάλη ξαφνικὴ τὸν ἔκαμε νὰ τὸ πετάξη. Ἐπῆρε τὸ ἀκου κὸ κι' ἐζήτησε τὴν προστασία τῆς ἀστυνομίας...

⁂

Ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, στὸ γραφεῖο τοῦ Βάϊμπ γινόταν ἡ ἑξῆς περίεργη μεταμόρφωση. Τὴν ὥρα πο πρόκειτο νὰ κλείση τὸ ἐνεχυροδανειστήριο, ὁ Βάϊμπ ποὺ εἶχε ξυρίσει τὰ γένειά του καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα ροῦσε ψεύτικα, ἐντυνόταν μὲ μιὰ στολὴ ἀστυνομικοῦ καὶ. φρεσκοξυρισμένος, ἀγνώριστος, ἔφευγε ἀπὸ τὸ κατάστημά του μὲ τὴ συνοδεία δυὸ ἄλλων μυστικῶν ἀστυνομικῶν καὶ πήγαινε καὶ κοιμώταν στὸ τμῆμα. Συγχρόνως ἐντυνόταν τὸ κοστοῦμι τοῦ Βάϊμπεργκ ὁ ἐπιθεωρητὴς Σμίθ, ὁ ὁποῖος ἐκολλοῦσε στὸ πηγοῦνι του γενάκια καὶ ἔτσι, μεταμφιεσμένος σὲ Βάϊμπεργκ, ἔκλεινε τὸ γραφεῖο κι' ἔφευγε μαζὶ μὲ τὸν Βάν. Χάρις σ' αὐτὴ τὴν ἀντικατάσταση τῶν προσώπων, στὸ κρεββάτι τοῦ Βάϊμπεργκ ἐκοιμόταν ἢ μᾶλλον ἀγρυπνοῦσε, κάνοντας τὸν κοιμισμένο, ὁ ἐπιθεωρητὴς Σμίθ...

Μὰ τὸ δεύτερο βράδυ ὁ Σμίθ, μόλις μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ Βάϊμπεργκ, ἔνοιωσε πραγματικὰ τὴν ἀνάγκη νὰ κοιμηθῆ. Τὸ κεφάλι του ἦταν βαρὺ καὶ τὰ μάτια του ἔκλειναν ἐπίμονα. Ἐκατάλαβε ἀμέσως ὅτι κάποιο ναρκωτικὸ ἐξατμιζόταν μέσα στὸ δωμάτιο. Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια ἐτινάχθηκε ἀπὸ τὸ διβάνι ποὺ εἶχε καθήσει καί, κρατῶντας κρυμμένο μέσα στὸ χέρι του τὸ περίστροφό του, ἔτρεξε καὶ ἄνοιξε τὸ παράθυρο γιὰ νὰ συνέλθη. Μὰ μόλις ἐπρόβαλε τὸ κεφάλι του ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ τζάμι, μιὰ βαρειὰ καλύπτρα ἀπὸ χοντρὸ μουσαμᾶ ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ τὸν ἐσκέπασε. Πρὶν προφθάση νὰ κάνη τὴν παραμικρὴ κίνηση, ἔνοιωσε νὰ δένεται σφιχτὰ ἡ καλύπτρα αὐτὴ στὸ στῆθος του, δένοντάς του ἔτσι καὶ τὰ χέρια. Συγχρόνως κάτι βαρὺ τὸν ἐχτύπησε στὸ κεφάλι. Ἔχασε ἀμέσως τὶς αἰσθήσεις του...

Ὅταν συνῆλθε, ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Σμίθ, βρισκόταν σ' ἕνα καθαρώτατο κρεββάτι. Δίπλα του ἐκαθόταν ἕνας μεσόκοπος, ἰσχνὸς κινέζος μὲ πονηρά, μισόκλειστα ματάκια καὶ εἰρωνικὸ χαμόγελο στὰ ὠχρά του χείλη. Ὁ Σμὶθ ἔρριξε ἕνα βλέμμα γύρω του. Ἐκατάλαβε πὼς ἦταν αἰχμάλωτος τοῦ κινέζου. Ἀπέφυγε νὰ μιλήση πρῶτος.

—Μὴν ἐνοχλῆσθε, ἀγαπητέ μου κύριε Σμίθ, τοῦ εἶπε τότε ὁ μυστηριώδης κινέζος, μὲ τὴν παράξενη, λεπτή, εἰρωνικὴ φωνή του καὶ τὴν ξενικὴ προφορά. Ἐδῶ εἶσθε σὰν στὸ σπίτι σας.

—Ὄχι ἀκριβῶς σὰν στὸ σπίτι μου, ἔκαμε ὁ Σμὶθ ἀπότομα.

—Ἔ, ναί, ὄχι «ἀκριβῶς», εἶπε ὁ κινέζος πονηρά, γιατὶ ἐδῶ εἶναι τὸ σπίτι τὸ δικό μου. Μὰ σᾶς ἐπροσκάλεσα ἐδῶ, μόλις ἔμαθα πὼς παίζετε τὸ πρόσωπο τοῦ Βάϊμπεργκ..

—Τί μὲ θέλετε; εἶπε ὁ Σμίθ, πειραγμένος ἀπὸ τὴν εἰρωνεία τοῦ κιτρίνου ἐχθροῦ του.

—Πρῶτα-πρῶτα, ἤθελα νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὴν ἔμπνευσή σας καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία μὲ τὴν ὁποία ἐπαίζατε τὸ ρόλο τοῦ Βάϊμπεργκ. Ἂν ἤμουν ἀστυνομικός, ἀσφαλῶς θὰ μὲ ξεγελούσατε... Ὕστερα, ἤθελα νὰ σᾶς ἀποδείξω πὼς ὁ Φοῦ-Λὶν εἶναι πιὸ ἰσχυρὸς ἀπὸ σᾶς... Μπορεῖτε νὰ σηκωθῆτε.

—Εὐχαριστῶ. Θὰ κρατήση πολὺ αὐτὴ ἡ κωμωδία;

—Ὄχι. Τελειώνει ἀμέσως, μίστερ Σμίθ! Εἶμαι ὁ Φοῦ-Λίν, ἄλλωστε ἡ ταραχή σας ἔδειξε πὼς μ' ἐγνωρίσατε...Θὰ παίξωμε μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά. Εἶσθε αἰχμάλωτός μου, ἀλλὰ δὲν κινδυνεύετε. Θέλετε ἕνα οὐΐσκυ;

—Εὐχαριστῶ. Δὲν πίνω πιοτά.

—Καλὰ κάνετε. Σᾶς ὀφείλω μιὰ ἐξήγηση. Ὅλοι μὲ νομίζουν ληστὴ καὶ τρέμουν ὅταν ἀκοῦνε τὸ ὄνομά μου. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ληστής. Εἶμαι ἁπλῶς ἐκδικητής. Ἐδῶ καὶ τριακόσια χρόνια ἡ οἰκογένειά μου χτυπιέται ἀλύπητα ἀπὸ τοὺς λευκοὺς ἐχθρούς της. Ἦρθαν γιὰ νὰ μᾶς «ἐκπολιτίσουν» καὶ μᾶς ἐφέρθηκαν σὰν βάνδαλοι. Μᾶς ἀγόρασαν ἕναν ἔκφυλο αὐτοκράτορα καὶ μᾶς εἶχαν σκλάβους. Τὸ μόνο μας ὅπλο ἦταν κάποιο τρομερὸ δηλητήριο, ποὺ ἔκρυβαν οἱ πρόγονοί μου ἀπὸ ὅλους ζηλότυπα γιὰ τὴ μεγάλη στιγμὴ τῆς ἐκδικήσεως. Καὶ ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ τοῦ δηλητηρίου ἦταν ἡ μεγάλη «κατάρα», ποὺ ἐκυνηγοῦσε κάθε ἐχθρό μας. Γιὰ νὰ προφυλάξουν τὰ κοσμήματά μας, ποὺ τὰ ἐλήστευαν, τὰ ἐφόρτωναν μ' αὐτὴ τὴν «κατάρα». Τὸ μυστικὸ τοῦ δηλητηρίου τὸ ἐκληρονόμησα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸν πατέρα μου, μαζὶ μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς ἐχθρούς μας τοὺς λευκούς. Ἐχθρός μας σήμερα εἶναι κάθε ἐκμεταλλευτής, κάθε ἄδικος. Ἐσπούδασα χημεία, ἐτελειοποίησα τὸν τρόπο τῆς παρασκευῆς τοῦ δηλητηρίου κι' ἐπολλαπλασίασα ἔτσι τὴ δύναμή του... Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τοῦ θανάτου τοῦ Βάϊμπεργκ, ποὺ πεθαίνει ἀπόψε. Τὸ «καταραμένο» βραχιόλι τοῦ ρουφᾶ σιγὰ-σιγὰ τὴ ζωή...

—Γιατὶ θὲς νὰ σκοτώσης τὸ Βάϊμπεργκ; ρώτησε ὁ Σμὶθ ἀπότομα.

—Γιατὶ ἔχει ρίξει χιλιάδες κόσμο στὴ δυστυχία.

—Κι' ὅμως, ὁ Βάϊμπεργκ δὲν θὰ πεθάνη.

Ὁ κινέζος ἐγέλασε εἰρωνικὰ καὶ εἶπε:

—Ὁ Φοῦ-Λὶν δὲν λαθεύει ποτέ. Ἔπειτα, σὲ λίγο, θἄχετε τὴν ἀπόδειξη. Ὅταν σᾶς ἀπήγαγαν οἱ ἄνθρωποί μου καὶ σᾶς ἔφεραν ἐδῶ, βρισκόσαστε σὲ κατάσταση ἀναισθησίας. Ἔτσι, μοῦ ἦταν εὔκολο νὰ σᾶς κάνω μὲ ὅλη μου τὴν ἄνεση μιὰ σωματικὴ ἔρευνα. Στὴ δερμάτινη ζώνη, ποὺ φορεῖτε στὴ μέση σας, βρῆκα τὴ μικροσκοπικὴ συσκευὴ τοῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου, τὴν ὁποία εἴχατε κρύψει μ' ἐξαιρετικὴ μαεστρία, τὸ ὁμολογῶ. Τὴν ἐχρησιμοποίησα γιὰ νὰ καθησυχάσω ἐκ μέρους σας τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας ὅσον ἀφορᾶ τὴν ὑγεία σας. Ἡ μόνη βλάβη, ποὺ βρέθηκα στὴν ἀνάγκη νὰ κάνω στὴ συσκευή σας, ἦταν ἡ ἀφαίρεσις τῆς «ραδιοπυξίδος», ποὺ εἶχε σκοπὸ νὰ πληροφορήση τὴν ἀστυνομία γιὰ τὴν ἀκριβῆ τοποθεσία τοῦ σπιτιοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐρχόταν τὸ τηλεφώνημα. Ἐλπίζω νὰ μὲ συγχωρήσετε ποὺ ἄφησα ἄγνωστο τὸ μέρος, στὸ ὁποῖο σᾶς κρατῶ. Πάντως, εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς δώσω μιὰ χρήσιμη πληροφορία γιὰ τὸν προστατευόμενό σας Βάϊμπεργκ: βρίσκεται σὲ ἀπελπιστικὴ κατάσταση. Δὲν τοῦ μένουν παρὰ λίγες ὧρες ζωῆς. Μοῦ τὸ βεβαίωσε ὁ ἴδιος ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Ἂν θέλετε, μπορεῖτε νὰ τὸν ρωτήσετε καὶ ὁ ἴδιος..

—Ὄχι, σᾶς πιστεύω, ἔκαμε ὁ Σμίθ. Ἄλλωστε, εἶχα ὑποπτευθῆ, πὼς μὲ τὸ βραχιόλι εἴχατε στείλει κάποιο μυστηριῶδες δηλητήριο. Καὶ γι' αὐτὸ ἐπεδίωξα νὰ αἰχμαλωτισθῶ ἀπὸ σᾶς..

—Ἐπιδιώξατε; Καὶ τί περιμένατε νὰ κερδίσετε ἀπ' αὐτό;

—Τὸ ἀντίδοτο τοῦ δηλητηρίου σας, γιὰ νὰ σώσω τὸν Βάϊμπεργκ.

Τὸ μεγάλο δωμάτιο ἐγέμισε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ ξερό, σαρκαστικὸ γέλοιο τοῦ κινέζου, ὁ ὁποῖος εἶπε κατόπιν:

—Εἶσθε πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ τὰ βάλετε μὲ τὸ Φοῦ Λίν.

Μὰ πρὶν τελειώση τὴ φράση του, ὁ ἐπιθεωρητὴς Σμίθ, ὅπως στεκόταν ὄρθιος ἀπέναντί του, ἐτράβηξε μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα τὴν καρφίτσα, ποὺ φοροῦσε στὴ γραβάτα του καὶ τὴν ἔμπηξε μὲ δύναμη στὸ μπράτσο τοῦ Φοῦ-Λίν. Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος, ἄφωνος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη ἐπίθεση καὶ τὸν πόνο, ἐμισόκλεινε τὰ μάτια του κι' ἔσφιγγε τὰ χείλη σὲ μιὰ ἐκδήλωση λυσσαλέας ὀργῆς, ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ εἶπε γρήγορα:

—Τώρα, Φοῦ-Λίν, εἶσαι σὺ αἰχμάλωτός μου. Σοῦ ἔκανα ἕνα θανάσιμο ἐμβολιασμὸ μὲ μιὰ εἰδικὴ συμπυκνωμένη τοξίνη τετάνου, ποὺ θἄχη ἀποτέλεσμα σὲ λίγες ὧρες μέσα. Ὁ θάνατός σου θἆναι φρικτός... Ἔτσι, θὰ πάψης νὰ ἐκδικῆσαι τοὺς ἐχθρούς σου, ἐκτὸς ἂν μοῦ δώσης τὸ ἀντίδοτο τοῦ δηλητηρίου γιὰ τὸ Βάϊμπεργκ...

Ὁ κινέζος τὸν ἐκύτταξε μὲ μῖσος κι' ἐμουρμούρισε:

—Ὄχι ἀκόμα. Ὁ Φοῦ Λὶν δὲν ἐνικήθηκε:

Καὶ συγχρόνως ἐξαφανίσθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα. Ὁ Σμὶθ τότε ἐστράφηκε πρὸς τὸ παράθυρο, μὰ ἐκατάλαβε πὼς ἦταν ἀνώφελη κάθε κίνηση, γιατὶ τὸν ἐφρουροῦσαν ἄγρυπνα...

Σὲ λίγο ξαναμπῆκε ὁ Φοῦ Λὶν στὸ δωμάτιο, κρατῶντας ἕνα φιαλίδιο. Μὲ βλέμμα μισόβυστο καὶ μὲ χείλη ποὺ ἔτρεμαν, ἐπλησίασε τὸν Σμὶθ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ὁ Φοῦ Λὶν δὲν πρέπει νὰ πεθάνη ἀκόμα. Εἶναι πράγματι τοξίνη τετάνου μέσα στὸ κορμί μου. Ὑπάρχει ἡ εἰδικὴ ἀντιτοξίνη, δὲν εἶναι ἔτσι;

—Ναί, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Σμίθ. Βρίσκεται στὸ ἐργαστήριό μου καὶ μόνο αὐτὴ μπορεῖ νὰ σὲ σώση. Ἔχεις δυὸ ὧρες καιρό. Ἐν τῷ μεταξύ, θὰ δοθῆ τὸ ἀντίδοτο στὸ Βάϊμπεργκ καὶ θὰ μείνης ἐσὺ φυλακισμένος ὥς ὅτου γίνη καλά.

—Σύμφωνοι, ἔκανε ὁ κινέζος μὲ λύσσα. Μὲ κρατᾶς, μίστερ Σμίθ, μὰ ὄχι γιὰ πολύ. Θὰ ξαναμετρηθοῦμε. Νά τὸ ἀντίδοτο τοῦ δηλητηρίου μου. Εἶμαι στὴ διάθεσή σας.

⁂

Μετὰ δυὸ ὧρες, ὁ Βάϊμπεργκ ἦταν ἐκτὸς κινδύνου, καὶ ὁ τρομερὸς κινέζος, ποὺ ἐσώθηκε ἐπίσης ἀπὸ τὸν τέτανο, βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὰ σιδερένια κάγκελα ἑνὸς κελλιοῦ τοῦ Σιγκ Σιγκ...

FELIX CARR

Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Ἐταξίδευαν μὲ τὸ ἴδιο ὑπερωκεάνειο. Γνωρίσθηκαν στὸ γεῦμα καὶ ἀλληλοσυστήθηκαν.

— Τζαίημς Ρίντ, ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.

— Κίττυ Σνόουντ, ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἄρχισαν ἀμέσως νὰ φλυαροῦν σὰ δυὸ παληοὶ φίλοι. Τοῦ διηγήθηκε πῶς εἶχε παντρευτῆ ἀπὸ ἔρωτα ἕναν πλούσιο βιομήχανο ὅτι ὁ ἄντρας της ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της, ὅτι δὲν εἶχε παιδιά, καὶ πὼς ταξίδευε γιὰ λόγους ὑγείας.

Εἶχε κάτι ξεχωριστὸ ἐπάνω της, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ συγχρόνως στὰρ καὶ σὰ γυναῖκα τοῦ κόσμου. Ἔτσι ἄρεσε ἀμέσως στὸ Τζαίημς Ρίντ.

Αὐτὸς ἦταν ξανθός, μετρίου ἀναστήματος, ἕνα πραγματικὰ χαριτωμένο παλληκάρι ποὺ καταγότανε ἀπὸ μιὰ παληὰ ἀριστοκρατικὴ ἀγγλικὴ οἰκογένεια.

Ἡ τραπεζαρία εἶχεν ἀδειάσει, ὁ περισσότερος κόσμος ἀφοῦ εἶχε κάνει μιὰ βόλτα στὴν αἴθουσα τῶν χαρτιῶν εἶχε πάει πιὰ νὰ πλαγιάσῃ, κι' αὐτοὶ φλυαροῦσαν ἀκόμη παίζοντας χαρτιὰ καὶ καπνίζοντας.

Ὅταν πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν εἶδαν πὼς οἱ καμπίνες τους ἦσαν πλάϊ πλάϊ κι' αὐτὴ ἡ σύμπτωσις τοὺς ἔκανε πολὺ εὔθυμους. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ χωρίσθηκαν ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα συναντήθηκαν πάλι τὸ πρωΐ στὴ γέφυρα τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι, τὸ ἀπόγευμα στὸ μπὰρ καὶ τὸ βράδυ στὸ γεῦμα καὶ στὸ ντάνσιγκ πρὶν χωρισθοῦνε, ὁ Τζαίημς τῆς ἐπρότεινε νὰ πάρουν τὸ τελευταῖο ἀπεριτὶφ στὴν καμπίνα του. Ἐκείνη δέχθηκε.

Αὐτὸ ἐξακολούθησε κι' ὅλες τὶς ἄλλες μέρες καὶ ἔτσι τὸ ταξίδι τοὺς ἐφάνηκε πολὺ σύντομο.

Ὅταν λίγες ὧρες πιὰ τοὺς χώριζαν ἀπὸ τὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ των καὶ οἱ δύο φαινόντουσαν μελαγχολικοὶ καὶ σκεπτικοί. Ὁ Τζαίημς πρὸ πάντων ἔδειχνε μεγάλη νευρικότητα. Κι' ἐνῶ τὴν προηγουμένη ἀκόμη τῆς ἔλεγε πὼς τὴν ἀγαποῦσε καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ πάῃ νὰ τὸν εὕρῃ σπίτι του στὸ Λονδῖνο, ἀπ' ὅπου ὅλη ἡ οἰκογένειά του ἔλειπε γιὰ τὴν ἐξοχή, τώρα σὰ νὰ δίσταζε καὶ νάθελε ν' ἀποφύγῃ ὁποιαδήποτε συνάντηση στὸ Λονδῖνο, προφασίστηκε ὅτι θάμενε πολὺ λίγες ὧρες ἐκεῖ καὶ μετὰ θάφευγε.

Τότε ἐκείνη τοῦ εἶπε.

— Ἀφοῦ ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ Τζαίημς! Καὶ μισὴ ὥρα νὰ μείνετε μόνο θαρθῶ νὰ τὴν περάσω μαζί σας.

Καὶ πάλι αὐτὸς φοβόταν μὴ τυχὸν εἶχε παραεκτεθῆ μαζί του.

— Ξεχνᾶτε, τοῦ ἀπάντησε τότε ἡ Κίττυ πὼς εἶμαι ξένη καὶ ἄγνωστη στὸν τόπο σας; Ἄλλως τε σᾶς ἐπαναλαμβάνω πὼς σᾶς ἀγαπῶ ἀρκετὰ γιὰ νὰ μὴ μὲ νοιάζῃ τὸ κοτσομπολιὸ τοῦ κόσμου.

Καὶ νὰ τώρα, ποὺ ἡ Κίττυ βρισκόταν στὸ σπίτι τοῦ Τζαίημς. Αὐτός, ὅμως, ἀντὶ νὰ τὴν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὴ φιλήσῃ γλυκά, στεκόταν ὄρθιος, ἀκίνητος μπροστά της δειλὸς κι' ἀφηρημένος.

— Τζαίημς τοῦ ἔκανε αὐτή, μὰ τί ἔχετε ἐπὶ τέλους, φίλε μου; Μήπως καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα..

— Ὄχι, διαμαρτυρήθηκε αὐτός, δὲν ὑπάχει καμμιὰ γυναῖκα στὴ ζωή μου ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς... Ἀλλά... ἀλλὰ

Μ' ἕνα ξαφνικὸ κίνημα ἔπεσε στὰ πόδιά της, καὶ μὲ μιὰ φωνὴ τρεμουλιαστή, γεμάτη συγκίνηση, τὴν ἱκέτεψε:

— Φύγετε, Κίττυ φύγετε. Δὲν ξέρετε ποιὸς εἶμαι καὶ τί σᾶς ἔκανα !..

Ἡ Κίττυ, τὸν κύτταζε ἔκπληκτη:

— Ναί. Σᾶς ἔκαμα ἕνα μεγάλο κακό, συνέχισε αὐτός. Ἀκοῦστε με. Πρὸ μηνῶν ἔφυγα ἀπ' τὸ σπίτι μου, λέγοντας στοὺς γονεῖς μου πὼς ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ξαναγύριζα κοντά τους, καὶ πὼς θὰ τραβοῦσα μόνος τὸ δικό μου δρόμο. Δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα νὰ κάνω τίποτα καὶ βρέθηκα τὴν περασμένη βδομάδα στὴ Νέα Ὑόρκη, μὴ ἔχοντας οὔτε τὰ χρήματα ποὺ μοῦ ἐχρειάζοντο, γιὰ νὰ βγάλω τὸ εἰσιτήριο, τῆς ἐπιστροφῆς μου.. Τ γνώρισα κάποιον ποὺ μοῦ πρότεινε νὰ μοῦ πληρ εἰσιτήριο πρώτης θέσεως, ἕνα ὅρο. Νὰ σᾶς κατακτήσω. Ὁ ἄνδρας σας λέτε εἶ πολὺ ἐρωτευμένος μαζί σας. Γελοιέσθε. Θέλει νὰ σᾶς ρίσῃ καὶ γι' αὐτὸ μ' ἔβαλε νὰ σᾶς παρασύρω σὲ μιὰ ἐ τικὴ περιπέτεια. Μὴ πιστέψῃς ὅμως, Κίττυ, πὼς σᾶς ἐπ ἕνα ψεύτικο ρόλο ἐρωτευμένου. Ὄχι... Σᾶς ἐρωτεύθ στ' ἀλήθεια, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ σᾶς γνώρισα οὔτε σκεπτόμουνα τὴ συμφωνία ποὺ εἶχα κάνει ὅταν ἀγάπησα.....

»Ἀλλὰ τώρα σᾶς ἱκετεύω νὰ φύγετε. Ὁ σύζυγός σας χει βάλει ἀνθρώπους ποὺ μᾶς παρακολουθοῦν καὶ περ νουν νὰ σᾶς παρασύρω σπίτι μου γιὰ νὰ μᾶς συλλάβ ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ἀναστέναξε πικρὰ καὶ συνέχισε.

— Εἶναι ἕνας ἄτιμος ὁ ἄνδρας σας, ἀλλὰ ἐγὼ σᾶ γαπῶ καὶ σᾶς ἱκετεύω νὰ γετε.

Ἡ Κίττυ, ὅμως, ἀντὶ νὰ μάξῃ, νὰ στενοχωρηθῇ κα φύγῃ, ἄναψε ἕνα τσιγάρο λη της τὴν ψυχραιμία καὶ εἶπε γελῶντας.

-- Τζαίημς, εἶσθε ἕνα γάλο ρωμαντικὸ παιδί. Μ χνᾶς πὼς κι' ἐγὼ σοῦ πὼς σ' ἀγαπῶ. Καὶ σ' ἀγ στ' ἀλήθεια.

Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά κι' ἄρχισε νὰ τὸν φιλῇ σὲ πο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ξε ὅλη τὴν περίεργη ἱστορία τὸν κίνδυνο ποὺ τοὺς λοῦσε.

— Ἂς ἔρθουν, ἂς ἔρ τῆς ἔλεγε. Ἅμα πάρετε δ γιο θὰ σᾶς παντρευτῶ ἐγ

⁂

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν γ στὸ ξενοδοχεῖο ἡ Κίττυ, ἔγραψε στὸν ἄντρα τ

«Ἀγαπητὲ Θάν,

Τὰ πράγματα ἔγιναν ὅπως ἐπιθυμοῦσες. Θὰ ρωμε διαζύγιο κι' οἱ δρόμοι μας πιὰ θὰ εἶναι χωρισ Πρὶν σ' ἀποχαιρετήσω, ὅμως, γιὰ πάντα, ἔχω νὰ σοῦ ἕνα παράπονο.

»Ἄδικα ἐβάρυνες τὴ ζωή σου μὲ μιὰ ἀτιμία, βάζ τὸν ἐγγλέζο νὰ μὲ παρασύρῃ σὲ μιὰ ἐρωτικὴ περιπ

»Αὐτὸ δὲν θὰ γινώταν ποτὲ ἂν δὲν τὸ ἤθελα ἐγ νες τώρα ἤξερα πὼς οἱ δουλειὲς σου πᾶνε πο σχημα.

»Ἂν καὶ δὲν μοῦ ἔχῃς ἐκμυστηρευθῆ τίποτε, πὼς ἂν σὲ λίγες μέρες δὲν εὕρισκες ἕνα ἀρκετὰ σημ ποσό, θὰ ἤσουν γιὰ πάντα κατεστραμένος ὑλικῶς θικῶς.

Τότε μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ ἡ ἴδια σκέψη ποὺ προφαν θε καὶ σένα.

Θυμήθηκα ἐκείνη τὴν περίεργη ἀσφάλεια ποὺ εἴχ νει ἀστειευόμενος τὴν ἐποχὴ τῶν ἀρραβώνων μας, τῆς συζυγικῆς ἀπιστίας, βέβαιος κατὰ βάθος πὼς τὴ ζωὴ θἄμαστε ἐρωτευμένοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. πὼς ὁ ὅρος τῆς ἑταιρίας ἦταν νὰ πάρωμε διαζύγιο μὴ ἔχωμε τὸ δικαίωμα νὰ ξαναπαντρευθοῦμε ἂν π βαινε νὰ σ' ἀπατήσω. Εἶχαν ἀπαιτήσει αὐτὸ γιὰ νὰ βαιοι πὼς δὲν θὰ παίζαμε ἕνα ψεύτικο παιχνίδι. Ἀ σα λοιπὸν ἂν καὶ σ' ἀγαπῶ ἀκόμη νὰ σὲ χάσω, γιατ πὼς τὰ ἀσφάλιστρα ποὺ θὰ λάβῃς τώρα, ποὺ σ' ἀπ θὰ σὲ σώσουν ἀπὸ τὴν καταστροφή.

Θάν, σὲ συγχωρῶ γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανες κρυφὰ ἀπ μου. Ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ ζητήσῃς.

»Δὲν θὰ σοῦ τὸ ἀρνιώμουν, ὅπως δὲν σοῦ ἀρ τίποτε ποτὲ ὡς τώρα, ὅλο τὸν καιρὸ ποὺ ζήσαμε εὐτυχισμένοι.

»Μὴ νοιάζεσαι. Θὰ παίξω τὸ ρόλο μου ὡς τὸ τέ στὰ δικαστήρια καὶ παντοῦ.

»Ἴσως καταλήξω καὶ νὰ παντρευθῶ αὐτὸ τὸν ἐγ

Πάντα μὲ ἀγάπη «ΚΙΤΤΥ»

ΧΑΡΡΥ ΦΛΑ

ΠΑΝΘΕΟ

ΤΟ ΦΡΙΧΤΟ ΟΡΑΜΑ

Ἡ Μπέτυ εἶναι χαρούμενη γιατὶ τὸ ὄνειρό της ἔγινε ἀλήθεια. Ἔχει κοντά της γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς της ἐκεῖνον, ποὺ ὠνειρεύθηκε: τὸν Τζέϊμς. Κι' ὁ Τζέϊμς, φαίνεται εὐχαριστημένος. Μὰ παράξενο: δείχνει ὧρες-ὧρες μιὰ ἀλλόκοτη ψυχρότητα, ἀπέναντι στὴ γυναικούλα του. Ἔπειτα τὴν κυττάζει παρατεταμένα, ἐρευνητικὰ στὰ μάτια. Κι' ἔπειτα γελάει ἕνα βιαστικό, μελαγχολικὸ χαμόγελο.. Γιατί ἄραγε; Ἡ φτωχὴ Μπέτυ εἶναι ἀνίκανη νὰ τὸ μαντεύσῃ. Μέσα στὴν ἀγωνία της ὅμως συλλογίζεται, ὅτι οἱ ἄνδρες εἶναι τόσο παράξενοι καμμιὰ φορά!..

Ἐνόσῳ περνᾶνε οἱ ἡμέρες, ἡ Μπέτυ ἀνακαλύπτει κάτι. Κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχε προσέξει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ γάμου της μὲ τὸν Τζέϊμς. Ὅτι ὁ ἄνδρας της ἀποφεύγει νὰ τὴ φιλήσῃ στὸ στόμα. Γιατί ἄραγε; Μήπως εἶναι ἁπλῶς σύμπτωση; Μ' ὅλη της τὴν ἔμφυτη ντροπαλοσύνη, σὲ μιὰ στιγμὴ ὅπου ὁ ἄνδρας της τῆς φέρεται τρυφερά, φέρνει τὰ χείλη της στὰ δικά του. Μὲ ἀνατριχίλα φρίκης τότε ἀνακαλύπτει, ὅτι ὁ Τζέϊμς ἀποφεύγει, ναί, ἀποφεύγει νὰ τὴν φιλήσῃ στὰ χείλη...

«Εἶναι ἐρωτευμένος μὲ ἄλλην!» συλλογίζεται ἡ Μπέτυ.

Καὶ θυμᾶται ὅτι στὰ νεανικά της χρόνια, μιὰ συμμαθήτριά της ἡ χονδρὸ-Εὔα, ποὺ τὶς ἔκανε νὰ γελᾶνε μὲ τὰ ἀστεῖα της στὴν τάξη, ἔλεγε πὼς ὅταν ἕνας ἄντρας εἶναι ἐρωτευμένος μὲ δυὸ γυναῖκες καὶ ἡ μία ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἡ γυναῖκα του, ἀποφεύγει νὰ φιλήσῃ ἐκείνη ποὺ δὲν ἀγαπᾶ στὰ χείλη!...

Μήπως κι' ὁ Τζέϊμς...

Ἀλλ ὄχι, ὄχι, ἡ Μπέτυ δὲν θέλει νὰ τὸ πιστέψῃ!..

. . . .

Ὁ Τζέϊμς καὶ ἡ Μπέτυ ἦταν καλεσμένοι στὸ σπίτι τῶν Πάρκερ, μιὰ μαγευτικὴ ἔπαυλη ποὺ εἶχε πρόσοψη στὸν Τάμεση. Μιὰ βαρειὰ μελαγχολία κάθεται στὴν ψυχὴ τῆς Μπέτυ. Ἕνα παράξενο προαίσθημα σφίγγει τὴν καρδιά της. Κι' ἀδιάκοπα κυττάζει ἀνήσυχα τὸν ἄντρα της....

Φῶτα πολύχρωμα, μεθυστικὸ ἄρωμα λουλουδιῶν, παρφὲμ ποὺ σὲ λιγώνει, τουαλέττες, ὀμορφιὲς ποὺ σοῦ θαμπώνουν τὰ μάτια... Ἡ Μπέτυ τὰ βλέπει ὅλα αὐτὰ σὰν ἕνα ὄνειρο. Μέσα στὸ σαλόνι τῶν Πάρκερ περπατάει σὰν νευρόσπαστο.. Ἡ μουσικὴ φθάνει στ' αὐτιά της σὰν μιὰ μακρυνὴ ἠχώ...

Μὰ ποῦ πῆγε ὁ Τζέϊμς; Ἔχει χαθῆ ἀπὸ τὸ σαλόνι, ποὺ χόρευε μὲ τὴν Ντόλυ, μιὰ παληὰ γνωριμία του.. ὁ «Παιδική μου φίλη.» τὴν εἶχε συστήσει στὴ γυναῖκα του Τζέϊμς.

Μιὰ φριχτὴ ὑποψία περνάει ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ σκέψη τῆς Μπέτυ. Σηκώνεται νευρικὰ ἀπὸ τὸ φωτέϊγ καὶ τρέχει.. Βγαίνει στὴ βεράντα. Οὔτε ἐκεῖ ὁ Τζέϊμς!.. Τρέχει κάτω στὸν κῆπο.. Σὰν φάντασμα τριγυρνάει, ἀνάμεσα στὰ δέντρα.. Κάθε τόσο κοντοστέκεται γιὰ ν' ἀφουγκρασθῆ... Ἔξαφνα ψίθυροι φθάνουν ὡς τ' αὐτιά της. Ἡ καρδιά της χτυπᾶ δυνατά... Τὰ μάτια της ψάχνουν μέσα στὸ μισοσκόταδο.

Ὤ, ὄχι, δὲ γελιέται! Εἶναι ὁ Τζέϊμς αὐτὸς ποὺ βλέπει, ὁ Τζέϊμς στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ὄμορφης Ντόλυ.. Ὤ, Θεέ μου καὶ τὴν φιλεῖ στὰ χείλη, ναί, στὰ χείλη. Ἐνῶ αὐτὴ δὲν τὴν εἶχε φιλήσει ποτέ..

. . . .

Ὅταν βρέθηκε στὸ σπίτι τους ἡ Μπέτυ, ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, γιατὶ ἔφυγε σὰν τρελλή, ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τοῦ ἄντρός της. Μιὰ φωτογραφία τοῦ Τζέϊμς ἦταν ἐκεῖ. Τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν ἐκομμάτιασε νευρικὰ μέσα στὰ χέρια της. Ἔπειτα ἔσπασε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του! Ἤθελε νὰ πεισθῇ ἂν εἶχαν ἀπὸ καιρὸ ἀρκετὸ σχέσεις. Ἔξαφνα ἕνα πράσινο χαρτὶ τῆς τράβηξε τὴν προσοχή. Τὸ πέρνει στὰ χέρια της καὶ τ' ἀνοίγει. Καὶ νὰ τί διαβάζει:

«Ἡ Μπέτυ εἶναι προφυματική. Μὰ τὴν πέρνω, γιὰ τὴν προῖκα της.. Σὲ λίγο καιρὸ ἐλπίζω νὰ τὴ βάλω σὲ κανένα σανατόριο.. Θὰ προφυλαχθῶ ὅσο μπορῶ!...

Εἶναι τὰ γράμματα τοῦ Τζέϊμς. Τα γνωρίζει. Μὰ σὲ ποιὰν ἔγραφε;...

—Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν μὲ φιλᾶ, στὰ χείλη; Γι' αὐτὸ μὲ παντρεύθηκε; Γιὰ τὴν προῖκα μου;

Ἔφθασαν λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ σωριασθῇ ἡ εὐτυχία της σ' ἐρείπια!..

. . . .

Ἡ ὥρα περνᾶ. Ἡ Μπέτυ περιμένει στὸ δωμάτιο τοῦ ἄντρός της μὲ τὸ πράσινο χαρτάκι στὸ χέρι. Μὰ ὁ Τζέϊμς δὲ γυρίζει. Εἶναι λοιπὸν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ὄμορφης Ντόλυ ἀκόμη; Ἔξαφνα ἀκούεται τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου. Ἡ Μπέτυ τρέχει... Τηλεφωνεῖ ὁ σωφὲρ των.

—Κυρία, ἐλᾶτε στὸ νοσοκομεῖο Ράϊτορ. Ὁ κύριος εἶναι βαρειὰ πληγωμένος. Συνεκρούσθη τὸ αὐτοκίνητό μας. Ἐγὼ ἐγλύτωσα ἐκ θαύματος..

Μπαίνοντας στὸ θάλαμο τοῦ νοσοκομείου ἡ Μπέτυ ἀντικρύζει χλωμὸ τὸν ἄντρα της κι' ἀκίνητο... Εἶναι νεκρός. Τὰ χείλη της ψυθιρίζουν:

—Ἡ θεία δίκη!..

Μὰ ξεσπᾶ, σὲ λυγμοὺς ποὺ τῆς τραντάζουν τὸ κορμί. Ἡ ζωὴ λοιπὸν τρέχει μὲ κινηματογραφικὴ ταχύτητα; Μέσα σὲ μιὰ νύχτα μιὰ εὐτυχία γκρεμίζεται ἔτσι; Τὴν ἴδια νύχτα μετέφεραν στὸ ψυχιατρεῖο τὴ Μπέτυ, Ἡ ἄμοιρη γυναῖκα δὲν ἄντεξε στὸ κεραυνοβόλο χτύπημα τῆς μοίρας. Στὴν ἀρχὴ ἔπεσε πάνω ἀπὸ τὸ πτῶμα τοῦ ἄντρός της καὶ ἄρχισε νὰ γελᾶ ἕνα τρελλό, παρατεταμένο γέλιο. Ὅταν τὴν ἐπῆραν ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὴ βία ἦταν τρελλή. Ναί, τρέχει κι' ἡ ζωὴ σὰν φίλμ!.. Τρέχει καὶ σκορπᾶ, ἄλλοτε μὲ τὸ σωρὸ τὶς εὐτυχίες καὶ ἄλλοτε τὶς συμφορές.

ΠΕΤΕΡ ΜΠΡΕΪΤΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ

Κάποτε, ποὺ ὁ ἐν Βερολί πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν καγγελάριο Βίσμαρκ, μὲ τὸν ὁποῖον τὸν συνέδεε στενὴ προσωπικὴ φιλία, μεταξὺ ἄλλων τοῦκανε καὶ τὴν ἐρώτηση:

—Δὲ μοῦ λές, πῶς ἔχεις τὴν ὑπομονὴ νὰ ἀκοῦς ὅλες τὶς κουταμάρες ποὺ σοῦ λένε οἱ ἀπειράριθμοι ἐπισκέπτες;

—Μά, δὲν προφταίνουν νὰ μοῦ τὶς ποῦν ὅλες, ἀπαντάει ὁ Βίσμαρκ, γιατὶ εἶναι ἡ γυναῖκα μου, ποὺ μόλις ἀντιληφθῆ κανέναν ποὺ ἔχει διάθεση γιὰ λίμα προβάλλει στὴ μέση μου καὶ μὲ φωνάζει δῆθεν γιὰ κάποια δουλειά, ὁπότε ὁ ὀχληρὸς ἐπισκέπτης ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ..

—Ἅ, μπράβο, ὡραῖα ἔμπν...

Ἀλλὰ πρὶν προφτάσῃ νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του ὁ Ἄγγλος πρεσβευτής, ἐμφανίζεται ἡ κυρία Βίσμαρκ καὶ λέγει:

—Καῖσαρ, ἔλα νὰ πιῇς ἐπὶ τέλους τὸ γάλα σου... θὰ κρυώσῃ ..

***

Κάποτε, ὁ περίφημος Ρότσχιλδ, μπῆκε σ' ἕνα χαρτοπωλεῖο ν' ἀγοράσῃ μιὰ ὑδρόγειο.

—Τί μεγέθους; Ρωτᾶ ὁ ἔμπορος. Κι' ὁ τραπεζίτης ἀφηρημένος ἀπαντᾶ.

—Μά.. φυσικοῦ, παρακαλῶ ..

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

Οἱ αἰῶνες ἀντιγράφουν ἀλλήλους. Ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα φαίνεται ὅτι καὶ τὰ χρόνια ἀντιγράφουν ἄλληλα, τοὐλάχιστον ὅσον ἀφορᾶ τὶς πολιτικὲς διαιρέσεις.

Ἂς μὴν ἀπελπιζώμεθα ὅμως. Ἡ ἀνωμαλία τῶν τελευταίων ἐτῶν δὲν εἶνε ἀπὸ τὶς χειρότερες. Ἡ Ἑλλάς, ποὺ ποτὲ δὲν ἔπαψε, ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, νὰ καταπονῆται ἀπὸ ἐμφυλίους πολέμους, ἐδῶ καὶ ἑβδομῆντα δύο ἀκριβῶς χρόνια, ἐδοκιμάσθη, κατὰ τρόπον ὀδυνηρόν.

Μετὰ τὴν ἔξωση τοῦ Ὄθωνος,—καὶ πόσες ἐπαναστάσεις δὲν εἶχαν γίνη κατὰ τὴν διάρκεια τῆς βασιλείας του, τὰ πολιτικὰ μίση ἔφθασαν σὲ σημεῖο, ἐγκληματικό. Ἡ Ἐθνοσυνέλευση εἶχε διαιρεθῆ σὲ δυὸ μερίδες: Τοὺς Πεδινούς, μὲ ἀρχηγὸ τὸν Δημ. Βούλγαρην καὶ τοὺς Ὀρεινοὺς τοῦ ναυάρχου Κανάρη, τοῦ Κουμουνδούρου, Γρίβα κ. λ. π.

Ἡ διοίκηση εἶχε παραλύσει. Ἡ δημοσία ἀσφάλεια εἶχε περιέλθει σὲ κατάσταση ἀξιοθρήνητη. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1863 οἱ λησταὶ βρίσκοντο στὰ πρόθυρα τῶν Ἀθηνῶν καὶ οἱ ἀρχηγοί τους, πήγαιναν στὸ Καφενεῖο τῆς ὡραίας Ἑλλάδος—ποὔηταν στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Ἑρμοῦ—καὶ συνεννοοῦντο μὲ τοὺς πολιτικούς, οἱ ὁποῖοι τοὺς μετεχειρίζοντο γιὰ τοὺς σκοπούς των.

Στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου ὁ Γάλλος Σουλιὲ εἶχε ἐγκαταστήση τὸ ἱπποδρόμιό του, καὶ μιὰ νύκτα μερικοὶ ὑπαξιωματικοὶ ἀπήγαγαν μιὰ ἀπὸ τὶς ἠθοποιούς. Ἡ Κυβέρνηση ἠναγκάσθη νὰ πληρώση ἀποζημίωση καὶ αὐτὸ ἐπροκάλεσε ἀληθινὴ ἀναστάτωση.

Στὶς 12 Ἰουνίου αἱ Ἀθῆναι παρουσίαζαν ὄψιν ἡφαιστείου ἑτοίμου νὰ ἐκραγῆ. Στὴν Ἐθνοσυνέλευση ὁ Πετσάλης ἐπετέθη κατὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν Κουμουνδούρου, ἐπειδὴ ἐπλήρωσε τὴν ἀποζημίωση, καὶ ἐκεῖνος ἀπεκάλυψε σὲ ποιὰν ἀθλίαν κατάσταση βρισκόταν τὸ κράτος. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Μπότσαρης παρητήθη καὶ τὸν διεδέχθη ὁ Κορωναῖος. Αὐτὸ ἐπροκάλεσε ἐμφύλιον πόλεμον.

ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΥΠΟΥΡΓΩΝ

Τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα ἐλυμαίνοντο τὴν πόλιν. Ἐγκληματίαι διάφοροι εἶχαν βγεῖ ἀπὸ τὶς φυλακές, κι' εἶχαν κάμει συμμορίες, ἡ διασημότερη τῶν ὁποίων ἦταν τοῦ ἀρχιληστῆ Κυριάκου, καὶ ποῦ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 200 ἄτομα. Ἦταν ὄργανον τοῦ Βούλγαρη, κι' αὐτὴ ἀνέλαβε νὰ ρίξη τοὺς Ὀρεινούς. Παρουσιάσθη λοιπὸν στὴ μονὴ Καισαριανῆς καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα κατέλαβε τὴν μονὴν τῶν Ἀσωμάτων. Ἡ Κυβέρνηση διέταξε τὸ τάγμα τοῦ Λεωτσάκου, τὸ πυροβολικόν, τὸ ἱππικόν, καὶ τὴν χωροφυλακὴν νὰ τοὺς συλλάβουν. Τὸν στρατὸν ἀκολούθησαν καὶ πολῖτες, ἰδίως κυρίες καὶ δεσποινίδες ποὺ ἐπήγαιναν ν' ἀπολαύσουν τὸ θέαμα.

Ἡ μονὴ ἐπολιορκήθη, ἀλλ' ὅταν ὁ

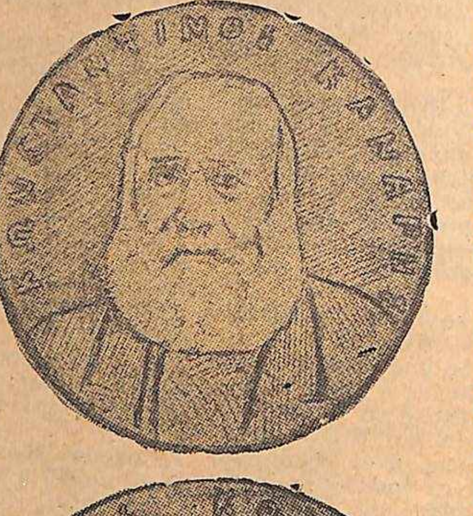

στρατὸς διετάχθη νὰ κτυπήση δὲν τὸ ἔκαμε. Ὁ ὑπουργὸς Κορωναῖος κατήγγειλε στὸ ὑπουργικὸ Συμβούλιον ὅτι ὁ Λεωτσάκος συνέπραττε μὲ τοὺς ληστὲς καὶ ὑπεσχέθη νὰ τὸν συλλάβη. Τὸν ἐκάλεσε πραγματικὰ στὴν ἅμαξά του τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν ἐφυλάκισε, ἀλλ' ὅταν οἱ ὀπαδοί του τὄμαθαν, ἔπιασαν αἰχμαλώτους τοὺς ὑπουργοὺς Κουμουνδοῦρον καὶ Καλλιφρονᾶν καὶ τοὺς ἔκλεισαν στὴ μονὴ τῶν Ἀσωμάτων.

Ἡ σύλληψις τῶν ὑπουργῶν ἐπροκάλεσε τρόμον. Ἡ Κυβέρνηση ἐσυνθηκολόγησε μὲ τοὺς ληστές. Ἄφησε τὸν Λεωτσάκον καὶ ἐκεῖνοι ἐλευθέρωσαν τοὺς ὑπουργούς.

ΑΙΜΑΤΟΚΥΛΙΣΜΑ

Ὁ ἀναβρασμὸς ἐμεγάλωνε ὁλοένα. Τὰ δυὸ ἀντίπαλα μέρη ἑτοιμάζοντο πυρετωδῶς. Ὁ Κορωναῖος, διέταξε τὸν Ἀριστείδην Κανάρην νὰ καταλάβη τὰ ἀνάκτορα, αὐτὸς δὲ ὠχυρώθη στὸ Βαρβάκειο.

Κατὰ τὰ μεσάνυκτα ἡ Κυβέρνηση, ἐπληροφορήθη ὅτι τὸ πυροβολικὸν ἐστασίασε καὶ ἐπέρασε ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς δρόμους ἐνῶ ἡ σικὴ του ἐπαιάνιζε ἐθνικ βατήρια.

Ἐτοποθέτησε δυὸ κα μπροστὰ στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα ποίας ὁ διοικητής, Γεώργιος ρος, συμπαθοῦσε τοὺς πεδινοὺς σαλπιγκταί του περιήρχοντο δρόμους σαλπίζοντας τὸν γερμὸ

Ἡ πόλις ἐπαναστάτησε. τὰ ξημερώματα ἀκούσθησαν οἱ πυροβολισμοὶ κοντὰ στὴν Ἁγία νην. Ἔγινε μιὰ συμπλοκὴ κι' ἐσκ θησαν ἀρκετοί.

Οἱ φοιτηταὶ ἐπατεστάτησαν τοὶ ὑπὲρ τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν οἱ δρόμοι των Ἀθηνῶν ξανάειδ περίφημα ὁδοφράγματα, ἐνῶ ἀπ σπίτια πυροβολοῦσαν στοὺς δρό ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ὁ Λεωτσάκος ἐπετέθη κατὰ Ἀνακτόρων. Ὁ ἀρχιληστὴς Κυρ ὠχυρώθη σὲ μερικὰ σπίτια στὴν Ἀδριανοῦ, ἐνῶ οἱ ὀρεινοὶ κατέλ ναν τὴν Ἀκρόπολιν.

Ἡ ἐπίθεση κατὰ τῶν Ἀνακτ ἄρχισε τὸ πρωΐ, καὶ ἐξακολούθ ὡς τὶς 4 τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἡ ρία τοῦ Κυριάκου ἔφθασε ἐρπο ὡς ἐκεῖ ὅπου εἶναι σήμερα τὸ Ὑ γεῖον τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τ νάκτορα ἐκυκλώθησαν, καὶ ἐκτυπ ἀπὸ παντοῦ. Ἐπειδὴ μερικοὶ ἀντ μπῆκαν στὸν κῆπο τῶν Ἀνακ ὁ Κανάρης μὲ 17 ὀπαδούς του νὰ τοὺς κτυπήσει καὶ ἐσκοτώθη. ἡ πολιορκία των διήρκεσε ἕως ὁπότε κατωρθώθη τῇ μεσολαβή τροπῆς τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἀνακωχή, ἀλλὰ κατὰ τὴ διάρκει τῆς πολλοὶ ἀνύποπτοι διαβάτες τώθησαν.

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΝΥΚΤΑ

Ἡ νύκτα τῆς 19 πρὸς τὶς 20 ἦταν τρομερή. Οἱ περισσότεροι γοὶ εἶχαν παραιτηθῆ, οἱ ὑπηρε πειθαρχοῦσαν σὲ κανέναν, πολ σκοτώνοντο εἰς τοὺς δρόμους τὴν Ἐθνικὴ Τράπεζαν ἐπυροβ τὸν Κορωναῖον καὶ τότε ἐκεῖ κεντρώθησαν οἱ ὀρεινοὶ νὰ τὴ εύσουν. Ἀληθινὴ μάχη τρομερὴ λύνεκρος ἤρχισε. Οἱ λησταὶ τοῦ κου κτυποῦσαν ἀπὸ τὸ ξενοδοχ Στέμμα, οἱ χωροφύλακες ἀπὸ ράτσα τῆς Τραπέζης, ἀλλ' ἐδεχ σαν ὅλοι. Ἡ μάχη ἐξακολούθ τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα. Ἡ πόλις σλάβει ὄψιν ἀγρίαν, τὰ κανόν τοῦσαν ἀδιάκοπα καὶ ἡ μάχη κατόπιν ἐπεμβάσεως τῶν πρ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων οἱ πηύθηναν στὶς ἀντίπαλες μερί στηρὴ διακοίνωση. Ἡ Ἐθνοσυν συνῆλθε στὸ Βαρβάκειο καὶ μικτὴ Κυβέρνηση.

Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος διήρκ ἡμέρες καὶ στοὺς δρόμους τῶ νῶν ἐσκοτώθησαν περισσότε διακόσιοι.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Ἡ Ζανέττα κύτταξε θλιμμένα τὴ φίλη της καὶ τῆς εἶπε· ἐνῶ τὰ δάκρυα βουρκώναν τὰ ὄμορφα μάτια της.

— Τὸν ἀγαπῶ Ρίτα. Τὸν ἀγαπῶ τρελλά, παράφορα.

— Κι' αὐτός; Ρώτησε ἡ ἄλλη ψυχρά, ἐπίμονα.

— Αὐτός; Ἀσφαλῶς μὲ λατρεύει.

— Εἶσαι βέβαιη;

— Πῶς ὄχι; Κρίνω ἀπ' τὴν ἀγωνία ποὺ δείχνει, ὅταν ἀργήσω στὸ ραντεβοῦ, ἀπ' τὴν ἀκρίβεια ποὺ τὸν διακρίνει σ' ὅλα, ἀπ' τὰ πλούσια δῶρα του.

— Καὶ περὶ γάμου, τί σοῦ εἶπε ὥς τώρα περὶ γάμου;

Ἡ Ζανέττα ὠχρίασε. Στάθηκε λίγες στιγμὲς σιωπηλή, κι' ὕστερα ἀπὸ μικρὸ δισταγμὸ ψιθύρισε.

— Γιὰ γάμο, δὲν τοὔκανα νύξι ἀκόμα.

— Κι' αὐτός; δὲ σοὔδωκε ποτέ του, αὐθόρμητα, καμμιὰν ὑπόσχεση.

— Ποτέ...

— Τότε, μικρή μου, ἄκουσε μένα ποὺ ξέρω καλύτερα τὴ ζωή. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σὲ ποθεῖ, δὲ σ' ἀγαπᾶ διόλου. Κι' ὁ πόθος, μικρή μου φίλη, σβύνει τόσο γρήγορα! Καί, γιὰ μᾶς τὰ κορίτσια, ὁ ἔρωτας ποὺ περιορίζεται στὰ στενὰ ὅρια τοῦ πόθου, εἶναι ἕνα τερπνὸ παιχνίδι μὲ τέλος πικρό. Πρὶν λοιπὸν φθάση αὐτὸ τὸ τέλος, ποὺ θὰ σὲ γεμίση πικρία κι' ἀπογοήτευση, ξεκαθάρισε τὴ θέση σου μαζί του ὅσο εἶναι καιρός. Πές' τοῦ φίλου σου, νὰ σὲ ζητήση ἀμέσως σὲ γάμο ἀπ' τοὺς δικούς σου. Ἐὰν τὸ κάνη, τόσο τὸ καλύτερο γιὰ σέ. Ἂν δυστροπήση, ἐγκατάλειψέ τον ἐσύ, πρὶν σὲ ἐγκαταλείψη—ὅταν θἆναι ἀργά—ἐκεῖνος. Ἕνα κορίτσι ποὺ λογικεύεται, ξέρει καλὰ ὅτι ἕνας καλὸς σύζυγος, ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὸν ὀμορφώτερο ἐραστή, ἀφοῦ ἡ ὀμορφιὰ μαραίνεται, ἐνῶ ἡ καλωσύνη εἶναι αἰώνια.

Ἡ Ζανέττα ἔγειρε τὸ κεφάλι κι' ἀπάντησε.

— Ἔχεις δίκηο ἀπόλυτο. Αὔριο, θὰ τὸν ρωτήσω, τί σκέπτεται γιὰ τὸ γάμο. Ἂν ἀποφύγη νὰ μοῦ δώση σταθερὴ ὑπόσχεση θὰ τὸν ἀφήσω.

— Καὶ θὰ κάνης καλὰ εἶπε ἡ Ρίτα κτυπώντας φιλικὰ τὸν ὦμο της.

ΛΙΛΗ ΝΙΚΟΛΑΐΔΟΥ

ΑΠΟΨΕ ΠΟΘΗΣΕ Η ΨΥΧΗ

Ἀπόψε πόθησε ἡ ψυχὴ μέσ' στὴ βραδυὰ τὴ γαλανή,
ποὔχει ἁπλωθῆ σὰν ὄνειρο στὴν κοιμισμένη φύση,
ν' ἀκούση ξάφνου μαγική, κάποιαν ἀπόκοσμη φωνὴ
καὶ στὸν γλυκὸ τὸν ἦχο της ἡ πλάση νὰ ξυπνήση.....

Ὅλα ν' ἀρχίσουν νὰ γελοῦν, καὶ στὸ ρυθμὸ τὸ χαρωπὸ
ν' ἀλλάξουνε γλυκόλογα τὰ κρῖνα μὲ τὰ γιούλια,
τ' ἄστρα νὰ παίζουν μυστικά, νοσταλγικὸ κάποιο σκοπό,
κι' ἕνα τραγοῦδι ἐρωτικό, νὰ λὲν τὰ νυχτοπούλια....

Κι' ὅταν ἡ πλάση κουραστῆ νὰ τραγουδᾶ καὶ ν' ἀγαπᾶ,
πρὸς τὰ γλαυκὰ μεσάνυχτα — κι' ἡ μουσικὴ σὰν πάψη,
ἀπόψε πόθησε ἡ ψυχή, ποὺ ὁ κάθε πόνος της σιωπᾶ
νὰ νοιώση γύρω της χαρά, καὶ μοναχὴ νὰ κλάψη..

ΓΙΩΡΓΟΣ Π. ΓΕΡΑΛΗΣ

ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ

Ὦ, πόση θλίψη μὲ πλημμύρισε
μόλις ἐμάκρυνε τὸ τραῖνο!
κι' ὅμως πρὶν λίγο, ὅταν ξεχάστηκα
κυττώντας τὰ γλυκά της μάτια
νόμισα πὼς κρατοῦσα ὁλόκληρη
τὴν εὐτυχία, κι' ἦτανε ξένο
τῆς θλίψης τὸ αἴστημα ποὺ μ' ἔζωσε
μόλις ἐμάκρυνε τὸ τραῖνο
φριχτά, μονότονα ·χαράζοντας
τὰ ἴδια ὅλο τὰ ἴδια μονοπάτια.

Τώρα περνοῦν γοργὰ φαντάσματα
γιὰ τὴ βαρειὰ ψυχή μου οἱ στῦλοι
καὶ πίσω ἁπλώνεται καὶ χάνεται,
κάθε γραμμὴ σὰ μαύρη λάμια.
Φεύγω, ἐνῶ μπλάβο πέφτει ὁλόγυρα
σταλιά, σταλιά, του Μάη, τὸ δεῖλι,
φεύγω καὶ προσπερνοῦν φαντάσματα,
γιὰ τὴ βαρειὰ ψυχή μου, οἱ στῦλοι
ποὺ ἡ θλίψη σὰν γυαλὶ τὴν τσάκισε
μέσ' στὰ μεγάλα της πλοκάμια.

Κάθε στιγμὴ τοῦ δρόμου ἀγάπη μου,
πόσο μακρυὰ ἀπὸ σὲ μὲ φέρνει
Σβύνει τὸ δεῖλι ὅπως σιγόσβυσε
καὶ χάθηκ' ἡ χλωμὴ θωριά σου.

. . . .

Μὰ ὄχι, τὴ βλέπω ἀκόμη ὁλόδροση
—σὰν καλαμιὰ ὁ καϋμὸς τὴ γέρνει—
καὶ τὸ χεράκι της, τὸ κάτασπρο,
στὸ μαντηλάκι της, τὸ φέρνει,
ψηλὰ νὰ τ' ἀνεμίση, στέλνοντας
τοῦ χωρισμοῦ τὸ ὕστερο «Γειά σου».....

ΣΤΡΑΤΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑΤΙ;

Μιὰ ἀνεξήγητη θλίψη βαραίνει τὴν καρδιά μου τόσες μέρες τώρα. Οἱ γελαστὲς ἀχτίδες τοῦ ἥλιου, ποὺ ἔρχονται κάθε πρωῒ νὰ χαϊδέψουν φιλήδονα τὴν ἔκταση τοῦ κάμπου, δὲν κατορθώνουν νὰ μοῦ ξαναδώσουν τὴν εὐθυμία καὶ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Κι' ὅταν τὰ βράδυα, τ' ἀεράκι παίζει μὲ τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ τ' ἀστεράκια προβάλλουν δειλὰ στὸν οὐρανό. ἡ θλίψη μέσα στὴν καρδιά μου γίνεται μεγαλείτερη, κι' ἀπὸ τὰ στήθεια μου — σὲ πικροὺς στεναγμοὺς—ξεχειλίζει ὁ πόνος.

Οἱ μακρυνοὶ ἀχοὶ τῆς πολιτείας, φτάνουν ὥς τ' αὐτιά μου σὰν κάποιοι ἀπελπισμένοι λυγμοί, καὶ στὸ λαιμό μου ἀναβλύζει—σειρὰ λυγμῶν—τὸ παράπονο.

Ἀλλὰ γιατί; Γιατὶ νὰ βογγάη ὅλη αὐτὴ ἡ πλάση, χωρὶς τὴν ἐλπίδα τῆς παρηγοριᾶς; Γιατὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο νὰ μὴ βρίσκεται οὔτε ἕνα βοτάνι ἱκανὸ νὰ μαλακώση τὸν πόνο ποὺ ριζώνεται μέσα σὲ μιὰ καρδιά;

ΕΜΜΑ ΝΤΑΒΟΥ

ΕΣΥ ΔΕ ΦΑΙΝΕΣΑΙ

Λάμπουν χιλιόχρωμ' ἀπόψε τοῦ πάρκου τὰ λούλουδα... Κι' ἡ εὐωδία τους, ναρκώνοντας κάθε σκέψη μου ἄλλη, μὲ κάνει, ἀγαπημένε μου, νὰ σκέπτωμαι σένα καὶ μόνο. Μὰ τί ἔγινες; Ἡ φτωχή μου καρδούλα, ποὺ μὲ τόση λαχτάρα τὸ γυρισμό σου περίμενε—στὴ θλίψη της χαρά, στὴν ἀγωνία της γαλήνη—ἀπόψε, ματωμένη ἀπ' ὀδύνη, κυττάζει μὲ λαχτάρα τὸ δρόμο, ποὺ ἄλλοτε ἔπερνες γιὰ νἄρθης κοντά μου. Μὰ σὺ δέ φαίνεσαι. Ξέρεις τί πόνος εἶναι τοῦτος καλέ μου; Ξέρεις πόσο ἀργὰ καὶ πικρὰ κυλοῦνε οἱ ὧρες στὴ μάταια προσμονή;

ΣΕ ΚΑΡΤΕΡΩ..

Σὰν ἐφιάλτης κακὸς περνᾶ ἀπ' τὴ σκέψη μου ἡ ἰδέα, πὼς ἴσως μ' ἔχεις ξεχάσει. Ὡστόσο, φροντίζω νὰ ξεριζώσω τὴν ἰδέα αὐτὴ γρήγορα, γιατὶ ἀλλοιῶς ἡ ζωὴ θὰ μοῦ φαινόταν ἀβάσταχτο βάρος. Γι' αὐτὸ. προσπαθῶ νὰ ἐλπίζω στὸ γυρισμό σου, ποὺ μοὖδειχνει ὄμορφη τὴ ζωή· Μὰ θἄρθης τάχα καλέ μου, ἢ θὰ μ' εὕρη ἡ αὐγὴ ξάγρυπνη μὲ τὸν πόνο τῆς ἐγκατάλειψής σου; Ἐλπίζω καὶ καρτερῶ νἄρθης τὸ συντομώτερο

ΝΤΙΝΑ ΛΕΥΚΑΔΙΤΟΥ

ΚΑΤΙ ΜΑΣ ΜΕΝΕΙ

Ὤ! μὴν τὸ λὲς πὼς τίποτεγιὰ μᾶς τοὺς δυὸ δὲ μένει
στὸν κόσμο, μὴν τὸ λές.

Κι' ἂν ὅλοι μᾶς ἀρνήθηκαν μικρούλα ἀγαπημένη
μὴν κάθεσαι καὶ κλαῖς.

Κάτι μᾶς μένει ἀπ' τὴ ζωὴ κι' ἀπὸ τὸν πόνο κάτι,
ἀκόμη στὴν καρδιά.

Κι' ἂν γέμισε τῆς ζήσης μαγυαλιὰ τὸ μονοπάτι
κι' ἂν τὄφραξαν κλαδιά.

Ὤ! μὴν τὸ πῆς χρυσούλα μου γιὰ μᾶς ὅτιδὲν κλείνει
ὁ κόσμος μιὰ χαρά,
Μένεις ἐσὺ γιὰ μένανε κι' ἐγὼ γιὰ σὲ ἔχω μείνει
γιὰ κάθε συμφορά.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΕΝΑ ΜΙΣΟΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Τζὶμ Γκουόρθυ, ἕνας στρυφνὸς νέος, ἀγαποῦσε τὴν ξαδέλφη του Νόρμα Λεβάλ, πού ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ρόμπερτ Τάτβουελ. Ἐπειδὴ ὁ θεῖος των δὲν ἤθελε νὰ τοῦ τὴν δώση γυναίκα, τὸν ἐσκότωσε καὶ τοῦ ἅρπαξε τὴ διαθήκη, ὅπου ἔγραφε ὅτι ὅλη ἡ περιουσία του θὰ δινότανε στὴ Νόρμα, τότε μονάχα, ὅταν μέσα σὲ ὀχτὼ ἡμέρες ἀπὸ τῆς ἐνηλικιώσεώς της, θἄκανε ὅ,τι τῆς ὥριζε. Ἂν γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο δὲν ἐκτελοῦσε αὐτὸ τὸν ὅρο, ἔχανε τὴν περιουσία ὁριστικῶς. Ὁ Γκουόρθυ θέλησε νὰ ἐκβιάση τὴν ξαδέλφη του, δὲν τῆς ἔδωσε τὴ διαθήκη κι' ἐξαφανίσθηκε καὶ ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ τῆς ἔγραψε ἀπὸ τὴ Βόρειο Βραζιλία, πὼς μόνο ἂν γινότανε γυναίκα ἢ ἐρωμένη του θά τῆς ἔδινε τὴ διαθήκη. Ὁ ἀγαπημένος τῆς Νόρμας, ὁ Ρόμπερτ, ἔφυγε μὲ τὸ φίλο του Τόμ Κρίσελ, π' ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς τὴν Νόρμα μυστικά, νὰ πάη νὰ τὸν βρῆ νὰ συνεννοηθοῦνε. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε εἰδήσεις του, ἐνόμιζε ὅτι χάθηκε ὁριστικῶς μέσα στὴν ἄγρια ζούγκλα, ὅταν ἔφθασε ἕνας ὕποπτος ἄνθρωπος, ὁ Κοντιέρο τὴν ἐξεγέλασε κι' ἐκείνη μὲ τὸν μαῦρο Δαλᾶ καὶ τὸν μικρὸ ὑπηρέτη της Τζὼν πῆγε στὴ Βραζιλία, παρασύρθη στὴν ζούγκλα κι' ἐκεῖ ὁ μὲν Δαλᾶ ρίχτηκε ἀπὸ τοὺς ναῦτες στὸ ποτάμι, ἡ δὲ Νόρμα ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ἐρυθροδέρμων. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε αἰχμαλωτισθῆ ἀπὸ τὸν Γκουόρθυ ὁ ὁποῖος ἔστειλε τὴν παραπλανητικὴ ἐπιστολὴ στὴ Νόρμα. Ἀλλ' ὅταν ὁ Γκουόρθυ ἐγύρισε στὸ λημέρι του δὲν βρῆκε κανένα. Οἱ δυὸ Ἀμερικανοὶ ἐδραπέτευσαν κι' ἀφοῦ περιεπλανήθησαν μέσα στὴ ζούγκλα πολὺ καιρό, συνήντησαν τέλος τὸν ὑπηρέτη Δαλᾶ, ὁ ὁποῖος εἶχε σωθῆ καὶ τοὺς διηγήθηκε τὶ εἶχε γίνει, ὅτι δὲ ἐκεῖ κἄπου κοντὰ πίστευε πὼς ἦταν οἱ ἐρυθρόδερμοι. Βρῆκαν πραγματικὰ τὸν συνοικισμὸ τῶν ἀγρίων καὶ ἐλευθέρωσαν τὴ Νόρμα καὶ τοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους, ἀλλ' ἔξαφνα εἶδαν ὅτι τοὺς εἶχαν ἀντιληφθῆ.

(Συνέχεια)

Οἱ ἐρυθρόδερμοι, τοὺς εἶχαν ἀντιληφθῆ κι' ἔτρεχαν κατ' ἐπάνω τους ὡπλισμένοι μὲ τόξα καὶ δόρατα, μὲ ρόπαλα καὶ μ' ὅλα τὰ πρωτόγονα φυσικὰ ὅπλα τους.

Ὁλόκληρος ὁ συνοικισμὸς ἦταν στὸ ποδάρι.

⁂

Λίγο μακρυὰ ἀπὸ τὴν καλύβα ὅπου εἶχαν κλεισμένα τοὺς αἰχμαλώτους, ἐκοιμῶταν κάτω ἀπὸ ἕνα πυκνὸ θάμνο κάποιος ἄγριος.

Ἄκουσε τὴν πνιγμένη φωνὴ ποὺ ἄφησε ὁ φύλακας, τότε ποὺ τὸν ἐμαχαίρωσε ὁ Δαλᾶ, ἀνασηκώθηκε στὴ θέση του, ἐκύτταξε, εἶδε κάποιον ν' ἀνοίγη τὴν πόρτα, κι' ἐκατάλαβε περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ἐσύρθηκε τότε γρήγορα πρὸς τὴν πιὸ πλησιέστερη καλύβα καὶ εἰδοποίησε ἐκείνους ποὺ κοιμῶνταν ἐκεῖ. Οἱ ἄνδρες ἅρπαξαν τὰ ὅπλα τους. Τὰ παιδιὰ ἐγλύστρησαν ἔξω, κι' ἔτρεξαν νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς ἄλλους, καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ἔτρεχαν ὅλοι νὰ πιάσουν τοὺς αἰχμαλώτους των καὶ τοὺς ἄλλους ποὺ τοὺς ἐλευθέρωσαν.

Οἱ ἄγριοι ἦταν συνηθισμένοι σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς ἐπιχειρήσεις. Εἴτε γιὰ νὰ ἀποκρούσουν τὴν ἐπίθεση ἄλλων φυλῶν, ἢ τὰ θηρία, ἦσαν πάντοτε ἕτοιμοι, κι' ὁ καθ' ἕνας ἤξερε τὶ θὰ κάνη, καὶ ποῦ ἔπρεπε νὰ τρέξη σὲ δεδομένη στιγμή.

Γι' αὐτὸ βρέθηκαν γρήγορα ἕτοιμοι, καὶ τοὺς ἐπετέθησαν πρὶν ἀκόμα ἀπομακρυνθοῦν πολύ.

Ἀλλὰ καὶ οἱ λευκοὶ δὲν ἦσαν ἀπροετοίμαστοι.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὁ Τάτβουελ ἔδωσε στὴν Νόρμα τὸ πιστόλι της, κι' ἐκείνη εἶχε στὶς φυσιγγιοθῆκες της ἀρκετὲς σφαῖρες.

Οἱ ἄγριοι τῆς εἶχαν ἐπιστρέψει ὅλα ὅσα τῆς ἐπῆραν τὴν πρώτη στιγμή. Ὁ ἀρχηγός τους τὴν εἶχε χαρακτηρίσει ὡς ἀπεσταλμένη τῶν θεῶν των, καὶ κατόπιν τούτου ἡ Νόρμα δὲν ἐστερήθη κανενὸς πράγματός της, οὔτε κἂν τοῦ μαστιγίου της.

Οἱ δυὸ φίλοι καὶ ὁ Δαλᾶ ἦταν ὡπλισμένοι καὶ μόνον οἱ δυὸ συνοδοὶ καὶ ὁ Τζὰκ δὲν εἶχαν τουφέκια.

Ὁ Κοντιέρο κρατοῦσε ἕνα ρόπαλο καὶ τοὔδωσαν καὶ κάποιο μαχαῖρι. Ὁ Τζὰκ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς αἰχμαλωσίας του εἶχε κατασκευάσει μιὰ σφενδόνα καὶ ὁ σύντροφος τοῦ Κοντιέρο εἶχε ἁρπάξει τὸ δόρυ τοῦ σκοτωμένου φύλακα.

Ἔτσι οἱ φυγάδες, ὡπλισμένοι ὅλοι, μποροῦσαν ν' ἀμυνθοῦν. Ἀλλ' ἡ ἄμυνά τους δὲν θὰ τοὺς ἔσωζε. Οἱ ἐρυθρόδερμοι ἦσαν πολλοί. Θὰ τοὺς ἐκύκλωναν καὶ θὰ τοὺς ἔπιαναν.

—Νὰ φύγωμε! εἶπε ὁ Τάτβουελ. Καὶ νὰ τρέχουμε ὅλοι μαζὶ γιὰ νὰ μὴν χαθοῦμε.

Πρὶν τὸ κάνουν, ἔκριναν καλὸ νὰ κτυπήσουν τοὺς ἀγρίους, γιὰ νὰ τοὺς πτοήσουν.

Πρώτη ἡ Νόρμα ἐπυροβόλησε μὲ τὸ πιστόλι της κι' εὐθὺς ἀμέσως οἱ ἄλλοι, ἐνῶ ὁ μικρὸς Τζὼν ἄρχισε τὸ πετροβόλημα.

—Ἐμπρός! ἐφώναξε ὁ Τάτβουελ. Νὰ φύγωμε τὸ γρηγορώτερο.

Καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν ἀκολουθοῦντες τὴν κατεύθυνση ἐκείνη, ἀπὸ ὅπου εἶχαν ἔλθει.

Οἱ πυροβολισμοὶ κατεπτόησαν τοὺς ἐρυθροδέρμους, οἱ ὁποῖοι γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔπεσαν κάτω, κι' ἄρχισαν
νὰ προχωροῦν μὲ τὰ τέσ
Τὸ ὅτι οἱ τουφεκιές
ψαν, τοὺς ἔκαμε νὰ ὑπο
θοῦν. Καὶ δὲν ἐσταμάτ
μὲν, ἀλλὰ προχωροῦσαν
στακτικά, πρᾶγμα ποὺ ἔ
τὸν καιρὸ στοὺς λευ
ν' ἀπομακρυθοῦν ἀρκετ
Ὕστερα ἀπὸ λίγο
οἱ ἐρυθρόδερμοι
ρησαν. Πρῶτος ὁ ἀρχ
των, κι' ἔπειτα οἱ ἄλλ
χτηκαν πρὸς τὸ μέρος
που εἶχαν ἀκουσθῆ οἱ
βολισμοὶ καὶ ξανάρχισε
δια ἀγρία καταδίωξη,
χε γίνει καὶ τότε ποὺ
κάλυψαν τὸν Δαλᾶ.
Οἱ λευκοὶ ἔτρεχαν μὲ
τὴ δύναμη τῶν ποδιῶν
ἔτρεχαν ἀκατάπαυστα.
Ἀλλὰ ποῦ ἐπήγαιναν
Οὔτε τὰ μέρη ἤξεραν
διέκριναν μέσα στὸ βαθ
τάδι, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ
μαξαν μὲ τὴ σκέψη ὅτι
νὸν νὰ προχωροῦσαν καὶ
λι πρὸς τὸ συνοικισμ
νἄειχαν κάνει μεγάλη
φή, χωρὶς νὰ τὸ καταλ
καὶ νὰ πήγαιναν πρὸς
διώκτας των.

Ἡ Νόρμα ἐστάθηκε
λαχανιασμένη. Οἱ ἄλλοι
ἐμιμήθησαν. Ἐτοποθετή
γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο σὲ
τάλληλες θέσεις, ἕτοι
ἀποκρούσουν τὴν ἐπ
ἐνῶ ὁ Δαλᾶ, μὲ τ' αὐτιά
τωμένα προσπαθοῦσε
κούση κάποιο θόρυβο ποὺ
ἐπρόδινε τὴν προσέγγιση
ἀνθρωποφάγων.

Ἡ βαθειὰ σιγή, ἡ
ὅτι μποροῦσαν νὰ
σουν ξαφνικὰ μπροστά
ἕνα πλῆθος ἐρυθροδέρ
ποὔηταν δυνατὸ νὰ
σουν χωρὶς νὰ προξενή
οὔτε τὸν παραμικρότερ
ρυβο ἡ σκέψη αὐτὴ τοὺς ἔφερνε μιὰ δυνατὴ συγκ
σχεδὸν φόβο.

—Νὰ φύγουμε! ἐψιθύρισε ἡ Νόρμα. Ξεκουρασθήκαμ
Ὄχι διότι εἶχαν ξεκουραστῆ ὕστερα ἀπὸ τὴν
φευγάλα τους, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ φόβο ὅτι πιθανὸν σὲ λίγ
ηταν ἀργά, ἐξεκίνησαν καὶ πάλι, καὶ προχωρῶντας
καν στὸ πυκνὸ δάσος μὲ τὰ θηρία καὶ τὰ φείδια, τὸ
μὲ τὰ πυκνὰ καὶ μεγάλα δένδρα, ἀλλὰ καὶ τοὺς πολ
κινδύνους.

Ἐπροχώρησαν ἀρκετὰ μέσα στὸ παρθένο δάσος
εὑρέθηκαν σὲ τόσο πυκνὴ φυτεία πανυψήλων αἰων
δένδρων καὶ χόρτων, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ πρ
ρήσουν.

Ἡ ἀγριάδα σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τοῦ δάσους εἶναι
γραπτη. Κι' ὅταν ἀκόμη εἶναι ἡμέρα, τὸ σκοτάδι εἶναι
θὺ καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι εἶναι μεσάνυχτα.

Τὸ μυστήριο εἶναι τόσο κρυερό, ὥστε τὰ νεῦρα
νουν κλονισμό. Ὅλοι αἰσθάνονταν να περιτρέχουν στὸ
μα τους ρίγη.

Στὸν ἐλάχιστο θόρυβο ποὺ ἀκούγοταν ἀπὸ τὴν
ραστη λόχμη—ποὺ τὴν μαντεύουν μόνον γιατὶ εἶναι
νατον νὰ τὴν διακρίνουν—ἐφαντάζοντο ὅτι θὰ ἐπ
κανένα ἄγνωστο θηρίο ἢ κανένα τερατῶδες φείδι, καὶ
ποῖο ἡ ταραγμένη φαντασία τους ἔδινε τὴν ὄψη
διαστάσεις μυθολογικοῦ δράκοντος.

Ἤθελαν ν' ἀπομακρυνθοῦν ὅσο τὸ δυνατὸ περισ
γιὰ ν' ἀποφύγουν τοὺς ἀνθρωποφάγους, ἀλλὰ δὲν
σαν νὰ προχωρήσουν καὶ μ' ὅλο τὸν τρόμο ποὺ
μαζαν, ἀπεφάσισαν νὰ διανυκτερεύσουν ἐκεῖ.

Ὁ Δαλᾶ, ποὔειχε πιὸ ἐξησκημένη τὴν ἀκοή του
λωσε ὅτι θ' ἀγρυπνοῦσε ὅλη τὴ νύχτα, γιατὶ ἐφοβῶταν ὅτι θὰ τοὺς ἀνεκάλυπταν.

Οἱ ἄλλοι ἐξαπλώθηκαν χάμω, ἀλλὰ κανένας τους δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ.

Τὸ δάσος μὲ τὸ μυστήριο καὶ τὰ θηρία του τοὺς ἐτρόμαζε. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπειλὴ τῶν ἀνθρωποφάγων ἦταν ἐξ ἴσου μεγάλη. Μποροῦσαν, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ ἐπερίμεναν, νὰ φανερωθοῦν μπροστά τους οἱ ἐρυθρόδερμοι ἢ τὰ ζαγκουὰρ. Καὶ ὁ φόβος αὐτὸς δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ κοιμηθοῦν.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι ἐκεῖνοι, ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀγριωτέρους τῆς ζούγκλας, ἦσαν οἱ περίφημοι Σιαβάντες, οἱ ὁποῖοι βρισκόνταν σὲ διαρκῆ πόλεμο μ' ὅλες τὶς ἄλλες φυλές.

Ἐὰν κανένας ἐχθρός τους ἔπεφτε στὰ χέρια τους, ἡ τύχη ποὺ τὸν ἐπερίμενε ἦταν τρομερή, καὶ τέτοια θὰ ἦταν ἀσφαλῶς καὶ τῶν λευκῶν ποὺ ἐτόλμησαν νὰ βεβηλώσουν τὴν κατασκήνωσή τους.

Θὰ τοὺς ὡδηγοῦσαν στὸ συνοικισμό τους καὶ θὰ τοὺς ἔτρωγαν.

Στὴν ἐξωτερική τους ἐμφάνιση δὲν διέφεραν καθόλου ἀπὸ τὶς ἄλλες φυλὲς τῶν ἀγρίων, οὔτε καὶ στὸν ὁπλισμό τους. Εἶχαν μόνο τὸ ἰδίωμα νὰ χαράζουν βαθειὰ τὸ σῶμα τους μὲ ἕνα μυτερὸ κόκκαλο, κυρίως τὸ στῆθος, τὰ μπράτσα καὶ τοὺς μηρούς των, καὶ νὰ βάζουν στὶς χαραξὲς αὐτὲς ἕνα χόρτο ποὺ ἄφηνε μετὰ τὴν ἐπούλωση ἀνεξίτηλα σημάδια.

Οἱ χαρακιὲς αὐτὲς δείχνουν τὴν παλληκαριά τους καὶ συνήθως κάνουν καὶ μιὰ γιὰ κάθε ἐχθρὸ ποὺ θὰ σκοτώσουν καὶ θὰ φᾶνε.

Οἱ Σιαβάντες δὲν ἐπιτίθενται ποτὲ φανερὰ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ των. Ἀπ' ἐναντίας μεταχειρίζονται κάθε δυνατὸ τέχνασμα γιὰ νὰ τὸν ἀπατήσουν καὶ νὰ τὸν παρασύρουν σὲ καμμιὰ ἐνέδρα ποὺ ἑτοιμάζουν μὲ τὴν μεγαλειτέρη τέχνη καὶ ἀνεξάντλητη ὑπομονή.

Οἱ πιὸ καλοὶ πολεμισταί τους προχωροῦν πάντοτε σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὰ γυναικόπαιδα ποὺ συνοδεύονται ἀπὸ τοὺς γεροντότερους—γιατὶ στὶς ἐπιθέσεις λαμβάνουν μέρος ὅλοι, ἴσως γιὰ νὰ μὴν μείνη κανεὶς στὸ συνοικισμό τους—καὶ αὐτὴ ἡ πρωτοπορεία παρακολουθεῖ τὸν ἐχθρὸ ἐξ ἀποστάσεως πολλὲς ἡμέρες, χωρὶς νὰ φανερώνωνται καθόλου. Μόλις ὅμως βροῦν τὴν κατάλληλη εὐκαιρία οἱ Σιαβάντες, ρίχνονται ἐναντίον τους ξαφνικά, μὲ πραγματικὴ λύσσα καὶ συνάπτεται ἕνας ἀγὼν φοβερὸς καὶ εἴτε νικηθοῦν, εἴτε νικήσουν, ἀποσύρονται ἀφοῦ προσπαθήσουν νὰ συλλάβουν αἰχμαλώτους μὲ κάθε τρόπο.

Ὅσοι πιασθοῦν αἰχμάλωτοι σφάζονται καὶ τρώγονται. Γι' αὐτὸ κάθε ἐχθρός τους προτιμάει νὰ σκοτωθῇ στὴ συμπλοκὴ παρὰ νὰ πέση ζωντανὸς εἰς τὰ χέρια των.

Ὁ Κοντιέρο τοὺς διηγήθηκε μιὰ ἐπιδρομὴ ποὔειχαν κάνει ἐναντίον ἑνὸς καραβανιοῦ ποὺ συνώδευαν λευκοὺς ἐξερευνητὰς —καραβανιοῦ στὸ ὁποῖο βρισκόταν, ὅπως εἶπε, κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ἦταν νύκτα βαθειὰ ὅταν ρίχτηκε κατ' ἐπάνω τους ἕνας ὁλόκληρος στρατὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Ἀντιστάθηκαν [illegible] λευκοὶ καὶ ἐπολέμησαν ὅλοι, καὶ οἱ ἰθαγενεῖς, μὲ ἀκατάβλητο θάρρος. Στὸ τέλος κατώρθωσαν νὰ ἀποκρούσουν, ἀφοῦ ἐσκότωσαν ἀρκετοὺς καὶ ἐπλήγωσαν περισσοτέρους.

Οἱ ἀπώλειες τοῦ καραβανιοῦ δὲν ἦσαν πολὺ μεγάλες, ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἐστενοχώρησε περισσότερο, ἦταν ὅτι τοὺς εἶχαν πάρει πολλοὺς αἰχμαλώτους. Ἐξεκίνησαν τότε νὰ πᾶν νὰ βροῦν τοὺς Σιαβάντες γιὰ νὰ τοὺς πάρουν πίσω.

Ἐν τούτοις ἂν καὶ ἔψαξαν σ' ὅλα τὰ γύρω μέρη καὶ διερεύνησαν ὅλη τὴν ἔκταση ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες, δὲν κατώρθωσαν ἐν τούτοις νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν κι' ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι στὴν κατασκήνωσή τους. Εἶχαν συλλάβει κι' αὐτοὶ μερικοὺς αἰχμαλώτους πληγωμένους, καὶ οἱ ἰθαγενεῖς τοὺς ἐσκότωσαν ὅλους σὰν σκύλους.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Σιαβάντες κατώρθωσε νὰ τοὺς ξεφύγῃ καὶ νὰ συναντήσῃ τὸ καραβάνι. Καὶ τοὺς διηγήθηκε τί ἔκαναν.

Σύμφωνα μὲ τὴ διήγησή του αὐτή, οἱ Σιαβάντες ὁδηγοῦν τοὺς αἰχμαλώτους στὸ συνοικισμό τους, μὲ χίλιες προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφθοῦν τὰ ἴχνη τους. Ἐκεῖ τοὺς ἀφήνουν ἐλευθέρους μέσα σὲ μιὰ καλύβα, ὑπὸ αὐστηρὴ ἐπιτήρηση ὅμως, καὶ τοὺς δίνουν νὰ τρῶνε ὅ,τι καλλίτερο ἔχουν γιὰ νὰ τοὺς παχύνουν.

Ὅταν νομίσουν ὅτι οἱ αἰχμάλωτοι ἐπάχυναν ἀρκετά, ὁ ἀρχηγὸς συγκεντρώνει τοὺς ὑπηκόους του, καὶ κατόπιν πηγαίνει στὴν καλύβα τους μὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς πολεμιστάς του καὶ διαλέγει ἕνα ἢ δύο, ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης ποὔχουν γιὰ κρέας.

Οἱ αἰχμάλωτοι αὐτοὶ δένονται μόνον ἀπὸ τὴ μέση καὶ ὁδηγοῦνται στὸ μέρος ὅπου εἶναι συγκεντρωμένος ὅλος ὁ πληθυσμὸς τοῦ χωριοῦ

Τρεῖς—τέσσαρες ἄνδρες πιάνουν τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖον τοὺς ἔχουν δεμένους καὶ τραβᾶνε μὲ δύναμη τὶς δυὸ ἄκρες, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν μποροῦν νὰ κάνουν βῆμα, οὔτε ἐμπρός, οὔτε πίσω, οὔτε καὶ πλάγια.

Δυὸ—τρεῖς ἄλλοι ἐν τῷ μεταξὺ, φέρνουν κι' ἀφήνουν σιὰ πόδια τους πέτρες. Οἱ αἰχμάλωτοι μποροῦν νὰ κτυπήσουν μὲ αὐτὲς ὅποιον θέλουν, μέσα ἀπὸ τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος. Εἶναι τοῦτο ἕνα δικαίωμα ποὺ παραχωρεῖ ἡ θρησκεία τους στοὺς μελλοθανάτους.

Ἀφοῦ κάνουν χρήση τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ οἱ αἰχμάλωτοι ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀνθρωποφάγων τοὺς πλησιάζει, σηκώνει τὸ ρόπαλό του καὶ δίνει στὸν καθένα ἀπὸ ἕνα φοβερὸ κτύπημα στὸ κεφάλι.

Οἱ αἰχμάλωτοι πέφτουν ἀμέσως νεκροὶ καὶ τότε ἐπακολουθεῖ μιὰ σκηνὴ ἀπιστεύτως φρικώδης.

Ὁ ἀρχηγὸς ὑποδεικνύει δυὸ—τρεῖς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους πολεμιστὰς τῆς φυλῆς γιὰ νὰ τεμαχίσουν τὰ πτώματα. Μόλις ἀνοιχθοῦν τὰ σπλάγχνα, οἱ μητέρες παίρνουν τὰ μικρότερά τους παιδιὰ καὶ τὰ κυλοῦν ἐπάνω στὸ ζεστὸ αἷμα τῶν θυμάτων, γιὰ νὰ τὰ συνηθίζουν εἰς τὴν θέαν τοῦ αἵματος καὶ τὴν ἀνθρωποφαγία! Ὕστερα γίνεται ἡ διανομὴ τοῦ κρέατος κατ' ἄτομον ἢ κατὰ οἰκογένειαν, ἀνάβονται ἀμέσως φωτιὲς καὶ οἱ ἀνθρώπινες σάρκες ψήνονται.

Φαίνεται ἐν τούτοις, ὅτι ἡ ἀνθρωποφαγία δὲν γίνεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ κορέσουν τὴν πεῖνα τους. Γιατί, ἂν ὅπως ἰσχυρίζωνται τὸ ἀνθρώπινο κρέας εἶναι τὸ νοστιμώτερο ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρξη, ἡ ἀνθρωποφαγία γίνεται μᾶλλον διὰ λόγους ἐκδικήσεως.

Κατὰ τὴν ἀντίληψή των ἡ ἐκδίκησις δὲν εἶναι σωστὴ ἂν ἁπλῶς σκοτωθῆ ὁ ἐχθρός. Πρέπει νὰ φαγωθοῦν καὶ οἱ σάρκες του.

Τὰ κρανία τῶν ἐχθρῶν ποὺ σκοτώνουν καὶ τρώγουν, τὰ συγκεντρώνουν στὰ ὑψηλότερα σημεῖα τοῦ χωριοῦ των καὶ τὰ στοιβάζουν σὲ πυραμίδες. Ὅσες περισσότερες πυραμίδες ἀπὸ κρανία ἔχει κάθε συνοικισμὸς τόσο πιὸ παλληκάρια θεωροῦνται οἱ κάτοικοί τους. Τὰ δόντια τὰ τρυποῦν καὶ τὰ κρεμοῦν σὰν περιδέραια στὸ λαιμό τους.

Κάθε Σιαβάντε ποὺ θὰ πιάση ἕνα αἰχμάλωτο, μόλις ἔλθη ἡ ὥρα καὶ σκοτωθῆ καὶ φαγωθῆ ὁ αἰχμάλωτος αὐτὸς θὰ πάη στὴν καλύβα του καὶ ἐκεῖ μὲ μιὰ αἰχμὴ βέλους θὰ χαράξη μιὰ βαθειὰ ἐντομὴ στὸ στῆθος του, ἢ στὸ μπράτσο του ἢ στὸ μηρό του.

Ὅσο περισσότερες ἐντομὲς φέρει ἕνας Σιαβάντε τόσο περισσοτέρους αἰχμαλώτους ἔχει πιάση καὶ φάη καὶ τόσο ἀνδρειότερος θεωρεῖται μέσα στὴ φυλή του.

Τὸ περιεργότερο καὶ φρικιαστικώτερον εἶναι τὸ ἑξῆς: Εἰς τοὺς αἰχμαλώτους των οἱ Σιαβάντες δίνουν μιὰ γυναῖκα μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀνθρωποφαγίας. Ἐὰν ἡ γυναίκα αὐτὴ μείνη ἔγκυος τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῆ, σὰν παιδὶ ἑνὸς ἐχθροῦ ποὺ εἶναι θὰ σκοτωθῆ μόλις γεννηθῆ καὶ θὰ φαγωθῆ καὶ αὐτὸ ὅπως καὶ ὁ πατέρας του!

Ἀπὸ τὸ κρέας αὐτὸ θὰ φάη καὶ ἡ ἴδια ἡ μητέρα, ὅπως τρώει καὶ ἀπὸ τὸ κρέας τοῦ προσωρινοῦ συζύγου της!

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Κάθε ἀναγνώστρια τοῦ «Πανθέου» μπορεῖ νὰ ζητάη συμβουλὲς σχετικὰ μὲ τὴν καλλονὴ ἢ παθήσεις τοῦ δέρματός της. Θὰ ἀπαντοῦμε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. Παρακαλοῦμε μονάχα νὰ περιγράφουν ὅσο τὸ δυνατὸν ἀκριβέστερα ἐκεῖνα ποὺ θέλουν καὶ νὰ δίνουν κάθε σχετικὴ πληροφορία, ποὺ μπορεῖ νὰ βοηθήση στὸ σχηματισμὸ μιᾶς θετικῆς γνώμης.

Ὅταν τὰ ἐρωτήματα ὑπερβαίνουν τὰ δύο, οἱ ἀναγνώστριές μας, παρακαλοῦνται νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημο 5 δραχμῶν καὶ τὴν διεύθυνσή τους ὥστε, ἂν κριθῆ ἀπαραίτητο, νὰ λαμβάνουν ἰδιαίτερη ἀπάντηση δι' ἐπιστολῆς.

Ὅταν ζητοῦν ἰδιαίτερη ἀπάντηση ὁπωσδήποτε, θὰ στέλνουν δρχ. 50.

ΝΙΚΟΛ. ΚΑΚ. Πύργον—Πρέπει νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸν φαρμακοποιόν σας ἢ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας μέσω κανενὸς γνωστοῦ σας ἕνα κουτὶ «Sylvikrine Traitement Complet» καὶ ν' ἀρχίσετε ἀμέσως θεραπείαν σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ θὰ βρῆτε μέσα στὸ κουτί, Ἂν σᾶς εἶναι δύσκολον νὰ προμηθευθῆτε τὸ φάρμακο, στεῖλτε μου ἀσφαλῆ διεύθυνση γιὰ νὰ φροντίσω νὰ σᾶς σταλοῦν πληροφορίες γιὰ κάθε τι σχετικόν. Σᾶς κάνω δέ, ἐπ' εὐκαιρία, τὴν κατηγορηματικὴ δήλωση: μὴν ἀπελπίζεσθε, γιατὶ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀνίατο. Μὲ τὴν Sylvikrine (traitement complet) θὰ θεραπευθῆτε ἀσφαλῶς

ΓΙΩΤΑ Π. Κορώνην.—Ἔλαβα μίαν ἐπιστολήν σας μὲ ἡμερομηνίαν... 12 Μαΐου. Ὥστε δὲν φέρω καμμιὰ εὐθύνη γιὰ τὴν ἀργοπορία τῆς ἀπαντήσεως. Γιὰ τὴ ριζικὴ θεραπεία τοῦ φαινομένου, ποὺ σᾶς κάνει νὰ στεναχωριέστε, δὲν ὑπάχει ἀκίνδυνο στὴν περίπτωσή σας φάρμακο. Ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἦτο περιωρισμένο, θὰ μποροῦσε κάτι νὰ γίνη. Ὑπάρχουν συνθέσεις ἀποτελεσματικές. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον πρόκειται γιὰ ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο, δὲν τὶς συνιστῶ. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, εἶναι νὰ καταφύγετε στὴν ἠλεκτροθεραπεία, τὴν ὁποίαν, ἐννοεῖται, πρέπει νὰ ἐφαρμόση εἰδικὸς γιατρός.

«ΝΑΤΑΣΑ». Ἐνταῦθα.—Δὲν γνωρίζω τί ἀκριβῶς σᾶς εἶχε συστήσει ἡ προκάτοχός μου κυρία καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ ἀποφανθῶ μὲ θετικότητα καὶ νὰ σᾶς δώσω εἰδικὲς συμβουλές. Αὐτὰ ἰδίως τὰ «σὰν λειχῆνες», ποὺ μοῦ γράφετε, προδίδουν κάποια δερματικὴ πάθηση, ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς ἀπὸ μακρυὰ νὰ τὴν διαγνώση, οὔτε νὰ τὴν θεραπεύση. Γι' αὐτό, ἐπισκεφθῆτε ἕνα εἰδικὸ γιατρὸ ἢ ἰατρεῖο καλλονῆς διευθυνόμενο ἀπὸ γιατρό, ὅπου θὰ σᾶς δοθοῦν οἱ ἀπαραίτητες συμβουλές. Ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ ἔχετε τὴ δική μου γνώμη, ἐλᾶτε στὴν Πολυκλινικὴ Χατζιδάκη (Καματεροῦ 1 καὶ Χαλκοκονδύλη) Ἰατρεῖον Καλλονῆς (Πέμπτη καὶ Σάββατο, 10—12 π μ) καὶ ζητῆστε με.

«ΦΕΛΙΣΙΤΕ».—Μοῦ κάνει κατάπληξη πῶς δὲν ἐλάβατε τὴν ἐκτενεστάτη ἀπάντησή μου. Σᾶς ἔγραψα ξανὰ εἰς τὴν ἐδῶ διεύθυνση καὶ σᾶς περιμένω.

«ΙΣΜΗΝΗ Ρ» Ἐνταῦθα.—Συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμη σας, ὅτι τὰ χείλη, δηλαδὴ τὰ ὡραῖα χείλη, εἶναι τὸ ἥμισυ τῆς ὀμορφιᾶς τοῦ γυναικείου προσώπου, ἐνῶ τὸ ἄλλο ἥμισυ εἶναι τὰ ὡραῖα μάτια, Καὶ ὅταν λέω «συμφωνῶ», ἐννοῶ πὼς παραδέχομαι τὸ συμβατικὸ αὐτὸ ὁρισμό, γιὰ νὰ δείξω πόση σημασία ἀποδίδω στὴν ὀμορφιὰ τῶν χειλιῶν. Φυσικά, μόλις μιλήσετε, θὰ σᾶς προσέξουν στὰ χείλη, μόλις χαμογελάσετε, ἐπίσης. Ἔχετε δίκηο λοιπὸν νὰ φροντίζετε ἐξαιρετικὰ γιὰ τὰ χείλη σας. Μιὰ κρέμα, ποὺ σᾶς συνιστῶ, γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ μοῦ γράφετε, εἶναι ἡ ἑξῆς:

Carmin 1 gr.
Huile de vaseline 4 »
Cire blanche)
Vaseline officinale) à à 100 gr.
Essence de rose XX gouttes.

Μεταχειρισθῆτε τη καὶ ξαναγράψτε μου μετὰ ἕνα μῆνα

«ΦΡΟΝΙΜΗ ΤΣΑΧΠΙΝΑ». Βόλον.—Ἡ πάθησις αὐτὴ δὲν ἔχει τὴν ἀρχή της στὸ δέρμα, οὔτε εἶναι κολλητική. Εἶναι ἕνα φαινόμενο ἀπὸ τὰ λεγόμενα «ἀναφυλακτικὰ» καὶ αἰτία της εἶναι κάποια οὐσία, ποὺ περιέχεται στὰ φαγιὰ ποὺ τρῶτε καὶ ποὺ δὲν τὴν ἀνέχεται ὁ ὀργανισμός σας. Αὐτὰ τὰ φαινόμενα προκαλοῦνται συνήθως ἀπὸ τὰ θαλασσινά, τὰ αὐγά κλπ. Ὥστε, ἀποταθῆτε σ' ἕνα γιατρὸ παθολόγο γιὰ τὴν «αἰτιολογικὴ» θεραπεία. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν τοπική σᾶς συνιστῶ ἐπιθέματα, ἐπάνω στὶς φυσαλίδες, ἀπὸ νερὸ καὶ ξύδι ἀνὰ ἴσα μέρη. Κατόπιν πουδράρισμα μέ:

Oxyde de zinc 10 gr.
Amidon de bleu)
Talc de Venise) à à 60 »
Essence de rose V gouttes

«Δδα Μ. Γ. Λ. Ἐνταῦθα.—Βέβαια τὰ τσιμπήματα τῶν κουνουπιῶν δὲν εἶναι μόνο ὀχληρά, ἀλλὰ καί.. «ἀντικαλλονικά»! (Σᾶς συγχαίρω γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς λέξεως. Ἐξόχως ἐκφραστική.) Εὐτυχῶς ὅμως ὅτι τὸ Φλίτ, τὸ Κατόλ καὶ τὰ τόσα ἄλλα ποικιλώνυμα φάρμακα μᾶς προφυλάσσουν ἀπὸ τὰ τσιμπήματα. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν κατορθώσωμε νὰ προφυλαχθοῦμε, πάλι ἂς μὴν ἀπελπιζώμαστε. Ὑπάρχει θεραπεία

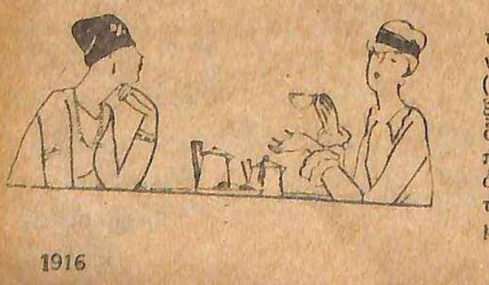

γιὰ τὴν τρομερὴ καί.. ἀντικαλλονικὴ αὐτὴ συμφορά. Εἶναι τὸ ἑξῆς ὑγρό, μὲ τὸ ὁποῖο κάνομε ἐλαφρὲς ἐπαλείψεις, μὲ ἕνα μπαμπακάκι, στὸ μέρος ποὺ ὑπάρχουν τσιμπήματα:

Salicylate de méthyle 2 gr.
Cineol) ,
Thymol) à à 5 ,
Acide acetique 50 ,
Alcool á 60o Q. S. pour 500

«ΓΚΡΕΤΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ». — Ὑπάρχει γιὰ τὰ δόντια ἕνα ὑγρὸ μὲ βάση τὴ «μαντόλ» καὶ ἡ σύνθεσή του εἶναι ἡ ἑξῆς:

Essence de menthe)
» » girofles) à à II gouttes
» de Wintergreen) ,
» » cannelle III
Menthol 1 gr.
Teinture de cochenille 5 ,
Alcool á 90o 100 ,

Ἀπ' αὐτὸ ρίχνετε μερικὲς σταγόνες μέσα σ' ἕνα ποτῆρι μὲ λίγο νερὸ καὶ βουρτσίζετε τὰ δόντια σας. Εἶναι πολὺ καλὸ ὑγρὸ καὶ δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ συμφωνήσω μὲ τὴ φίλη σας ποὺ σᾶς σύστησε. Πάντως, τέτοιες συνθέσεις ὑπάρχουν ἄπειρες καὶ σᾶς βεβαιῶ, πὼς δὲν εἶναι καθόλου χειρότερες ἀπὸ τὶς διαφημιζόμενες ὀδοντόπαστες.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ δόντι ποὺ.. βγῆκε στραβά, δὲν ὑπάρχει ἄλλο φάρμακο παρὰ ἡ ἐπέμβαση τοῦ ὀδοντοϊατροῦ σας.

«Καν ΔΗΜ. ΔΗΜ». Κόρινθον.—Γιὰ τὴν περίπτωσή σας εἶναι πολὺ καλὴ ἡ παρακάτω λοσιόν, τὴν ὁποία καὶ σᾶς συνιστῶ:

Sulfure de potassium) 1 gr.
Teinture de benjoin) à à 100 ,
Eau ds rose

Ξαναγράψτε μου μετὰ 20 μέρες.

«ΝΙΟΒΗΝ».—Ἔγραψα καὶ στὸ προηγούμενο φύλλο, ὅτι δὲν μοῦ εἶναι δυνατὸν ν' ἀπαντῶ ἀπ' αὐτὴ τὴ σελίδα σὲ πολλὰ ἐρωτήματα. Ὥστε, σᾶς παρακαλῶ νὰ.. συμμορφωθῆτε μὲ τοὺς ὅρους τῆς σελίδος αὐτῆς. Ἐν τῷ μεταξύ, ἀπαντῶ στὰ δύο πρῶτα ἀπὸ τὰ.. 22 ἐρωτήματά σας:

1ον) Γιὰ τὴν τόνωση τῶν τριχῶν συνιστῶ τὴν

«Shampooing Silvikrine»

γιὰ τὸ λούσιμο, καὶ τὴν

«Lotion Silvikrine Spesial»

γιὰ τὸ χτένισμα τῶν μαλλιῶν,

2ον) Γιὰ τὸ πρόσωπο εἶναι πολὺ καλὴ στὴν περίπτωσή σας ἡ κρέμα:

Skin—Food—«George»

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

Ἡ ἀπόκτησις λεπτῆς καὶ εὐλύγιστης σιλουέττας, εἶναι ζήτημα ἀσκήσεων

Ὑπέδειξα ἤδη μιὰ καλὴ ἄσκηση γιὰ νὰ ἀδυνατίσετε τὴ μέση σας. Σᾶς συμβουλεύω νὰ δοκιμάζετε ὁποιεσδήποτε ἀσκήσεις ποὺ βάζουν σὲ κίνηση τοὺς μῦς τῆς κοιλιᾶς.

Γιὰ νὰ ἀδυνατίσετε τοὺς μηρούς καὶ τὶς γάμπες κάνετε τὴν ἑξῆς ἄσκηση.

Κρατῆστε τὸ ἕνα πόδι τεντωμένο μπροστά σας, καὶ κατεβάστε τὸ σῶμα σας, λυγίζοντας μὲ ὁρμὴ τὸ γόνατο τοῦ ἄλλου ποδιοῦ, καὶ ἀφῆστε νὰ πέφτη τὸ βάρος τοῦ σώματος στὸ ἕνα πόδι. Στὴν ἀρχὴ θὰ ἀναγκασθῆτε νὰ κρατιέσθε ἐλαφρὰ ἀπὸ μιὰ καρέκλα γιὰ νὰ μὴ χάσετε τὴν ἰσορροπία σας. Ἐπαναλάβετε αὐτὴ τὴν ἄσκηση ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες φορές.

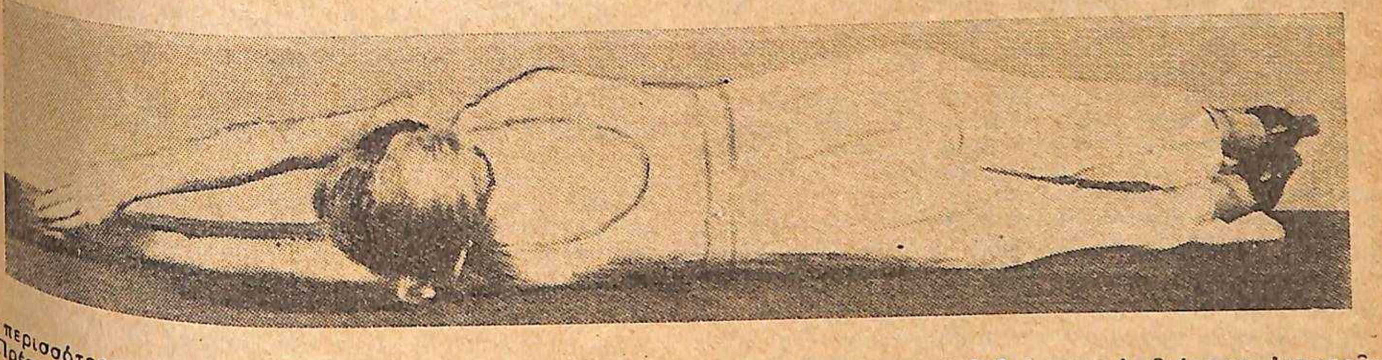

Πρέπει νὰ προσέχετε ἐπίσης νὰ λειτουργῆ καλὰ τὸ στομάχι σας.

Κατάλληλες ἀσκήσεις δέ, θὰ σᾶς ὠφελήσουν περισσότερο ἀπὸ κάθε τί, ἂν τὸ αἷμα σας ἔχει τοξίνες, ἂν ἔχετε δυσκοιλιότητα ἢ κακὴ κυκλοφορία.

Δοκιμάστε νὰ κάμετε πολλὲς ἡμέρες στὴ σειρὰ γυμναστικὲς ἀσκήσεις, καὶ θὰ ἰδῆτε πὼς ἡ ἐπιδερμίδα τῶν μηρῶν σας καὶ τῶν σκελῶν σας θὰ γίνη καθαρώτερη ἀπ' ὅτι ἦτο καὶ θὰ πάρη μιὰ ὡραία, ρὸζ ἀπόχρωση.

Μὲ τὰ χέρια ἐκτεταμένα ἄνω τῆς κεφαλῆς, ξαπλωθῆτε πρηνῆς εἰς τὸ δάπεδον ἔτσι ὥστε τὸ σῶμα νὰ ἐφάπτεται καλῶς εἰς τὸ πάτωμα. Σιγὰ σιγὰ στρέφετε πρὸς τὸ πλάϊ καὶ συνεχίζετε τὴ στροφὴ ἕως ὅτου ἐπανέλθετε στὴν προτέρα στάση. Ἡ ἐπανάλειψις τῆς ἀσκήσεως αὐτῆς κάθε πρωΐ, θὰ ἐξαφάνιση κάθε ἴχνος προεξοχῆς τοῦ στομάχου σας.

Πάντως πρέπει νὰ προσέξετε νὰ μὴ κάνετε κατάχρηση τῆς γυμναστικῆς. Ἡ πολλὴ γυμναστικὴ βλάπτει, ὅπως καὶ ἡ ἀνεπαρκής.

Προσέξτε ἐπίσης ὅταν ἀγοράζετε παπούτσια νὰ μὴν εἶναι στενά. Ἡ φύσις δὲν μᾶς ἔδωσε τὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν γιὰ νὰ τὰ βασανίζωμε.

Ἂν φροντίζετε νὰ ἀγοράζετε παπούτσια ὄχι μόνον κομψὰ ἀλλὰ καὶ ἄνετα θὰ κάμετε μεγάλο καλὸ στὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν σας.

Πρέπει νὰ κινοῦνται ἐλεύθερα μέσα στό παποῦτσι ὅταν περπατᾶτε. Αὐτὸ δέ, θὰ συντείνη καὶ στὸ νὰ ἔχετε μιὰ ὡραιότερη κορμοστασιά. Τὰ στενὰ παπούτσια εἶναι ἐπίσης ἡ κυριώτερα ἀφορμὴ τῶν κάλων. Καὶ ὅταν περιορίζετε τὰ δάχτυλά σας θυμηθῆτε πὼς περιορίζετε συγχρόνως τὰς κινήσεις τριάντα ἔξη μυῶν, χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὶς ἀναρίθμητες διακλαδώσεις τῶν νεύρων.

Ὡς ἐπίλογο, ἀφῆστε με νὰ σᾶς ἐπαναλάβω πὼς πρῶτον, καὶ κύριον: Πρέπει νὰ κρατῆτε τὸ σῶμα σας ἀπολύτως ὑγειὲς ἀπὸ τὰ πόδια, ὡς τὸ κεφάλι. Καθαρὸς ἀέρας, καλὲς ἀσκήσεις, καθαρὴ καὶ ὑγιεινὴ τροφή, καλὰ ροῦχα, ὅλα αὐτὰ θὰ σᾶς δώσουν εὐθυμία καὶ ζωηρότητα, καὶ θὰ συντείνουν εἰς τὸ νὰ ἔχετε κομψὰ καὶ ὡραῖα μέλη.

Ἀσκήσεις ποὺ θὰ σᾶς κάνουν ὡραία καὶ εὐκίνητη

Οἱ νεοφερμένες στὸ Χόλλυγουντ στάρ, ποὖειναι νέες, μόλις δεκαέξη ἢ δεκαεπτὰ ἐτῶν, δὲν ἔχουν ἀρκετὰ χρήματα ὅπως μιὰ Γκρέτα Γκάρμπο, ἢ μιὰ Τζόαν Κράουφορντ, γιὰ νὰ ξοδεύουν στὰ διάφορα ἰνστιτοῦτα καλλονῆς νὰ καλλωπισθοῦν.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, φροντίζουν νὰ γίνουν ὄμορφες χωρὶς ἔξοδα. Καὶ τὸ κυριώτερο μέρος, τοῦ καθημερινοῦ προγράμματός των γιὰ τὴν διατήρηση καὶ τὴν ἀπόκτηση ὡραιότητος εἶναι οἱ ἀσκήσεις.

Παρατηρῆστε τὴν Σύζαν Κάρσον πόσο εἶναι ζωηρὴ καὶ ζεμάτη σφρῖγος. Δὲν παύει, ὅμως, καθημερινῶς νὰ ἐξασκῆ τὸ σῶμα της.

Ἡ καλλίτερη ὥρα γιὰ τὶς γυμναστικὲς ἀσκήσεις, εἶναι τὸ πρωῒ ἐνωρίς

Μόλις ξυπνήσετε, ἁπλῶστε στὸ δάπεδο ἕνα λεπτὸ στρῶμα ἢ ἕνα ζευγάρι κουβέρτες καὶ ἀρχῖστε τὴ δουλειά.

Μιὰ ἀπὸ τὶς εὐκολώτερες ἀσκήσεις εἶναι ἡ ἑξῆς.

Ξαπλωθῆτε χάμω, μὲ τοὺς βραχίονας ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ἔπειτα καθῆστε καὶ κάμψετε τὸ σῶμα σας πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἕως ὅτου οἱ ἄκρες τῶν δακτύλων ἀκουμπήσουν στὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν. Ἔπειτα κυλιεσθῆτε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀκουμπῆστε τὰ πόδια σας στὰ χέρια.

Κάνετό το αὐτό, χωρὶς διακοπὴ δέκα ὡς δεκαπέντε φορές. Αὐτὴ ἡ ἄσκησις λεπταίνει τοὺς μηροὺς καὶ τὴ μέση.

Ἰδοὺ μιὰ ἄλλη ἄσκηση κάπως δυσκολώτερη. Κάμψετε τὸ σῶμα σας πρὸς τα ὀπίσω, ὅπως προηγουμένως, καὶ ἀρπάζετε μὲ τὰ χέρια σας τοὺς ἀστραγάλους τῶν ποδιῶν. Ἔπειτα σηκῶστε τὸ κεφάλι σας ἀπὸ τὸ πάτωμα, διευθύνατε τοὺ βραχίονας πρὸς τὰ μέσα, σηκῶστε τὶς γάμπες ὅσο μπορεῖτε καὶ ἀρχῖστε νὰ λικνίζεσθε ἐμπρὸς καὶ πίσω

('Ακολουθεῖ)

Η ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

(Συνέχεια)

Τὸ γάλα, ποὺ ἔχει τὴ διαβάθμιση «ἐπιθεωρημένο», περιέχει 100,000 μικροβια στὸ κυβ. ἑκατ. καὶ στὸ κοινὸ γάλα, τὸ χωρίς... τίτλους, βρίσκονται ἀπὸ ἕνα—ὣς δέκα ἑκατομμύρια μικρόβια στὸ κυβ. ἑκατοστ. Ὁ Rosenau βρῆκε στὸ γάλα τῆς κοινῆς ἀγορᾶς τοῦ Οὐάσσιγκτων, τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1907, στὸ κάθε κυβ. ἑκατ., 11,270.000 μικρόβια καὶ τὸ 1906 εἶχε βρῆ 22,134,000.

Φαντασθῆτε τώρα τί ἰλιγγιώδης ἀριθμὸς μικροβίων θὰ βρισκόταν ἂν ἐξεταζόταν καὶ τὸ γάλα ποὺ μᾶς σερβίριζαν ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια—γιατὶ ὄχι καὶ σήμερα;—στὸ κλεινόν μας ἄστυ οἱ γαλατάδες μας, πού, βέβαια, δὲν ἔχουν πάρει κανένα βραβεῖο... καθαριότητος.

Ἀλλὰ πῶς συμβαίνει νὰ βρίσκωνται τόσο πολλὰ μικρόβια μέσα στὸ γάλα; Συμβαίνει, πρῶτον: γιατὶ εἶναι ἄπειρες οἱ πηγὲς τῶν μικροβίων καί, δεύτερον: γιατὶ τὸ γάλα εἶναι πολὺ φιλόξενο ὑγρὸ καὶ τὰ πολλαπλασιάζει μὲ ἀξιοζήλευτη ταχύτητα.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, μπορεῖ τὸ ἴδιο τὸ ζῶο, ποὺ δίνει τὸ γάλα, νὰ πάσχη ἀπὸ κάποια ἀρρώστεια καὶ νὰ προσφέρη τὰ μικρόβιά της μαζὶ μὲ τὸ γάλα του. Ἔξαφνα, οἱ ἀγελάδες πάσχουν πολὺ συχνὰ ἀπὸ φυματίωση. Ὕστερα, οἱ μαστοὶ τοῦ ζώου μπορεῖ νὰ εἶναι μολυσμένοι ἀπὸ διάφορες ἀκαθαρσίες τοῦ σταύλου, τὰ χέρια ἐκείνου ποὺ ἀμέλγει εἶναι συνήθως γεμάτα μικρόβια, ἐπίσης τὰ διάφορα δοχεῖα, στὰ ὁποῖα μεταφέρεται τὸ γάλα, δὲν εἶναι πάντα ἀποστειρωμένα.

Εἶναι τέτοιες οἱ συνθῆκες τῆς «ἀπόλυτης ἀσηψίας» καὶ ἀπαιτοῦνται τόσα πράγματα γιὰ νὰ παραληφθῆ ἕνα γάλα μὲ λίγα μικρόβια, ὥστε, ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα τοὐλάχιστον, εἶναι ἀδύνατον νὰ ὀνειρευθοῦμε κἂν τὴν συστηματικὴ ἐφαρμογή τους... Ἀπαιτοῦνται τεράστιες καὶ πολυέξοδες ἐγκαταστάσεις, ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια, εἰδικὰ ἐξησ[illegible]μένο προσωπικὸ καί, πρὸ παντός, ἀπόλυτη εὐσυνειδησία.

Τώρα ἂς δοῦμε ποιὰ εἶναι τὰ συνηθέστερα μικρόβια ἀπὸ τὰ λεγόμενα «παθογόνα», δηλαδὴ ἐκεῖνα ποὺ εἶναι ἱκανὰ νὰ προκαλέσουν ἀρρώστεια καὶ ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ γάλα. Αὐτὰ εἶναι τὰ μικρόβια τῆς φυματιάσεως, τοῦ τύφου καὶ τῶν παρατύφων, ὁ σταφυλόκοκκος, ὁ στρεπτόκοκκος καὶ ἄλλα. Εὐτυχῶς ὅμως ὅτι τὰ περισσότερα μικρόβια, ἀπὸ κεῖνα ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ γάλα, δὲν εἶναι παθογόνα, μὲ ἄλλα λόγια δὲν προκαλοῦν ἀπαραιτήτως ἀρρώστειες. Ὁπωσδήποτε ὅμως καὶ αὐτὰ ἔχουν συχνὰ τὴν δύναμη νὰ προξενοῦν γαστρικὲς ἢ ἐντερικὲς ἐνοχλήσεις.

Γι' αὐτό, πρέπει νὰ καταστρέφωνται τὰ μικρόβια ποὺ εἶναι στὸ γάλα, ἔστω κι' ἂν δὲν εἶναι παθογόνα. Ἔπειτα δὲν εἶναι εὔκολο νὰ γίνωνται, ὕστερα ἀπὸ κάθε ἄρμεγμα καὶ κάθε ἀνάμιξη καὶ μετακίνηση τοῦ γάλακτος, μικροβιολογικὲς ἐξετάσεις γιὰ νὰ καθορίζεται ἡ τοξικὴ δύναμη τῶν μικροβίων ποὺ περιέχει.

Ὁ προχειρότερος τρόπος γιὰ νὰ καταστρέφωνται τὰ μικρόβια εἶναι ὁ βρασμὸς καὶ αὐτὸν μεταχειριζόντουσαν ὅλοι σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια. Ἀλλὰ ὁ βρασμὸς ἔχει καὶ τὰ μειονεκτήματά του. Ναὶ μὲν καταστρέφει τὰ μικρόβια καὶ ἀποδίδει σχετικῶς «στεῖρον» γάλα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἄλλα σπουδαιότατα συστατικὰ τοῦ γάλακτος, ὅπως εἶναι οἱ βιταμίνες καὶ ἄλλες οὐσίες ἀπαραίτητες γιὰ τὴν καλὴ πέψη καὶ ἀπορρόφησι τοῦ γάλακτος. Τὸ βρασμένο γάλα δὲν ἔχει τὴν ἴδια βιολογικὴ ἀξία ποὺ ἔχει τὸ ἄβραστο, εἶναι δὲ πολὺ πιὸ βαρὺ καὶ δύσπεπτο. Ἔπειτα, ἀκόμα καὶ μετὰ τὸν βρασμό, ἂν μεταφερθῆ τὸ γάλα σὲ ἄλλα δοχεῖα καὶ δὲν μπῆ σὲ ψυγεῖο—ἰδίως τὸ καλοκαῖρι—ξαναφορτώνεται μικρόβια.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΑΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΠΟΥΡΕ ΠΑΤΑΤΕΣ. — Πέρνομε μιάμιση ὀκᾶ πατάτες, 100 δράμια γάλα, 50 δράμια φρέσκο βούτυρο ἢ κοινό, καὶ ἁλατοπίπερο. Καθαρίζομε, πλένομε καὶ κόβομε τὶς πατάτες. Τὶς βράζομε σὲ ἀνάλογο νερὸ στὸ ὁποῖο ρίχνομε λίγο ἁλάτι. Ἀφοῦ βράσουν τὶς στραγγίζομε καὶ τὶς περνοῦμε ζεστὲς ἢ ἀπὸ μηχανὴ τοῦ πουρὲ ἢ ἀπὸ σίτα. Ἔπειτα βάζομε τὸν πουρὲ αὐτὸν σὲ μιὰ κατσαρόλα, τὸ μισὸ γάλα βραστό, τὸ βούτυρο λυωμένο, ἁλάτι καὶ δουλεύομε μὲ ξύλινο κουτάλι. Ὅταν ὅλα αὐτὰ γίνουν ἕνας πολτός, τότε ρίχνομε μέσα καὶ τὸ ὑπόλοιπο γάλα. Τὸ διαλύομε λίγο ἀκόμη καὶ βάζομε τὴν κατσαρόλα σὲ σιγανὴ φωτιὰ γιὰ νὰ ζεσταθῆ ὁ πουρές.

ΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΚΙΜΑ.— Πέρνομε 10 τομάτες ἴσου μεγέθους ὄχι πολὺ γινωμένες, μισὴ ὀκᾶ κιμᾶ, 2-3 κρεμμύδια μέτρια, 3 κουταλιὲς γαλέττα, 3 βούτυρο, μία τοῦ γλυκοῦ ζάχαρη καὶ ἁλατοπίπερο. Κόβομε στὶς τομάτες μιὰ φέτα στὸ κοτσάνι, κι' αὐτὴ τὴ φέτα τὴν φυλᾶμε γιὰ καπάκι. Μὲ ἕνα κουτάλι ἀφαιροῦμε τὴν ψύχα τους, τὶς βάζομε σ' ἕνα πιάτο καὶ τὶς ἁλατίζομε ἐσωτερικῶς. Ἔπειτα καθαρίζομε καὶ κόβομε ψιλὰ τὰ κρεμμύδια καὶ τὰ ξανθίζομε στὸ τηγάνι μὲ ἀνάλογο βούτυρο μαζὶ μὲ τὸν κιμᾶ καὶ μὲ λίγο νερό. Τὰ ἀνακατεύομε μὲ ξύλινο κουτάλι ἕως ὅτου καβουρντισθῆ ὁ κιμᾶς καλὰ καὶ πάρη καστανὶ χρῶμα. Τότε προσθέτομε ἕνα φλυντζάνι ρύζι, κανέλλα, ἁλατοπίπερο, καὶ λίγη ζάχαρη καὶ τὴν ψύχα τῆς τομάτας. Ἔπειτα κατεβάζομε τὸ τηγάνι ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ προσθέτομε τὴ γαλέττα γιὰ νὰ σφίξη ὁ κιμᾶς καλά. Τὰ ἀνακατώνομε νὰ γίνουν ὅλα ἕνα μῖγμα καὶ γεμίζομε μ' αὐτὲς τὶς τομάτες. Τὶς τοποθετοῦμε σ' ἕνα ταψί, βάζομε ἐπάνω τὸ κομ[illegible] ποὺ τοὺς κόψαμε βάζομε, σὲ κάθε [illegible]μάτα μιὰ κουταλιὰ βούτυρο, λίγη ζάχαρη καὶ ζουμὶ ἀπὸ τὶς τομάτες καὶ ρίχνομε στὸ φοῦρνο.

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

	ΜΕΣΗΜΕΡΙ	ΒΡΑΔΥ
ΠΕΜΠΤΗ	Ἀρνὶ φασολάκια Τυρὶ—Φροῦτα	Μακαρόνια Ὀγκρατὲν Τυρὶ—Φροῦτα
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Μπριάμι φούρνου Ἐληὲς—Σαλάτα	Μαρίδες τηγανιτὲς Χόρτα—Φροῦτα
ΣΑΒΒΑΤΟ	Τομάτες γεμιστὲς κιμᾶ Πατάτες τηγ.—Τυρὶ Φροῦτα	Ὀμελέττα—ντομάτα Χόρτα—Κομπόστα
ΚΥΡΙΑΚΗ	Μοσχαράκι Ἀρακᾶ Πιλάφι—Γιαοῦρτι Φροῦτα—Παγωτὸ Βερύκοκο	Κοτολέττες πανὲ Πουρὲ πατάτες Τυρὶ—Φροῦτα
ΔΕΥΤΕΡΑ	Ψάρι Φούρνου Σαλάτα—Φροῦτα	Μουσακᾶ κολοκυθάκια Τυρὶ—Φροῦτα
ΤΡΙΤΗ	Γιουβέτσι σπαγέτο Σαλάτα—Φροῦτα	Μπριζόλες μοσχαρ. Χόρτα—Φροῦτα
ΤΕΤΑΡΤΗ	Μελιτζάνες Ἰμὰμ Ἐληὲς Σαλάτα—Φροῦτα	Κολοκυθάκια σκορ. Πατάτ. τηγ.—Σαλάτ.

ΚΟΤΟΛΕΤΤΕΣ ΠΑΝΕ.—Γιὰ [illegible]τε ἄτομα πέρνομε 10 κοτολέττες [illegible], 2 αὐγά, μιὰ χούφτα γαλέττα, [illegible] καὶ ἁλατοπίπερο. Ετοιμάζομε τὶς κοτολέττες, τὶς ἁλατοπιπερώνομε ἀπὸ τὰ [illegible] μέρη καὶ τὶς ἀφήνομε ἔτσι ἐπὶ [illegible] λεπτά. Σπάζομε ἐν τῷ μεταξὺ 2 [illegible] στὸ πιάτο καὶ τὰ κτυπᾶμε μὲ δυὸ [illegible]ταλιὲς νερὸ καὶ σ' ἄλλο πιάτο [illegible]με τὴ γαλέττα. Βάζομε στὴ φωτιὰ [illegible] τηγάνι μὲ βούτυρο κι', ὅταν ζεσταθῆ [illegible] πιάνομε ἀπὸ τὸ κόκκαλο τὴν κοτολέττα, τὴ βαφτίζομε στ' αὐγά, κι' ὕστερα [illegible] ἀλευρώνομε μὲ τὴ γαλέττα καὶ τὶς [illegible]χνομε στὸ τηγάνι νὰ ψηθοῦν. Σερβίρονται μὲ πουρὲ πατάτα, ἢ πατάτες τη[illegible]τές, ἢ σαλάτα.

ΨΑΡΙ ΦΟΥΡΝΟΥ. — Καθαρίζομε μιὰ ὀκᾶ ψάρι καὶ τὸ κόβομε φέτες [illegible] εἶναι μεγάλο). Ψιλοκόβομε 2 χούφτες μαϊντανὸ καὶ τὸν ἀνακατεύομε [illegible] χούφτες γαλέττα, 2—3 ψιλοκομ[illegible]τια σκόρδο (ἂν θέλωμε) καὶ [illegible] ἁλατοπίπερο. Στρώνομε τὸ μισὸ ἀπ' αὐτὸ στὸ ταψὶ καὶ βάζομε ἐπάνω τὸ ψάρι καὶ ἐπάνω τους τὸ ὑπόλοιπο [illegible]μα. Ἔπειτα κόβομε 200 δράμια τομάτες καὶ σκεπάζομε ὅλη τὴν [illegible]νεια. Ἔπειτα βάζομε σὲ μιὰ λεκάνη [illegible] δράμια λάδι, τὸ ζουμὶ ἑνὸς [illegible] καὶ λίγο πελτὲ τομάτα. Τὰ ἀνακατ[illegible] Σὲ μισὴ [illegible] περιλούζομε τὸ φαγητὸ καὶ τὸ βάζομε στὸ φοῦρνο [illegible] ἢ τρία τέταρτα εἶναι ἕτοιμο.

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Πετρ. Σμαραγ. Τὸ πεζό σας καλλίτερο ἀπὸ τὸ ποίημα, ποὺ ἔχει ἄπειρα μετρικὰ λάθη καὶ θέμα κοινότοπο. Ἀσχοληθῆτε μόνο μὲ τὸν πεζὸ λόγο, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν φροντίστε, νὰ μελετήσετε νέους ἕλληνες πεζογράφους, γιὰ νὰ δῆτε πῶς ἐκφράζονται καὶ πῶς δένουν τὰ νοήματά τους... Ρέμβην Πλημμύραν, τὸ ποιηματάκι σας «Μιὰ λέξη» ὄχι καὶ τόσο κακό. Μὲ λίγη ρετοὺς θὰ γίνη ὄμορφο. Ξαναδιαβάστε το, ἀλλάξετε μερικὲς λέξεις ποὺ κακοποιήσατε χάριν τῆς ὁμοιοκαταληξίας καὶ στεῖλτε το πάλι χωρὶς δικαίωμα κρίσεως αὐτὴ τὴ φορά. Ἀσβεστοχωρίτισσα. Ἀρκετὰ καλό, ρετουσάρετέ το λίγο ἀκόμα καὶ στεῖλτε το. Δ. Δημητρ. Περάστε τὴ Δευτέρα τὸ μεσημέρι νὰ σᾶς δώσω τὶς συμβουλές, ποὺ ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει ν' ἀναπτύξω ἐδῶ. Κ. Μανωλεσ. Καλὸ θὰ ἦταν νὰ μοῦ δώσετε τὴ διεύθυνσή σας, στέλνοντας καὶ τὸ σχετικὸ γραμματόσημο, γιὰ νὰ σᾶς γράψω μερικὲς τροποποιήσεις ποὺ θέλουν οἱ στῖχοι σας, γιὰ νὰ γίνουν δημοσιεύσιμοι. Ι. Τσακ. Μὲ πολλή μου λύπη, παρατηρῶ, πῶς κι' αὐτοί σας οἱ στίχοι δὲν δείχνουν καμμιὰ ἐξέλιξη. Χρειάζεται νὰ μελετήσετε πολὺ ἕλληνες ποιητές, ὥστε ν' ἀντιληφθῆτε πῶς ἐκφράζονται καὶ πῶς δίνουν τὴν κάθε εἰκόνα. Φ. Ἰακωβ. Καλὰ ὅλα ἀλλὰ πολὺ καλλίτερη ἡ «Παληὰ Πόρτα» ποὺ θὰ δημοσιευθῆ. Μπράβο σας Στ. Βολ. Σᾶς γράφω γιὰ ὅλα... Ν. Ἀνδρ. Μπορεῖτε νὰ στείλετε ἄλλα ὄχι πάνω ἀπὸ ἕνα πεζὸ καὶ δυὸ τὸ πολὺ τραγούδια τὴ βδομάδα. Ἀντ. Τσιγκ. Ὄχι καὶ τόσο καλά. Καὶ τοῦτο, γιατὶ βιαστήκατε νὰ γράψετε δέκα κομμάτια, ἐνῶ μπορούσατε νὰ φτιάσετε ἕνα δημοσιεύσιμο. Γιατὶ καὶ θέματα πρωτότυπα ἔχετε διαλέξει καὶ φράση στρωτὴ ἔχετε. Γράφτε τα λοιπὸν ἐκ νέου, ἕνα—ἕνα καὶ στεῖλτέ τα πάλι Νικ. Τρ. Μὴ καταπιάνεσθε μὲ διάλογο, καὶ μάλιστα εὐθυμογραφικό. Εἶναι πάρα πολὺ μεγάλο «ἐγχείρημα» γιὰ ἕνα πρωτόπειρο. Περιορισθῆτε πρὸς τὸ παρὸν στὸ διήγημα καὶ ἀργότερα, ὅταν καταρτισθῆτε τεχνικῶς καλά, προχωρεῖτε. Ἀντ. Παλ. Κάθε ἄλλο παρὰ μισονεϊσμὸς μᾶς διακρίνει. Ἀπεναντίας δείχνουμε μεγάλη ἐπιείκεια καὶ ἐλαστικότητα. Κοπιάστε, γράψτε κάτι καλὸ καὶ θὰ τὸ δῆτε... Π. Φωτ. Ὅσο καλὸ κι' ἂν εἶναι τὸ ποίημά σας, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ πάρη τὴ σειρά του... Προηγοῦνται τόσοι ἄλλοι... Σωτηρ. Παῖσ. Ὅπως βλέπετε, δημοσιεύονται καὶ ἔργα κυριῶν, ὅταν φυσικὰ ὑπάρχουν κατάλληλα. Διον. Ἀρ. Ἐφ' ὅσον μένετε ἐδῶ, δὲν βλέπω γιατὶ θέλετε νὰ σᾶς δώσω δι' ἐπιστολῆς τὶς συμβουλές μου. Δ. Ἀριστ. Ἔχει πάρα πολλὲς χασμωδίες. Διορθῶστε τες θὰ γίνη καλό. Λ. Παπ. Πάρα πολὺ μεγάλο γιὰ τὴ σελίδα μας. Στεῖλτε κάτι μικρότερο. Π. Ἀργυρ. Μὴ γράφετε ποτὲ κι' ἀπ' τὶς δύο πλευρὲς τοῦ χαρτιοῦ. Ἂν δὲν εἴχατε κάνει αὐτὸ τὸ λάθος, θὰ δημοσιευότανε. Ξαναγράψετέ το. Ν. Στρ... Τὸ «Πάνθεο» εἶναι πρὸ παντὸς ἄλλου περιοδικό, καθαρῶς οἰκογενειακό. Τὸ σόκιν λοιπὸν ὅσο καλογραμμένο κι' ἂν εἶναι, ἀποκλείεται.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
ΠΑΝΘΕΟΝ
No 10
27 Ἰουνίου 1935

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

«Φοιτητὴν Χ.» Παίρνετε τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα ἀπὸ ἕνα χαπάκι (δηλαδὴ ἐν ὅλῳ τρία χάπια στὸ εἰκοσιτετράωρο) ἀπὸ τὰ παρακάτω:

Extrait alcoolibue
de belladone
Aloés
Extrait alcoolique) àà
de chanvre indien) 5 milligr.
Extrait alcoolique
de lupulin
Reglisse pulvérisée 0,05 gr.
Pour une pilule q. s.
No 30

Μόλις σταματήσουν τὰ φαινόμενα, ποὺ σᾶς ἐνοχλοῦν καὶ σᾶς ταράσσουν τὸν ὕπνο, πάψετε νὰ παίρνετε τὰ χαπάκια. Νὰ ἐξακολουθήσετε ὅμως τὴν ἀποχὴ ἀπὸ ἐρεθιστικὰ φαγητά, οἰνοπνευματώδη καὶ ν' ἀποφεύγετε ἐπιμελέστατα κάθε [illegible]γερση τῆς φαντασίας. Ἀναμένω, μετὰ δεκαήμερον, ἐπιστολήν σας μὲ καλὰ ἀποτελέσματα. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ ἄλλο ζήτημα, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀναπτυχθῆ ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς, οὐδεμία ἀντίρρηση [illegible] σᾶς ἀπαντήσω ἰδιαιτέρως. Ἀρκεῖ νὰ συμμορφωθῆτε πρὸς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης [illegible]ης.

«Κρητικόπουλο». — Ἔχετε ἀνάγκην γενικῆς τονώσεως. Σᾶς συνιστῶ μίαν σειρὰν ἐνδυμυϊ[illegible] ἐνέσεων «Cyto-Serum» Corbiére καὶ ἐν συνεχείᾳ δυὸ σειρὰς «Hemo-Cyto-serum». Τροφὴ καλὴ καὶ διαλεχτή, παραμονὴ στὸ ὕπαιθρο, ἐντριβὲς τοῦ θώρακος μὲ κολώνια, ἀποφυγὴ ἀπὸ οἰνοπνευματώδη, καφέ, τσάϊ. Ὄχι ξενύχτια, ὄχι κόπους. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

«Α. Β, Γ., Θεσσαλονίκη ν. Δυστυχῶς δὲν μοῦ εἶναι εὔκολον, χωρὶς νὰ σᾶς ἐξετάσω ἢ νὰ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τὰ πορίσματα μιᾶς ἐπισταμένης κλινικῆς κι' ἐργαστηριακῆς ἐξετάσεως, νὰ σᾶς δώσω μιὰ ὑπεύθυνο συμβουλὴ γιὰ ἕνα τόσο λεπτὸ ζήτημα. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, σᾶς παρακαλῶ νὰ λάβετε τὸν κόπον καὶ νὰ συγκεντρώσετε τὸ ταχύτερο ὅλα τὰ κλινικὰ κι' ἐργαστηριακὰ στοιχεῖα, τῆς παρούσης καταστάσεώς σας τοὐλάχιστον, ὁπότε θὰ μπορέσω, ἀπὸ τὴ μελέτη τους, νὰ σχηματίσω μιὰ σαφῆ γνώμη καὶ νὰ σᾶς καθορίσω ἕνα τρόπο θεραπείας. Περιμένω λοιπόν. Ἂν δὲν ἐννοεῖτε ἀκριβῶς τί ἐννοῶ μὲ τὴν φράση «κλινικὰ καὶ ἐργαστηριακὰ στοιχεῖα», στεῖλτε μου τὴ διεύθυνσή σας γιὰ νὰ σᾶς τὰ γράψω σὲ ἰδιαιτέρα ἐπιστολὴ ἕνα—ἕνα.

Κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ νὰ συμβουλευθῆ τὸ γιατρό μας γιὰ ὁποιαδήποτε ἀσθένεια δική του ἢ συγγενῶν του. Τὸ γράμμα του πρέπει νἆναι σύντομο, νὰ περιγράφη λεπτομερέστατα τὰ συμπτώματα, καὶ νὰ περιέχη δραχμὰς πέντε εἰς ἀμεταχείριστα γραμματόσημα. Ὅποιος ἀναγνώστης μας θέλει ἰδιαίτερη ἐπιστολὴ ὡς ἀπάντηση, ἀντὶ τῶν πέντε δραχμῶν, στέλνει πενῆντα.

Δίδα Νίναν Κ., Ἐνταῦθα.— Μὴν ἀπελπίζεσθε τόσο εὔκολα καὶ πρὸ παντὸς μὴν ἀφίνετε τὶς «μαῦρες μυγῖτσες», ὅπως πολὺ παραστατικὰ ἀποκαλεῖτε τὶς θλιβερὲς σκέψεις σας, νὰ τριγυρίζουν τὸ μυαλό σας. Ἡ τονωτικὴ δίαιτα ποὺ ἀκολουθεῖτε, εἶναι πολὺ καλή. Ἐπίσης νὰ μένετε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο στὸ ὕπαιθρο. Ἀφοῦ δὲν ἀνέχεσθε, ὅπως γράφετε, τὶς ἐνέσεις, παίρνετε 3 χαπάκια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὰ ἑπόμενα.

Extraitde quinquina) àà
» » gentiane) 5 gr.
» » rhubarbe)
Tartrate Ferrico potassium
Poudre de noix vomique 0,50 g.
á diviser en 100 pilules.

Ἀντ. Γαλ., Πρέβεζαν.—Δὲν ἔπρεπε νὰ παραμελήσετε τὴ λουτροθεραπεία σας, ἡ ὁποία εἶνε βάσις τῆς εἰδικῆς θεραπείας γιὰ τὴν περίπτωσή σας. Ἡ δίαιτα πρέπει νὰ ἐξακολουθήση ἀπαραιτήτως. Ἐσωτερικῶς νὰ παίρνετε 3 καψύλια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὰ παρακάτω:

Benzoate de soude	0.10 gr.
Carbonate de lithine	0,25 »
Théobromine	0,50 »

Ἀγγ. Σαμ., Βόλον.— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Σᾶς ἀπήντησα δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ σᾶς συνιστῶ ν' ἀκολουθήσετε κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες μου. Παρακαλῶ ἐπίσης νὰ μὲ κρατῆτε ἐνήμερον τῆς ἐξελίξεως τῆς καταστάσεώς σας.

«Ἀπογοητευμένην» Ἐνταῦθα.—Δυστυχῶς, δὲ μπορῶ νὰ μετριάσω τὴν ἀπογοήτευσή σας καὶ σᾶς βεβαιώνω πὼς δὲν εἶμαι καθόλου ἁρμόδιος γιὰ τὴν παροχὴν τῶν συμβουλῶν ποὺ μοῦ ζητεῖτε. Εἶναι μερικὰ πράγματα ποὺ πρέπει κανεὶς νὰ νὰ σκέπτεται προτοῦ φθάση στὸ «μὴ περαιτέρω». Ἄλλωστε ὑπάρχουν λύσεις λογικὲς καὶ φυσικὲς γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς σᾶς συνιστῶ ν' ἀκολουθήσετε ἀλλοιῶς δὲ θὰ πιστέψω.

ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΡΑΒΙΑΣ

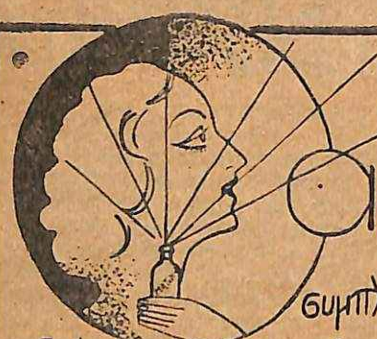

Απαραίτητο συμπλήρωμα των κομψών κυριών είνε πούδρα κρέμα κ᾽ άρωμα

MATINÉE

Ποιότης, διάρκεια εξαιρετική

Μυροπωλείον „ΑΡΙΣΤΟΣ"

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 31 ΑΘΗΝΑΙ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8Α

ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογὴν Ἀγγλικῶν Κασμηρίων

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ Παθολόγος—Παιδίατρος
Ὀρφέως 57 — Τηλ. 26-569
ΑΘΗΝΑΙ

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑ

Ἡ Μόδα ἀπαιτεῖ ἑκάστοτε ὅπως τὸ ἄρωμα ἐναρμονίζεται με τὴν ἐποχήν. Δι᾽ ἐφέτος ὡς ἄρωμα τῆς μόδος ἀνεδείχθη τὸ MATINÉE. Τὸ ἄρωμα τοῦτο ἔχει μεγάλην ἐπιτυχίαν καλαισθητον εὐωδίαν δροσερῶν ἀνθέων, εἶνε πολύ εὐχάριστον καὶ μεγάλης διαρκείας. Τὸ ἄρωμα ΜΑΤΙΝÉΕ πωλεῖται εἰς ἐσφραγισμένα φιαλίδια πολυτελῆ πρὸς δρ. 57 ἕκαστον καὶ εἰς χῦμα πρὸς δρ. 2 τὸ γραμμάριον. ΜΟΝΟΝ εἰς τὸ Μυροπωλεῖον «ΑΡΙΣΤΟΣ» ὁδὸς Περικλέους 31.

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΩΡΩΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ

Κάθε ἀναγνώστης τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» ποὺ θὰ στείλη στὰ γραφεῖα (Πολυκλείτου 18) ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΛΤΙΑ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ δημοσιεύομε κάτω ἀπὸ τὴ «σελίδα τοῦ Ἀρχισυντάκτη»—ὁποιασδήποτε ἡμερομηνίας καὶ ἂν εἶναι—θὰ πέρνη ἕνα ἀπὸ τὰ κάτωθι βιβλ

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΕΣ

		Σελίδες
ΓΚΑΙΤΕ:	ΒΕΡΘΕΡΟΣ	112
ΤΖΩΝ ΗΡΣΚΙΝ:	Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ	» 190
ΚΑΝΤΡΙΕ ΧΑΝΟΥΜ:	ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ	» 100

(Ταχυδρ. δραχ. 1.50)

ΜΕ 8 ΔΡΑΧΜΕΣ

		Σελίδες
ΑΙΜΙΛ ΖΟΛΑ:	ΝΑΝΑ	
ΒΙΚΤΩΡΙΕΝ ΣΑΡΔΟΥ:	ΤΟΣΚΑ	272
ΜΑΡΣΕΛ ΟΛΣΤΑΪΝ:	Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ	» 225
ΑΛΕΞ. ΡΑΝΤΣΕΦ:	ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΚΟΖΑΚΟΣ	» 304
ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ:	ΑΙ ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΑΙ	» 270
ΕΠ. ΠΡΕΒΑΛΙΟ:	Ο ΦΡΑ—ΔΙΑΒΟΛΟΣ	» 272
ΑΛΗ ΜΟΥΖΑΦΕΡ:	30 ΧΡΟΝΙΑ ΕΥΝΟΥΧΟΣ	» 288
ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΕΛ:	ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ	» 308
ΕΔΜΟΝΔ ΔΑΝΤΕΛ	ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ	» 372
Φ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ	Η ΧΕΙΜΑΡΙΩΤΙΣΣΑ	» 268
Κ. ΑΤΤΙΚΟΥ	ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ	» 320
»	ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ	» 248
		» 272

(Ταχυδρ. δραχ. 3)

ΜΕ 15 ΔΡΑΧΜΕΣ

		Σελίδες
ΑΛΕΞ. ΜΠΙΣΣΩΝ:	Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ	
ΑΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ:	Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ	»
ΑΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ:	Τ' ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ	»

(Ταχυδρ. Δραχ. 4.50)

ΜΕ 30 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΔ. ΝΤ' ΕΝΕΡΥ:	ΑΙ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑΙ	Τόμοι 2 Σελ.
ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ	ΓΕΦΥΡΑ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ	»

(Ταχυδρ. δραχ. 8)

ΜΕ 50 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ:	ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ	Τόμοι 5 Σελ.

(Ταχυδρ. δραχ. 11)

ΟΛΑ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

Μόνον οἱ ἀναγνῶστες τῶν Ἐπαρχιῶν ἐπιβαρύνονται μὲ τὰ ταχυδρομικά.